Kelebek Zihinli Çocuk
Victoria Williamson
GENÇ
TİMAŞ YAYINLARI
Çevirmen Gizem Şakar
GENÇ
TİMAŞ YAYINLARI#
İSTANBUL 2021
Gençlik Kitaplığı Gümüş Romanlar | 52
Proje Editörü | Merve Okçu Editör | Şey ma Ye Çeviri | Gizem Şakar Kapak Tasarımı | Barış Şehri İç Tasarım | Nur Kayaalp
1. Baskı | Nisan 2021 Raf | 11 + Roman Öykü Yayın No | 5204
Uluslararası Seri No
ISBN: 978-605-08-3793-3
TİMAŞ YAYINLARI Adres | Cağaloğlu, Alemdar Mah. Alayköşkü Cd. No:5 Fatih/İstanbul Tel | (0212) 511 24 24 | Sertifika No | 45587 E-posta | bilgi@genctimas.com
(genctimas.com ***genc_timas O © genctimas***
Baskı ve Cilt | Melisa Matbaacılık Adres | Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 8 Davutpaşa / İstanbul Tel | (0212) 501 97 57 / Sertifika No | 45099
© 2019 Victoria Williamson The Boy with the Butterfly Mind adıyla yayımlanan bu eserin Türkçe yayın hakları, Libris Ajans aracılığı ile Timaş Basım Ticaret ve Anonim Şirketi'ne geçmiştir, izinsiz yayımlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.
Kelebek Zihinli Çocuk
Victoria Williamson
genctimas.com
Victoria VVilliamson, Afrika'dan Uzak Doğu'ya pek çok farklı dilden çocukla buluşmuş bir öğretmen ve çocuk kitapları yazarıdır. Yazar, lisansını Çince alanında tamamladıktan sonra yüksek lisansını özel gereksinimli çocukların eğitimi üzerine yapmıştır. Kitaplarını seyahatleri sırasında tanıştığı çocuklardan ilham alarak kaleme almaktadır. VVilliamson'ın en büyük tutkusu, dünyanın neresinden olursa olsun, kitaplarını okuyan her çocuğun kendini başkarakterin yerinde hayal edebileceği, kendini bir romanın kahramanı gibi hissedebileceği hikâyeler yazabilmektir.
GİZEM ŞAKAR
1985 senesinde İstanbul'da doğdu. Galatasaray Lisesi'nin ardından İstanbul Bilgi Üniversitesinde Sosyoloji ve Sahne ve Gösteri Sanatları Yönetimi bölümlerini bitirdi. İlk çevirisi 2008 senesinde yayımlandı. 2004 senesinden beri Fransızca ve İngilizce dillerinde çeviri yapmaktadır. Genç Timaş'ta yayımlanan çevirileri:
• Karışık, Sharon M. Draper
• Çamur Çocuk, Steve Tasane
• Kâğıttan Son Turna Kuşu, Kerry Drevvery
Çocukluğuma dair birbirinden değerli hikâyelerin pek çoğunu dokumama ve bugün romanlarımın konusu hâline getirmeme yardım eden Büyükannem ve Büyükbabama...

BİRİNCİ BÖLÜM
TUTUNMAK
1
Elin

Sanki yaz tatili yüz yıl önce bitmiş gibiydi. Okullar açılalı sadece birkaç hafta olmuştu ama herkes cuma sabahları yapılan matematik sınavından çoktan nefret etmeye başlamıştı.

Ancak ben nefret etmiyordum. Bayan Morrison yüksek sesle hapşırdığımız için bile fazladan ödev vermeye meraklı bir cadaloz olsa da birkaç kolay matematik problemini yanıtlarken gerilmeyecek kadar çok çalışmıştım. Endişelenecek hiçbir şeyim yoktu. Hayatım boyunca hiçbir şey için başım belaya girmedi benim.

Sessizliği yirmi dört milyon altmış iki bin on yedi küçük parçaya bölerek, "Sayılarla yirmi dört milyon altmış iki bin on yedi yazın," diye kükredi. Lauren benim yazdıklarımdan kopya çekmeyi bırakıp sayıları çoktan unutmuş, boş gözlerle kendi kitabına bakmaya başladığında cadalozun nefesinden çıkan ateşin Lauren'ın saçlarını yaktığını gördüğümü söyleyebilirim.

Oh olsun sana! Seni jöle beyinli. Kopya çeker ve dikkat etmezsen başına bu gelir işte.

Sorunun kolaylığı karşısında sırıttım ve en iyi el yazımı kullandığımdan emin olup cevabı son sorunun altına düzgünce yazdım. Yanımda oturan kız biraz daha yaklaştı. Kızın burnunu çektiğini duyabiliyordum. Paige Munro'nun akan burnu bir uyarı sireni gibiydi. Birkaç soruyu daha cevaplayamadığında matematik defterinin üzerini gözyaşları kaplayacaktı. Elimi cevaplarımı örtmek için kitabımın üzerine koydum ve öne doğru eğildim, cevaplarımı birkaç kolay işlemi yapamayacak kadar aptal ya da çalışamayacak kadar tembel olan diğer çocukların aç gözlerinden koruyordum. Neden onlarla bir şeyimi paylaşacaktım ki? Ne yaparsam yapayım hepsi benden nefret ediyordu.

"Sadece bir soruya bakabilir miyim?" diye fısıldadı Paige. Sesi, alt dudağı düşecekmiş gibi titriyordu. Onu şöyle bir süzdüm. Kocaman gözlüklerinin ardındaki gözleri kaygılı yaşlarla doluydu ve burnu onları geri tutma çabasıyla akıyordu. Bayan Morrison'dan o kadar korkuyordu ki hâli acınasıydı. Sıranın öbür ucuna doğru uzaklaştım. Kahvaltıda yediği soğan turşusunun kokusunu alabiliyordum ve ince telli kahverengi saçları neredeyse parmakları kadar yağlıydı. Kafamda ona "Sümüklüböcek" lakabını takmama şaşmamalı. Acaba hiç yıkanıyor muydu?

"N'olur Elin! Yine kötü not alırsam Bayan Morrison çok kızacak."

"Benim derdim değil," diye terslendim fısıltıyla ve Cadaloz beni konuşurken yakalamasın diye bakışlarımı kendi matematik kitabıma kaydırdım.

Bayan Morrison bir sonraki soruyu okumaya hazır olduğunu belli edercesine masasındaki kâğıdı şöyle bir salladı ve tüm sınıf nefesini tuttu.

Sınav bittiğinde kitabım bir dizi muntazam cevapla doluydu ve diğer çocuklar ölmemi istiyormuşçasına bana bakıyorlardı. Kitaplarımızı teslim edip yaratıcı yazarlık defterlerimizi çıkarırken onların bakışlarını yok saydım. Sınıfın test bittiği ve artık hikâyelerimiz üzerinde çalışabileceğimiz için rahat bir nefes aldığını duyabiliyordum. Vikingler hakkında bir tarih projesi yapıyorduk ve benim hikâyem, gemileriyle birlikte kaçırılan, benim memleketimden bir İskoç kız hakkındaydı. Neyse ki ben hikâyemi çoktan bitirmiştim çünkü o anda Viking akınlarına ve onların şalopalarma odaklanabilmemim hiçbir yolu yoktu. Herkes rahatlamıştı ama ben dudağımı öyle bir ısırıyordum ki canım acıyordu. Bayan Morrison'a bakmaya, kaşlarını çatışını, cık aklayarak işaretleyişini izlemeye ve kalemiyle çizdiği büyük kırmızı çarpı işaretlerinin benim kitabımın üzerinde olmaması için dua etmeye devam ettim.

Her şeyi doğru yapmalısın! diye fısıldadı bana kafamın gerisinden kısık bir ses. Mükemmel olmalısın! Babanı geri kazanmanın tek yolu bu!

BİLİYORUM! diye fısıltıyla cevap verdim. Elimden geleni yapıyorum!

Bunu biraz yüksek sesle söylemiş olmalıyım çünkü Rachel, Lauren'ı dirseğiyle dürtüp beni işaret etti ve kıs kıs güldü. Rachel yıllardır benimle uğraşan zorbanın tekiydi. Canımı sıktığını görmesine izin vermenin mutluluğunu ona tattırmayacaktım. Umursamadığımı göstermek için daha dik

oturdum, proje dosyamın arkasından bir kâğıt çekip çıkardım ve benim için önemli olan tek hikâyenin bir sonraki bölümünü yazmaya başladım.

Prenses zindanda kapana kısılmıştı ve öfkeli Ejderha onu gözlüyordu. Korkunç Zorba karanlık hücrenin bir köşesine oturmuş, saldırmaya hazır hâlde zehirli oklarını biliyordu. İğrenç bir soğan turşusu kokusu tüm odayı doldurmuştu ve Prenses olduğu yerde dört dönüp zeminin üzerinde kayarak ilerleyen aç Sümüklüböcek'in ona doğru yaklaşmasını izliyordu. Sümüksü derisinin bir dokunuşu dahi Prenses'i öldürmeye yeterdi. Prenses hemen kaçmalıydı. Yoksa Kral'ı kurtarma şansını ebediyen kaybedecekti.

Aniden pencereyi örten parmaklıkları aşıp gelen yüksek bir toynak sesi duyuldu. Sadık atı Athena, Prenses'i kurtarmaya gelmişti!

"Aferin kızım, Athena!" diye seslendi Prenses, Zorbanın zehirli oklarından biri kulağını sıyırıp geçerken yoldan çekildi. "Sadece bir kez daha çifte atarsan özgür kalacağım! "

Toynaklar yine tıngırdadı ve parmaklıklar gürültüyle aşağı indi. Prenses, Sümüklüböcek'in ölümcül sümükleri ona değmeden tam zamanında sıçradı ve atının ipeksi yelesini kavradı. Kral'ı, Kötü Kalpli Cadı tarafından tutsak tutulduğu kuleden kurtarmak için birlikte yola çıktılar...

"Elin, beni duydun mu?"

Bayan Morrison dosdoğru bana bakıyordu ve kaş çatışının gülümsemeye dönüşmesi arasında geçen zamanda kalbim durdu.

"Çok iyi bir çalışma," diye başını salladı beğendiğini belli ederek ve matematik kitabımı herkes sayfaya yapıştırdığı altın yıldızı görebilsin diye havaya kaldırdı. "Her zamanki gibi tam not aldın."

Rahat bir nefes aldım ve gülümsedim. Ancak ne gülümsemem ne yüzümde Bayan Morrison'ın övgüsünün sebep olduğu kızarıklık uzun sürdü. Babam gittiğinden beri, içimde tüm iyi duyguların kaybolduğu bir boşluk vardı sanki. Orası babam gittiğinde beraberinde bir parçamı götürmüşçesine soğuk ve karanlıktı. Belki kafamdaki peri masalına sıkıca sarılıp yeterince altın yıldız toplarsam ve hikâyemdeki prenses kadar mükemmel olursam, babamı geri kazanma şansım olabilirdi.

Kalemimi açtım, kâğıdı çevirdim ve çalışmaya koyuldum.

Hikâyem şimdiye kadar yazılmış en iyi hikâye olmalıydı.

2

Jamie

"Son kelimeyi anladın mı Jamie?" Bay Patel'in söyleyiş tarzından soruyu tekrar etmek zorunda kalmış olduğunu anlayabiliyorum. İmla testindeki son kelimenin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim olmamasına rağmen başımı sallıyorum. O son kelimeyi Ryan'ın akan burnunu tuba çalmaya çalışırmışçasına sümkürmesini dinlemek ile Claire'in not defterini bir hışımla yırtıp minik parçalara bölmesini izlemek arasında bir yerlerde kaçırmışım. Bay Patel diğer çocukların dikkatini dağıttığımı söylüyor ama aslında durum tam tersi.

Daha dik oturuyorum, bir sonraki kelimeyi önüme çıktığı anda yakalamaya hazırım ama bu sefer de havanın gazabına uğruyorum.

Mermi gibi yağmur damlaları camlara öylesine sert çarpıyor ki âdeta savaş alanının ortasında test yapmaya çalışıyorum. Bu biraz tuhaf oldu çünkü bu yıl İkinci Dünya Savaşı üzerine bir proje yapıyoruz ve ben bir süredir internette farklı silah türleri hakkında bir sürü şeye bakıp duruyorum. Uçaklar çok havalıymış: Mosquitolar süper hızlıymış, Spit-
lireları da tam burada, Southampton'da yapmışlar. Müthiş değil mi? Almanya'da şu Panzer adı verilen harika tanklar varmış ama Tiger tankları daha da iyiymiş.

"TABİAT," diyor Bay Patel tekrardan. "Yer Ver-mek. Jamie yazıyor musun?"

Yerde yuvarlanmakta olan kalemimi alıp kelimeyi yazmak için test kâğıdımda boş yer bulmaya çalışıyorum. El yazım biraz karmaşıktır, hem büyük kelimeleri bu kadar küçük bir satıra sıkıştırmaya çalışmak da hiç kolay değil. Belki bu da testin bir parçasıdır. Belki de bu yüzden hep başarısız oluyorumdur.

Tabii diye yazmaya başlıyorum. Ardından üzerini çizip şunu deniyorum: T-a-b-i-y... Yok, bu da doğru değil. Onun da üzerini öyle sert karalıyorum ki masamın üzerine kitap yığını ve kalemliklerden inşa ettiğim minik kaleyi kazara deviriyorum. Bir şelale gibi kademeli olarak yere düşüyorlar ve ben de olimpiyatlarda tramplenden atlayan sporcular gibi peşlerinden atlıyorum. Kitapları ve kalemleri toplamakla o kadar meşgulüm ki diğer çocukların kahkahalarını hayal meyal duyuyorum. Ben buna alışığım. Dalga dalga içime doluyor ve onunla birlikte sürükleniyorum.

"Jamie, LÜTFEN oturur musun!" Bay Patel'in sesinden sabrının tükendiği belli oluyor. İki yıldır onun sınıfındayım ne beni ne çılgınlıklarımı üç dönem daha kaldırabileceğini sanmıyorum.

"Göç etmek!" diye bağırıyor ve sınav kâğıdımı masamın altından çıkarıp karşımdaki kâğıda eliyle vuruyor. "Şunu. Yaz. Şuraya."

Harap olmuş kale duvarlarımın arasında kalem ararken "Yazıyorum ya," diye mırıldanıyorum ve son denememde ortaya kırmızı renkli, kocaman kargacık burgacık bir yazı çıkıyor. Hay aksi. Yanlış kalem. Sanki burnum kanamış da imla kâğıdımın üzeri kanla kaplanmış gibi görünüyor. Bir kez burnum kanamıştı. Öyle kötüydü ki annem beni acile götürmek zorunda kalmıştı çünkü duracağı yoktu ve hemşire
o güne kadar daha kötü bir kanama görmediğini söyl-

"GÖÇ ETMEK!" diye haykırıyor Bay Patel ve diğer çocuklar gülümsemeyi bırakıyorlar. Rahatsız olmuş gibi bir hâlleri var. Ben işlerin aksamasına neden oluyorum. Bu testi ne kadar erken bitirirsek, İkinci Dünya Savaşı tank modellerimizi yapmaya o kadar çabuk dönebiliriz. Benimki bir Tiger. Panzer yapacaktım ama...

HAYIR! Göç etmek. Yaz şu kelimeyi, sersem şey.

Kalemimi sıkıca tutup G-ü-ç yazıyorum, sonra ü'yü ö ile değiştiriyorum. Sonra yanına bir ç daha sığdırmaya çalışıyorum. Sonra yerim bitiyor. İç çekiyor ve o karmaşanın üzerine yazmak için siyah kalemimi arıyorum. Eğer çalışmam gerektiğini hatırlasaydım bu test çok daha kolay olurdu. Bir şeyleri hafızamda tutmakta pek iyi sayılmam. Sorun çıkarmak dışında hiçbir şeyde pek iyi sayılmam.

"Düzenleme," diyor Bay Patel z'yi sanki dişlerine yapışmış da dilini üzerinden atlarmış gibi yuvarlayarak.

Bir dakika! Son kelime neydi? Önemliydi o.

Tüm düşüncelerimi içine çeken, kafamın içindeki o büyük deliğe doğru indiğim bir gezintiye çıkıyorum ve unutmak istemediğim o kelimeye sıkı sıkıya sarılarak yukarı dönüyorum.

Göç etmek. Evet, bu.

Annem ve benim çok yakında yapacağımız şey bu. Nişanlısı Chris ile Amerika'ya göç edip tüm kötü anıları geride bırakacağız. Orası bizim için yeni bir başlangıç, yeni bir hayat olacak. Belki de küçükken yatağımda uzanıp annemle babamın mutfakta benim davranışlarım hakkında birbirlerine bağırışlarını dinlediğim tüm o geceleri unutacağım. Belki de öfkeme hâkim olamadığım ve öfkem yüzünden hayal kırıklığıyla avazım çıktığı kadar bağırdığım anları unutacağım. Belki beynimi düzeltmek için ameliyat olabilirim. Böylece ben de dikkatimi verip normal insanlar gibi düşünebilirim.

Belki de Amerika'da benim deliliğime bir çare bulabilirler.

"Ve son kelime: ALTERNATİF," diye sesleniyor Bay Patel. Duyduğumdan emin olmak için kaşlarını çatıyor. Ona gülümsüyorum. Aklımdaki kelime tam da buydu. Hiçbir şeye yarım saniyeden fazla dikkatini veremeyen, zihni bir kelebek gibi başka yerlere uçup giden bir çocuktan fazlası olamayacağımı sanıyor, umudumu az daha yitiriyordum. Ancak şimdi hikâyeme alternatif bir son bulma şansım var.

Bu sefer mutlu son olmasını sağlayacağım.

?>

Elin

"Kendini çok zeki sanıyorsun, değil mi?"

Rachel önümde dikilmiş, kocaman, kaba yüzüyle güneş ışığını kapatıyordu. Elleri kalçasında, gözleri kısık ve öfkeliydi. Zorba'nın neden kızgın olduğunu biliyordum. Yine kötü not almıştı. Ancak onun aptallığının niçin benim hatam olduğunu anlamıyordum.

Ama bunu yüksek sesle söylemedim. Sadece yutkundum, omuz silktim ve gitmesini umarak kütüphaneden ödünç aldığım kitaba çevirdim gözlerimi.

"Sen niye hep böyle burnu havada ineğin tekisin?" deyiverdi Rachel dikkatimi çekmeye çalışarak.

"Sahiden," diye lafa karıştı Lauren, "sen neden böyle bir ineksin Elin?"

Başka bir çocuk topluluğunun yakan top oynamaya ara verip dövüşüp dövüşmeyeceğimizi görmek için benim sırama yaklaştıklarını göz ucuyla görebiliyordum. Zamanlarını boşa harcadıklarını çoktan anlamış olmalıydılar. Ben hikâyemdeki
Mükemmel Prenses kadar cesur değildim. Zorba yüzüme yumruk atsa bile karşılık veremezdim.

"Herkes senden nefret ediyor Elin. Bayan Morrison dışında. Sen onun evcil hayvanısın," dedi kaşlarını çatarak.

"Sahiden," diye tekrarladı Lauren, "sen ve öğretmen tüm zamanınızı beraber matematik problemleri çözerek geçirmelisiniz."

Diğer çocuklar güldü. Güçlükle yutkundum ve sayfadaki kelimelere odaklanmaya çalıştım. Gözlerimi bulandıran gözyaşlarının arasından onları zar zor görebiliyordum ve ellerim öyle fena titremeye başlamıştı ki neredeyse kitabımı düşürüyordum. Onları görmezden gelir gibi görünmek için başımı kaldırmadım ve kitabımı kucağıma yasladım. Bu yaptığım Rachel'ı daha da çılgına çevirdi ve kitabı benden kapıp oyun alanına fırlattı.

"Bayan Morrison'un evcil hayvanı olmak ister misin? Hadi, koş getir kitabı!"

"Evet, koş getir onu Elin!"

Beni rahat bırak yoksa sizi kılıcımla parçalara ayırırım! Mükemmel Prenses kafamın içinde onlara bağırdı ama ben bunu yüksek sesle söyleyecek kadar cesur değildim. Parmaklarımı cebimdeki sivri kalemin etrafına doladım ve kahkahalar yükseldikçe kendimi korumak için kalemi daha da sıkı kavradım. Ağlamamak için kendimi tutmaktan yanaklarımın yandığını, boğazımın ağrıdığını hissedebiliyordum. Mükemmel Prensesler asla ağlamazdı, bunu kesinlikle biliyordum. Taşınmadan önce babamın bana söylediği son şey buydu.

Ayrıldığı gece bana sarılmak için kapı eşiğine çömelen babamın yüzündeki hüzünlü ifadeyi hâlâ hatırlayabiliyordum.

"Cesur olmalı ve ağlamamalısın Elin. Bunu benim için yapabilir misin?"

"Evet Baba," diye fısıldamıştım. Boğazım öyle kasılmıştı ki kelimeler zar zor çıkıyordu. "İyi olacağım, söz veriyorum!"

"işte benim mükemmel küçük prensesim."

Ancak ben mükemmel değildim. Öyle olsaydım babam asla gitmezdi. Gitmesi benim hatamdı.

"Yakar top oynamıyor muyduk biz?" Steven sıkılmaya başlamıştı, oyuna geri dönmek istiyordu.

Onlara beni ağlarken ya da çılgına dönmüş hâlde görmenin mutluluğunu asla yaşatmadım ve Rachel ile Lauren'ın bana hakaret edişini izlemek diğer çocukların umduğu kadar eğlenceli değildi.

"Peki, hadi oyuna devam edelim. Sıkıcı İnek Hanımefendicik zaten buna değmez."

Hepsinin oyunlarını bitirmek için yürümeye koyulduğu sırada Rachel bir anda topu bana doğru öyle bir tekmeledi ki top bacağıma çarpıp canımı yaktı. Darren topu yerden kaldırıp koşup gitti. Bense beyaz çoraplarımdaki koca çamur lekesiyle dehşet içinde bakakaldım.

Cebimden bir paket kâğıt mendil kaptım, güzel fırfırlı kenarına bulaşmış kahverengi lekeyi görünce midem bulandı. Pis olmaktan nefret ediyordum. Küçüklüğümde babam laboratuvarda çalışıyordu ve lavabonun içine bırakılmış bulaşıklarda ya da çamaşır sepetinden taşan kirli giysilerde ne kadar mikrobun yaşadığını sayısına kadar
bildiği için tam bir ucube olduğunu söyleyip espri yapardı. Sonra böyle şeylere gülmeyi bıraktı ve annemle ikisi kavga etmeye başladılar. Keşke yardım etmek için daha fazlasını yapsaydım. Keşke oyuncak bebeklerime çay partileri düzenlemek yerine bulaşıkları temizleseydim ya da çizgi film izlemek yerine

çamaşırları makineye koysaydım, ya daKocaman, tombul bir gözyaşı damlası beni gözümün kenarından düşmekle tehdit ediyordu. Öfkeyle sildim ve kalemimi cebimden çıkardım. Kimsenin izlemediğinden emin olmak için etrafı kontrol ederek proje klasörümden çıkardığım bir kâğıt parçasına çılgınca karalamaya başladım.

"Prenses'i bana getirin ki gözyaşlarını şişelere doldurayım! " diye kükredi Zorba. "Öyle bir büyü yapacağım ki Kral bir kızı olduğunu unutacak tek bir damla gözyaşı bile kaderini mühürlemek için yeterli olacak! "

"Bir damla gözyaşı! " diye yankılandı Zorbanın gölgesi. "Sadece bir gözyaşılık ağlatın onu! "

Aniden bir hayalet oku Athena'nın kar beyazı bacağına saplandı, at tökezledi ve Prenses'i bataklığa düşürdü. Hayalet ordusu yaklaşırken ayakları sihirli çamura gömülmeye başladı.

"Gözyaşlarını getirin bana!" diye kıkırdadı Zorba.

"Evet, gözyaşlarını getirin!" diye tekrar etti Gölge.

"Beni asla ağlatamayacaksın!" diye bağıran Cesur Prenses'in elmas kılıcını çekmesiyle hayaletler korkuyla uluyarak geri çekildiler.

Silahı korkudan sinmiş Zorba'nın başının üzerine kaldırdı ve...

"Bu senin mi?" diye sordu utangaç bir ses. Kütüphaneden ödünç aldığım kitap kucağıma öyle ani düşmüştü ki havaya sıçradım ve kalemimin ucu kırıldı.

Yukarı baktım. Paige Munro kalın gözlüklerinin ardından bana umutla gülümsüyordu.

"Tabi ki benim!" diye çıkıştım, araya girmesi canımı sıkmıştı. Sümüklüböcek Zorba'nın kitabımı oyun alanının ortasına fırlattığını görmüştü. O hâlde kitabın başka kime ait olabileceğini düşünüyordu ki?

Defterimi tekrar cebime soktum ve çorabımı temizlemeye devam ettim, ama insanları görmezden gelmek sanki bugün pek işe yaramıyordu. Paige denemeye devam ediyordu. Yanıma oturmuş "Bu kitap güzel mi? Ne hakkında?" diye sorup duruyordu.

Ben onu durduramadan kitabı yeniden aldı ve yağlı parmaklarıyla çevirmeye koyuldu. İyi ki kütüphaneye ait bir kitaptı yoksa evdeki kitaplığıma geri koymadan önce onu dezenfekte etmem gerekecekti.

"Ah! Prenses de varmış içinde. Prenses hikâyelerini severim. Ödünç alabilir miyim?"

"Tamam," dedim gözlerimi devirerek. "Ama eve dönme zamanı gelince bana geri ver ve sayfaları çevirirken parmaklarını yalama ya da başka iğrenç şeyler yapma, tamam mı?" Beni rahat bırakması için aklıma gelen ne varsa söyledim.

Onu orada otururken bıraktım ve Paige ile arama elimden geldiğince mesafe koyarak çöp kutularının başında sohbet edip oyun alanını denetleyen gruba doğru yürüdüm. Kimsenin arkadaş olduğumuzu düşünmesini istemiyordum.

Paige'in kıyafetleri olsa olsa haftada bir kez yıkanıyordu ve hiçbir zaman atıştırmalık almaya ya da okul gezilerine yetecek parası olmazdı. Sınıfta benden daha az popüler olan tek kişi oydu ve eğer onunla takılmaya başlarsam beden eğitimi dersinde sonuncu seçilebilirdim.

O Sümüklüböcek'le konuşmaya can atıyormuş gibi görünecek kadar arkadaş hasreti çekmiyordum.

"Şuranın hâline bakın," diyordu oyun alanı gözetmenlerinden biri. "Sanırsınız hafta sonu burada müzik festivali filan yapılmış."

Hava güneşli olsa da eylül ayında rüzgâr kasırga gibi esiyordu ve boş meyve suyu şişeleri ve devrilmiş bidonlardan dökülen cips paketleri oyun alanının dört bir yanına saçılmış11. Çorabımdaki kir konusunda eve dönene kadar hiçbir şey yapamazdım ama Mükemmel Prenses bu pisliğin üstesinden gelebilirdi. Kollarımı sıvadım ve şişelerle ambalaj kâğıtlarını toplamak için gözetmenlerin birinden bir çöp tutucu ödünç alıp işe koyuldum ve topladıklarımı çöp kutularına geri koydum. Zil çaldığında oyun alanının yarısını temizlemiştim; gözetmenler gülümsüyor ve benim hakkımda duymamış gibi yaptığım güzel şeyler söylüyorlardı.

"Aferin Elin, sen çok iyi bir kızsın."

“Şu okulda senin gibi birkaç kişi daha olsa yeterdi.” Kendi kendime sırıttım ama içeri girmek için sınıfımın geri kalanıyla sıraya girdiğim an o mutlu his soldu gitti. Benim hakkımda fısıldaştıklarını duyabiliyordum ve kaba sözlerini duymamayı denesem de Lauren’ın sesi çok yüksekti.

“Evet ya, sürekli öğretmenlere yalakalık yapıyor. Hiç arkadaşı olmamasına şaşmamalı.”

Haklıydı. Hiç arkadaşım yoktu.

Her zaman bu kadar mükemmel olmak insanı yalnızlaştırıyordu.

4

Jamie

“Neden sürekli bu kadar APTAL olmak zorundasın?”

“Benim suçum değil!” diye bağırarak cevap veriyorum. “Kuralları değiştiriyorsun! Top çizgiyi geçtiğinde her zaman taç atışı yapılır. İstediğiniz zaman serbest vuruş yapamazsınız!”

Kafamın içinde yüksek bir uğultu yükseliyor ve yumruklarım hüsranla sıkılıp açılıyor. Neden beni dinlemiyorlar ki?

“Nasıl taç atışı yapmalıymışız dâhi?” diyen Ryan burnunu çekiyor, sonra yeniden sümkürüyor. O ve burun akıntısı beni deli ediyor. Sümkürdüğü yerde Atlantik büyüklüğünde bir su birikintisi var.

Derin bir nefes alıp bir saniyeliğine geri adım atabilsem, haklı olduğunu göreceğim. Ama elbette bunu yapamam. Sonra üzerime çökmekte olan öfke dalgalarıyla savaşmaktan başka şey de yapamam.

“Kuralları değiştiremezsin!” diye yineliyorum bağırarak. Ağlamak üzereyim. Oyunun ortasında bir şeyleri değiştir
melerinden nefret ediyorum. Kafam karışıyor ve yapmaya niyetlendiğim şeye konsantre olmam zorlaşıyor.

“Arkadaşlar, Ucube Çocuk dışında taç atışı yerine serbest vuruş olmasıyla sorunu olan var mı?” diye soruyor Ryan.

“Yoo,” diye cevap veriyor Luke, “bırakın ya, biz oyunumuza bakalım.”

Kafamın içindeki fırtınanın patlamasından korkuyorum ve tüm kan hiperaktif beynime akarken yüzümün kıpkırmızı olduğunu hissedebiliyorum. Öyle güçlü nefes alıp veriyorum ki bayılacakmış gibi hissediyorum ama ayakta durmaya devam ediyorum. Sanki kontrolden çıkmış bir robotun bedenine sıkışmış gibiyim ve kapatma düğmesini bulamıyorum.

“Jamie, oğlum, sakin ol, ha? Bu yalnızca bir oyun.” Luke elini omzuma koyma gafletinde bulunuyor ve kızılca kıyamet kopuyor.

Bana DOKUNULMASINDAN nefret ediyorum. Sanki biri zorla ağzıma limonları tıkıştırıp, mezarımın üzerinde yürüyüp suratıma doğru osururken tırnaklarını kara tahtaya sürtüyor.

“ÇEK ELLERİNİ ÜZERİMDEN!”

“Hey! Derdin ne senin? Ben sadece-”

“ALIN SİZE SERBEST VURUŞ!”

Vücudum hareket hâlinde ve ben kendimi durduramadan ayağım topa öyle bir vuruyor ki top 3 metre boyunca havada uçuyor ve futbol sahasını çevreleyen tel örgü çitin üzerinden dışarı kaçıyor. Herkes ayağa kalkıp topun ana yolda zıplayışını, ardından korkunç fren sesleri ve kornalar eşliğinde trafiğin arasında gezinişini izlerken uzun bir süre tam bir sessizlik oluyor. Diğer çocukların hepsi bana çıkışıyor.

“Ne oluyor Jamie?”

“Seni manyak UCUBE!”

“Şimdi oyunumuzu nasıl bitireceğiz, seni psikopat?” “UMRUMDA DEĞİL!”

Daha aşırı ısınmış beynim soğumadan, bacaklarım yeniden devreye giriyor ve tüm sahayı katedip su birikintilerindeki suları sıçrata sıçrata okulun

etrafında koşuyorum. Eski oyun alanından iyice uzaklaşana kadar yavaşlamıyorum. Personel otoparkının yakınlarında olmamamız gerekiyor ama okul arazisindeki tek sessiz yer orası. Bazen herkesten uzaklaşmam gerekiyor. Geri çekilip DÜŞÜNMEME izin verirlerse, belki öfkemi kontrol edebilirim.

Öfkem nasıl hızla ortaya çıktıysa o kadar hızlı sönüyor ama midemdeki çukurda büyük bir boşluk bırakıyor. Üşüyorum, titriyorum ama diğer çocukların öfkeli bağırışlarını ya da yol boyunca zıplayan topu düşünerek zaman kaybetmeyeceğim. Kelebek zihnim çoktan harekete geçti.

Derin bir nefes alıyor ve az daha yüzüstü düşmeme neden olan ayakkabı bağcığımı daha sıkı bağlamak için eğiliyorum. Annem sayısız kez nasıl bağlanacağını gösterdi ama hep unutuyorum. Hem onları çoraplarımın içine sıkıştırmak daha hızlı oluyor.

Yırtık pırtık ayakkabılarımın yanında büyük bir taş duruyor. Onu yerinden kaldırıp birkaç kez havaya fırlatıp yakalıyorum. Neredeyse ta uzaya kadar taş fırlatabilen şu sapanlardan bir tane de bende olsaydı çok havalı olurdu.

Belki babamdan istersem Noel'de bana bir tane alabilir. Genelde bana istediğimi alır. Annemle boşandıktan sonra İskoçya'ya taşındığı için kendini suçlu hissettiğini düşünüyorum ama öyle hissetmesine gerek yok. Her şeyin bu kadar kötüye gitmesi onun hatası değildi. Benim hatamdı.

Annemin nişanlısı Chris'ten sapan isteyebilirdim ama alacağını sanmıyorum. Benden pek hoşlandığını da sanmıyorum. Belki birkaç hafta sonra Amerika'ya taşındığımızda bir sapan alabilirim.

Acaba annem okula ayrılacağımı söylemiş midir? Pasaportumu çıkarttığını düşünmüyorum ve Amerika'ya gitmek için vizeye ihtiyacım var. O nedenle acele etse iyi olur.

Taşı fırlatıyorum. Öğretmenlerin sıra hâlindeki arabalarının yanındaki lamba direğine çarpıp sıçrıyor. Başka bir taş alıp atıyorum, lamba direğinin biraz daha yukarısına çarpıyor ve farklı bir ses çıkarıyor. Hah! Çok havalı. Konserlerde elektrik direği çalgıcısı olarak iş bulabilir miyim acaba?

Bir avuç dolusu taşı alıp metal direğe teker teker fırlatıp bir melodi çalmaya çalışıyorum. Belki biraz da davul ve bas eklersem ortaya bir dans parçası çıkarabilirim veya biraz çekiçle elektrik direğini şu Karayip çelik tamburlarından birine çevirebilirim.

Hey! Acaba birden fazla notayı aynı anda çalabilir miyim?

Bir avuç dolusu taş daha alıp tamamını metal direğe fırlatıp bir melodi çalmaya çalışıyorum. Bazıları metale çarpıp sekiyor ama bazıları sekmiyor. Direği ıskalayıp ardındaki araba sırasına doğru uçan taşları yavaş çekimde izliyorum ve birazdan olacakları anladığımda mide çukurumda bir bulantı hissediyorum.

Neden, ah neden böyle şeylerin gelişini hiç göremiyorum?

Gözlerimi kapatıyorum. İzlemek istemiyorum.

Taşlar bir arabanın kapısını gürültüyle dövüyor ve cam tuzla buz oluyor. Sonunda gözlerimi açtığımda, sıranın sonundaki kırmızı arabanın kapısındaki büyük ezikleri ve her iki yan camdaki örümcek ağı biçimindeki uzun çatlakları görüyorum. Ağzım korkudan kuruyor, beynim fırıl fırıl dönüyor ama ayaklarıma onları hareket ettirmek için herhangi bir talimat göndermiyor.

Bir şey yap! Birisi seni görmeden buradan uzaklaş!

Beynimin denetimini elime almaya çalışıyorum ama pilot beni dinlemiyor. Dehşet içinde donup kalıyorum, enkaza bakıyor ve kopacak kıyameti bekliyorum.

Uzun sürmüyor. Otopark öğretmenler odasının hemen karşısında ve öğretmenlerin hepsi pencerelerden dışarı bakıyor. Bay Patel ve başöğretmen çoktan bana doğru yürümeye koyulmuşlar.

"Jamie Lee!" diye kükrüyor başöğretmen. "Derhâl buraya gel!"

Eyvah. Ayaklarım kaşınıyor. Bu duyguyu iyi biliyorum ve onu görmezden gelmeye çalışıyorum ama geçip gitmeyecek. Büyüyor, büyüyor ve sonunda bacaklarımın alev almış gibi hissediyorum.

Bay Patel arabasını soktuğum berbat hâli görecek kadar yaklaştığında "Aptalca bir şey yapmadan önce neden hiç durup DÜŞÜNMÜYORSUN?" diye

bağırıyor.

Şimdi kaçmanın zamanı değil. Şimdi ayağa kalkma ve yaptıklarımla yüzleşme zamanı. Ama ben daha bunu
ayaklarıma söyleyemeden onlar tekrar yola koyuluyor. Teneffüs zilini ve başımı yine belaya soktuğumu anlayan çocukların alaylarını duymazdan gelip oyun parkı boyunca koşuyorum. Ders saatlerinde okul kapılarından çıkmamıza izin verilmiyor. O nedenle tabi ki tam da kapılara doğru gidiyorum.

Herkesten uzaklaşmalıyım. Kafamı buğulandıran ve doğru düşünmemi zorlaştıran tüm bu beyaz gürültüyü anlayabilmek için kendi başıma olmalıyım. Sadece beş dakikalığına beladan uzak durabilmek için bütün dünyadan uzaklaşmalıyım.

Her zaman böyle kötü olmak insanı yalnızlaştırıyor.

5

Elin

"Selam Elin, okul iyi geçti mi?"

Ben eve geldiğimde annemin nişanlısı Paul mutfakta Çin mantısı yapıyordu. Ayakkabılarımı çıkarıp kapının yanındaki dolabın rafına koydum, ceketimi düzgünce astım ve kirli çorabımı doğruca çamaşır sepetine attım.

"Harikaydı," diye yalan söyledim. "Matematik testinde tam not aldım." En azından bu yalan değildi.

Bir yalanla bir gerçeğin, aynı artı ile eksi gibi birbirini götürdüğünden çok emindim. Bu, birbirini pohpohlayan yetişkinlerin matematiğiydi ve onda da aritmetikte olduğum kadar iyiydim.

"Harika, tatlım." Paul, hamurdan küçük yuvarlakları hazırladığı içle doldururken bana kocaman gülümsedi ve mantı şeklini vermek için uçlarından bastırmaya başladı. "Tatlı olarak dondurma yemeye ve bu gece bir film izleyip keyif yapmaya ne dersin?"

Fazla dostane görünmediğimden emin olup hafifçe gülümsedim. O benim babam değildi, sadece bir sahtekârdı. Burada rahat etmesini kesinlikle istemiyordum. Rahat ederse, gerçek babamı geri almanın bir yolunu bulduğumda ondan kurtulmam daha da zorlaşırdı.

Çok da ilgimi çekmediğini anlasın diye "Eğer annem çok yorgun değilse olur," diyerek omuz silktim. "Sen bu gece çalışmıyor musun?"

"Dokuza kadar vaktim var. Bu, ailece eğlenmek için bolca zaman demek."

Biz senin ailen değiliz! Sanki ona bağırıyormuşum ve sonunda o kalın kafası bunu alacakmış gibi hissettim. Son birkaç gündür bana karşı fazla iyi davranıyordu. Annemle birlikte bir işler karıştırdıklarından şüphelenmeye başlamıştım.

Dilimi ısırdım ve konuşmak yerine bir sünger aldıp bulaşıkları yıkamak için leğeni doldurdum. Paul yerel bir hastanede hemşireydi ve vardiyalarının sürekli değişmesine rağmen okul dönüşümde beni karşılamak için mutlaka evde olmayı başarırdı ki bu acayip canımı sıkıyordu. Annemin ofisinden dönmesini beklerken evin bana kalmasını tercih ederdim.

"Ah, sen buna dertlenme!" diyen Paul süngeri elimden aldı. "Gidip televizyon izle veya arkadaşlarınla oyna. Akşam altıda annen geldiğinde yemek hazır olacak, tamam mı?"

TV izlemek ya da arkadaşlarımla oynamak mı?

Vay be. Paul beni gerçekten hiç tanımıyordu.

Sanki tüm hayatımı mahvediyormuş gibi içimi çektim ve çantamı odama taşıdım, neşeli mırıldanmasını duymamak için kapıyı sıkıca kapattım. Paul bir yıldan fazladır bizimle
yaşıyordu ve bilgisayar oyunlarını sevmediğim, okumayı televizyon izlemeye tercih ettiğim ve hayali arkadaşlar dışında başka arkadaşım olmadığı gerçeğini hâlâ kafasına sokamamıştı.

Babam beni anlardı diye düşündüm üzüntüyle. Bu gece burada olsaydı beni zorla şekerle besleyip berbat filmler izletmek yerine beni kütüphaneye

götürürdü.

Ancak babam burada, Bishopbriggs'de veya Glasgovv yakınlarında değildi. Sahte ailesiyle Edinburgh'daydı. Onunla kütüphaneye gitmek ve kanepede kıvrılıp birbirimize kitap okumak gibi bir şey söz konusu değildi.

Boya kutumu ve süslemesini henüz bitirmediğim alçıdan kelebeğin harcını alırken kendime Bunları düşünme! dedim. Yine de kafamı dağıtmama yetmedi. Yetmediği gibi babam evden ayrılmadan önce gittiğimiz yaz şenliğini hatırlattı. Babam şenlikten bir gece önce benimle geç saatlere kadar oturmuş, güzel renklerle dev bir çift kelebek kanadı boyamama yardım etmişti. O fuarda en iyi kostüm dalında birincilik ödülü kazanmıştım ve bütün öğleden sonrayı uçarak geçirmiştim. Üç gün sonra babam çantalarını toplayıp gitti ve kanatlarımla mavi yaz göğünü de yanına almış gibi hissettim. Onsuz ben artık kelebek değildim. Bir yaprağa elinden geldiğince sıkı tutunan ve düşmemeye çalışan bir tırtıldım.

Alçıdan kelebeğin üzerindeki renkler birbirine bulaştı. Ellerimin fırçayı düzgün tutamayacak kadar feci titrediğini fark ettim. Fırçayı yere bıraktım, derli toplu odama bakıp sakinleşmeme yardımcı olması için derleyip toplayabileceğim bir şey aradım. Her yer babam gittiğinden beri boyadığım çömlek figürleriyle doluydu. Kitaplığımda periler ve elfler,
tuvalet masamda deniz kızları ve tek boynuzlu atlar, duvardaki rafta taretli kaleler, masamın üzerinde krallar, kraliçeler ve zırhlı şövalyelerden oluşan bir koleksiyon vardı. Peri masalından geleceğime tutunmak için alabileceğim tüm ilhama ihtiyacım vardı.

Hiç gerçek arkadaşım olmayabilirdi ama en azından evde bir tane taklidi vardı. Sırtına yapıştırdığım kristaller ışıkta parlarken, komodinimde duran küçük çömlek atı aldım.

"Sana ihtiyacım olduğunda hep buradasın, değil mi Athena?" diye fısıldadım.

Babam o çömlek atı iki yıl önce doğum günüm için almıştı ve sahip olduğum en değerli şey oydu. Saatlerce uğraşıp gerçekmiş gibi görünmeleri için gözlerini minik bir fırçayla boyamış, bana gülümsüyormuş gibi durması için ağzının köşesini sağa kıvırmıştım.

"Bir gün babam geri döndüğünde ve annem artık para kazanmak için debelenmeyi bıraktığında eve geri döneceğiz ve senin gibi bir ata gerçekten bineceğim," dedim ona. Annem on yaşıma bastığımda hep hayalini kurduğum binicilik derslerine başlayabileceğimi söylemişti ama boşanma her şeyi mahvetti. Birkaç ay içinde on iki olacaktım ve bu para darlığında, bırakın bana doğru düzgün hediyeler alınmasını, tüm yıl boyunca kafamda planladığım doğum günü partisi yapılsa şanslıydım.

Athena'yı aldığım yere bıraktım ve yatağımın etrafına tutturulmuş fotoğraflara baktım. Bir tanesinde eski okulumdan Lindsay ve Olivia ile ben vardım, gerçekten arkadaşlarımın olduğu zamanlardan bir kareydi. Geri kalan fotoğraflarda annem, babam ve ben Whitburn'deki eski evimizdeydik.
Benim istediğim hayat oydu, sahtekâr Paul'ün babamın yerine geçtiği ve gerçek evimden kilometrelerce uzakta, beş para etmez bir evde yaşadığımız sahte olan hayatı değil.

İçimde öfkenin yeniden kabarmaya başladığını hissedebiliyordum ve dışarı çıkmasına izin verirsem olacaklardan korktum ve onu çabucak bastırdım. Göğsümdeki acıyı görmezden gelmek zordu. O nedenle masamın başına oturdum, bilgisayarımı başlattım ve ödevlerle dikkatimi dağıtmaya çalıştım. Ancak proje klasörümü açmadan önce posta kutumda beni bekleyen yeni bir e-posta gördüm.

Babamdandı.

Ödev kitabımı elimden bırakıp hevesle e-postanın üzerine tıkladım. Üç yıl önce taşındığında, başlarda beni her gece ararda. Bir süre sonra hafta sonları arar oldu. Kötü Kalpli Cadı'nın mutant bebeği ortaya çıktığından beri haftada bir e-posta aldığıma şanslıydım. Bu durumun onu eve geri getirme şansımı ne kadar azalttığını düşünmemeye çalıştım.

Babam geri dönmeliydi. Hikâyemin başka türlü bitmesi imkânsızdı.

Öne doğru eğildim ve ekrandaki kelimeleri heyecanla okumaya koyuldum.

Merhaba prenses,

Bir süredir yazmadığım için üzgünüm. Sue'nun işi aşırı yoğun ve küçük kız kardeşin suçiçeği olduğu için bir haftadır her gece uyanıktım. Beth artık iki buçuk yaşında ve tıpkı senin o yaştaki haline benziyor. Geçen ayki kamp gezimizden birkaç fotoğraf ekledim. Bizimle gelmek istemediğin için üzgünüm. Bu değişikliklerin senin için zor olduğunu biliyorum. Belki Sue bir günlüğüne izin aldığında Beth'e bakar ve ben de Glasgovu'a gelip seni bir günlüğüne dışarı çıkarabilirim. Beth'e çocuk bakıcısı bulamadığımdan son birkaç görüşmemizi iptal etmek zorunda kaldığım için de üzgünüm. Bu sefer seni hayal kırıklığına uğratmayacağım tatlım.

Gitmem gerek, kız kardeşin şekerlemesinden az önce uyandı.

Önümüzdeki hafta babaannende görüşmek üzere. :)

Benden, Sue ve Beth'ten çok sevgiler,

Baban

Tuttuğumun farkında bile olmadığım nefesimi bıraktım ve gönderdiği fotoğraf dosyalarını açmadan kaydettim. Daha sonra tüm fotoğrafları, özel aile albümüme eklemeden önce içinde yalnızca babam olacak şekilde kesecektim. Sahte karısı Sue ve onun arsız veledi oraya ait değillerdi.

Ancak düzeltilmesi gereken sadece fotoğraflar değildi. Babamın bana anlattığı hikâye de başlı başına yanlıştı. Bir kalem ve bir kâğıt aldım ve daha iyi bir hikâye yazmaya başladım.

Kral, Kötü Kalpli Cadı tarafından tuzağa düşürüldüğü Kule'de yalnızdı. Bütün gün Cadının mutant çocuğuyla içeride kilitli kaldı ve kendi hapishanesinin zeminlerini fırçaladı, Cadının kötü kokulu kıyafetlerini yıkadı. Bu esnada Cadı uğursuz büyülerinde kullanmak için ormandan otlar topladı. Mutant çocuk her zaman aç ve hastaydı ve Kral'ın bir dakika durup dinlenmesine asla izin vermiyordu.

Kötü Kalpli Cadı, Kral'ı kıskançlıkla koruyor, gerçek evini ve ailesini ona unutturmaya çalışıyordu. Ancak Cadının dışarı çıktığı ve Mutant'ın uyuduğu bir gün Kral pencereye doğru yürüdü ve gerçek kızına bir mesaj götürmesi için ıslık çalarak bir kuzgunu çağırdı.

Kuşun uzaklara uçup gidişini izlerken kendi kendine gülümsedi. Mükemmel Prensesi'nin onu kurtarmaya geleceğini ve eve götüreceğini biliyordu. Kurtarılması çok uzun sürmeyecekti...

Sayfayı plastik bir dosyanın içine koydum ve hikâyenin bölümlerini sakladığım büyük klasöre tutturdum. Babam gittiğinden beri yazıyordum ve şişkin klasörü kapatmak zorlaşıyordu. içinde çok fazla sayfa olmasına rağmen hikâyenin her ayrıntısını ve tam olarak nasıl bitmesini istediğimi biliyordum.

Bilmediğim tek şey bundan sonra ne olacağıydı.

6

Jamie

"Jamie! O lanet kapıyı çarpmamanı sana milyonlarca kez söyledim! Çalışmaya çalışıyorum."

Chris'in sesine bakılırsa ofiste kötü bir gün geçirmiş ki bu benim için de kötü çünkü ofis olarak oturma odamızı kullanıyor.

"Affedersin!" diye bağırıyorum en yüksek sesimle. Yağmurdan ıslanmış montumu çıkarıp okul çantam ve nemli kazağımla birlikte yere atıyorum. Girişteki halının üzerinde çamur izleri bırakarak mutfağa koşuyor, kendimden geçmişçesine buzdolabına baskın yapmaya giderken ön kapıda ayakkabılarımı çıkarmam gerektiğini unutuyorum.

Mmm. Bir kutu dolusu krem şanti. Annem bu sabah alışveriş yapmış.

Birkaç dilim ekmek alıp fıstık ezmesini üzerlerine bolca sürüyor, krem şantinin kutusunu sallıyor ve büyük spiraller halinde sandviçlerimin üzerine dökmenin ne kadar eğlenceli olduğunu düşünüp sırıtıyorum. Bir kısmı tezgâhın üzerine sıçrıyor, bir kısmı da yere dökülüyor ama çoğu ekmeğimin üzerine geliyor, bu yüzden sorun değil. Üstüne bir parça ekmek yapıştırıyorum, sandviçlerimi bir araya getirip kocaman bir ısırık alıyorum.

Mmm. Çılgın Jamie'nin Spesiyalleri. En sevdiğim atıştırmalıklar.

"Yapma ama! İlla hayvan gibi yemen mi gerekiyor?" Chris kendine bir bardak daha portakal suyu doldurmak için mutlağa geliyor ve ortalığı nasıl kirlettiğimi görünce kaşlarını çatıyor. "Masaya otur, önün marmelat olmuş." Öfkeden kendini kaybetmenin eşiğindeyken Amerikan aksanı daha da belirginleşiyor. Şu an sesi o şarkıcı Elvis Presley'ye benziyor.

O yüzden bana gerçekten kızdığını biliyorum.

"Üzgünüm," diye mırıldanıyorum ağız dolusu krem şantinin arasından. "Sonra temizleyeceğim." Oysa öyle bir şey yapmayacağım. İkimiz de biliyoruz ki otuz saniye sonra bu pisliğin var olduğunu bile hatırlamayacağım.

Chris gözlerini deviriyor ve benim yerime bilgisayarına bağırmak için oturma odasına geri dönüyor. Ben de annemin kolayı bu sefer nereye sakladığını bulmaya çalışırken dolapları güm güm açıp kapıyorum. Gazlı içecekler içmemden hoşlanmıyor, beni daha da hiperaktif yaptıklarını söylüyor.

İşte! Mikrodalganın arkasında. Bingo.

Kolayı bir bardağa boşaltıyor ve dökülenleri kolumla siliyorum, sonra Chris'in işini bitirmesini ve oturma odasındaki tüm eğlenceli şeyleri tek başına kullanmaya bir son vermesini beklerken yukarı çıkıyorum. Televizyon programlarını izlemeye ya da oyun oynamaya takıntılı olduğum için annem yatak odamda televizyon ya da bilgisayar olmasına izin vermiyor çünkü sonra akşam yemeğine aşağı inmem ya da okula gitmem gerektiğinde huysuz ve gürültücü oluyormuşum. Korku filmleri izlemenin ya da bilgisayarda Zombie Attack 3 oynamanın gerçek hayattan çok daha heyecan verici olması benim suçum değil.

Ayağım yatak odamın zemininde bir yığın çamaşıra takılınca eve geldiğimde önlüğümü çıkarmam gerektiğini hatırlıyorum. Düğmelerle uğraşıp vakit kaybetmemek için gömleği kafamdan çıkarıyorum ve yatağımın altında üzerinde reçel ve kola lekesi olmayan bir tişört ararken yere fırlatıyorum.

Hey! O da ne?

Giyinmek tamamen aklımdan çıkıyor ve dağınık yatağımın altında duran paketi alıyorum. Chris bu sabah posta geldiğinde onu oraya bırakmış olmalı. Iskoçya'daki iade adresini okumama gerek yok. Babamdan olduğunu zaten biliyorum.

Bana bu sefer ne yolladığını merak ederek paketi hevesle yırtıyorum. Ondan her hafta bir hediye alıyorum. Babam onlara "Kızıl Haç kolileri" adını taktı. İki yıl önce taşındığından beri tek bir haftayı bile kaçırmadı. Beni her pazar ve çarşamba arıyor, ama paketler daha heyecanlı çünkü haftanın hangi günü geleceklerini asla bilemiyorum. Annem babamın bu yaptığına "rüşvet" diyor ama anlamıyor. Babam bana o oyuncakları bizi terk edip yeni ailesiyle birlikte ta İskoçya'ya taşındığı için kendini affettirmek için almıyor. Babamın gönderdikleri başka kimsenin bana almayı düşünmeyeceği nazik şeyler.

Kahverengi koli kâğıdı uçarak spor ayakkabılarımın üzerine yere iniyor. Babam bunları bana birkaç ay önce, eskilerinin beden eğitimi dersinde ayağımı vurduğunu ve annemin bana yenilerini alamayacak kadar meşgul olduğunu söylediğimde alıp gönderdi. Ayakkabıların yanında koca bir tükenmez kalem, kurşun kalem, cetvel yığını ve bir demet Transformers not defteri ve çıkartması var. Bunların hepisini de babam aldı. Okulda sürekli eşyalarımı kaybettiğimi bilir. Umarım şu şık kameralı yeni akıllı telefonlardandır. Lütfen biri bana bunun yeni akıllı telefon olduğunu söylesin! Babam bana Amerika'ya gittiğim için bir tane alacağını söyledi. Böylece görüntülü görüşebileceğiz ve ona yeni havalı okulumun, lüks evimin ve Amerikan Rüyası'nın fotoğraflarını gönderebileceğim. Bu son dediğimin ne anlama geldiğini bile bilmiyorum, televizyonda bir kez duydum ama kulağa şu anda yaşadığım hayattan daha iyi geldiğini biliyorum. O kadar heyecanlıyım ki babamın paketi kayıtlı teslimatla gönderip göndermediğini kontrol etmeden balonlu ambalajı çıkarmak için mücadele ediyorum. Pahalı bir telefonu normal postayla gönderecek kadar aptal olmasına imkân yok. Benim babam zekidir, benim gibi değildir.

Koskoca odamda düzenli denilebilecek tek bir yer var: babamın aldığı tüm "Güneşli Kaliforniya'ya Hazırlanın" hediyelerini yığdığım çekmeceli sandığımın tepesi. Orada mayolarım ve sörf tişörtlerim var.

Şu an tek ihtiyacım olan o yeni akıllı telefon ve sonrasında gitmeye hazırım.

Sonunda baloncuklu ambalajı çıkarıyorum ve karşıma çıkan kutuya hayal kırıklığı içinde bakıyorum.

Karşımda akıllı telefon değil, kimya seti duruyor.

Normalde bilim seti gerçekten güzel bir hediyeydi ve beni çok heyecanlandırırdı. Deney yapmak benim en sevdiğim şey. Okulda yaptığınız sıkıcı olan deneylerden değil, bir şeyleri karıştırıp köpürttüğünüz, sıvıların rengini değiştirip patlattığınız ya da yatak odanızda böcekler yetiştirip onları bahçeye bıraktığınız türden deneylerden bahsediyorum. Ya da...

Eyvah! Karınca depomun kapağı yine çıkmış. Anneme deneyimi bitirir bitirmez dışarı gitmelerine izin vereceğime söz verdim. Belki yatağımın altına bakarsam karıncaları annem bana kı-

Yoo! Odaklan. Önce kayıp akıllı telefonun gizemini çöz.

Babam bana her zaman yapmam için yeni deneyler yollardı ki aradığında ne keşfettiğimi ona söyleyebileyim. Ama ben Kalifornia'ya giderken neden bana bir bilim seti gönderiyor? Bavulumda çok fazla yer kaplayacak. Notu alıp yavaşça okuyorum.

Merhaba Sandviç Adam,

Geç kaldığım ve bunu bu sabahki vardiyamdan önce postaya vermem gerektiği için kısa bir not yazabiliyorum. Akıllı telefon olmadığı için üzgünüm, biraz daha beklemen gerekecek, artık anlamışsındır muhtemelen. Bu deneyleri birlikte yapabiliriz, eğ' lenceli olur, değil mi! Annenle hâlâ konuşmadın mıt Konuştuktan sonra beni arayın ve sonrasında ne yapacağımızı konuşalım.

Sevgiler, Baban.

Tamam da bu hiç mantıklı değil. "Annenle hâlâ konuşmadın mı?" ne demek? Ne hakkında konuşacaktım ki? "Sonrasında ne yapacağımızı" konuşmak mı? Nasıl? Kulağa hiç de hoş gelmiyor. Sonra ne yapacağımızı biliyorum: Kaliforniya'ya gideceğim ve artık kafadan kontağın teki olmayacağım yepyeni bir Amerikan Rüyası yaşamaya başlayacağım.

Tam o sırada annemin koridorda yürüdüğünü ve halının üzerine bıraktığım çamurlu izlere bakıp iç çektiğini duyuyorum. İzleri bırakan ben değilmişim gibi yapabilmek için ayakkabılarımı saklamadan önce kapımı çalıyor.

"Jamie? Konuşmamız gerek."

Ah. Görünüşe göre sonrasında tam olarak ne olacağını öğrenmek üzereyim.

7

Elin

"Elin, içeri girebilir miyiz? Konuşmamız gerek."

Biz derken?

Annem neden her zaman Sahtekâr'ı sanki ona yapışıkmış ve kendini ondan kurtaramıyormuş gibi aile tartışmalarımıza dahil etmek zorundaydı ki? Annem ayağında çoraplarıyla odama girdi, ardından Paul kapımdan başını uzattı ve sarsak adımlarla tam arkasından içeri girdi.

"IHI IHI!" Boğazımı yüksek sesle temizledim ve kızgın kızgın Paul'ün ayaklarına baktım.

Annem "Ah, yalvarırım Elin!" diyerek gözlerini devirdi. "Ayağındakiler yalnızca terlik. Rica etsem sadece-"

"Hayır, hayır, sorun değil, ben unuttum. Burası Elin'in odası, bu yüzden onun kuralları geçerli."

Paul kapının önüne terliklerini çıkarmaya giderken yüzünde biraz gergin bir gülümseme vardı. Hep gülümserdi. Çok can sıkıcıydı.

Annem bana o bakışıyla uzun uzun baktığında kendimi savunurcasına "Bu halı yeni!" dedim.

"Yeni değil, iki yıldan daha eski."

“İyi durumda kalmasını istiyorum.”

“Halılar üzerlerinde yürümek içindir Elin!”

“Bu demek değil ki-”

“Aa şunlara bakın! Ben bunları daha önce görmemiştim.” Paul elli numara ayaklarıyla içeri girdi ve halı gerginliğini tam anlamıyla bir tartışmaya dönüşmeden durdurdu. “Bunları yakın zamanda mı yaptın? Gerçekten çok güzeller.” Pencere eşiğinde duran alçıdan dilek çömleklerinden birini eline aldı. Gerçekten dikkatli olmasına rağmen ona dokunduğunu görmek öfkeden tüylerimin diken diken olmasına neden oldu.

“Dün yaptım. Lütfen yerlerine bırak, boyaları henüz kurumadı.”

Yalandı. Şimdi bu yalanı dengelemek için bir gerçeğe ihtiyacım vardı.

“Onları gelecek pazar doğum gününde babaanneme vereceğim.”

“Ne kadar düşüncelisin,” dedi Paul küçük çömleği yerine koyup ardından boyanın üzerinde parmak izi bırakıp bırakmadığını kontrol ederken. “Eminim çok beğenecek.”

Sen nereden bileceksin ki? O benim babamın annesi, senin değil ve seninle sadece birkaç kez görüştü. Senden benim hoşlandığımdan fazla hoşlanmıyor.

Paul başka bir masal figürümü eline almadan önce “Peki... benimle ne konuşacaktınız?” diye sordum.

Aslında bilmek istemiyordum.

Paul eski karısına telefon açtığından ve annemle ikisi annemin odasına gidip gecenin yarısını fısıldayarak geçirdiklerinden beri, yani yaklaşık bir haftadır midemde, bağırsaklarımı buran, korkunun getirdiği bir düğüm vardı. Ertesi sabah kahvaltı masasında annemin gözleri kırmızıydı ama iyi olduğunu ve sadece iyi uyuyamadığını söylemişti. Şimdi ise gözleri kocaman ve endişeliydi, tıpkı babamın gideceğini söylediği gece olduğu gibi.

Annem özenle yapılmış yatağımda yanıma oturdu, Paul ise masama yaslanarak endişeyle anneme bakmaya koyuldu.

Bana korkunç haberi söylemelerini beklerken Athena’yı elime aldım ve destek almak için onu sıkıca tuttum.

Lütfen, ah lütfen başka bir Mutant daha olmasın! diye dua ettim ve bu esnada gözlerimi balon gibi şişip şişmediğini kontrol etmek için annemin karnına diktim. Bunun aptalca olduğunu biliyordum. Paul annemin hamile olduğunu Southampton’daki eski eşinden öğrenecek değildi, değil mi? Her neyse, annem, hele hele onun doğumundan beri her gece ağlayarak uyuduğum göz önüne alınırsa, beni babamın yaptığı gibi düzmece bir kız kardeşe mahkûm etmezdi.

Peki ya o yönde başka bir adım attılarsa? Ya evleniyorlarsa?

Bu aile hikâyemi o kadar berbat ederdi ki şu benim peri masalının kaç versiyonunu yazarsam yazayım asla düzeltemezdim.

“Elin, Paul ile benim sana söylememiz gereken bir şey var,” diye söze başladı annem endişeyle.

BİLİYORUM! Sadece devam et.

“Paul’ün Southampton’da annesiyle yaşayan, senin yaşında bir oğlu olduğunu biliyorsun, değil mi?”

“Evet,” diye mırıldandım gıcırdayan dişlerimin arasından.

Southampton hakkında her şeyi biliyordum. Annemin orada geçirdiği çocukluğuyla ilgili her hikâyeyi, Polün okulun ilk gününden beri en iyi arkadaşı olduğunu, Glasgow’da üniversiteye gidişini, babamla nasıl tanıştığını, onunla nasıl evlendiğini ve aslında Paul ile onun birbirlerinin ruh eşi olduklarını ve Paul un aptal Southampton’da kendine ait bir jilesi olmasına rağmen sonsuza dek birlikte olmaları gerektiğini duymuştum. Annemin hikâyelerini her duyduğumda, Sahtekâr’ın suratına öyle sert bir yumruk atasım geliyordu ki havaya uçup geldiği yere geri dönsün. Ama Paul’e yumruklarımla vurmak yerine keskin dilimle vurdum.

“Bana ondan bahsetmiştin,” diye tersledim. “Beyninde bir sorun varmış ve kendini kontrol edemiyormuş ve şimdiden iki okuldan atılmışmış.”

Nefesimi tuttum, kaba sözlerime Paul’un vereceği tepkiyi bekledim. Her daim mükemmel ve kontrollü olmaya çalışmanın getirdiği sorun işte buydu:

Tüm öfkemi içimde öyle sıkı bastırıyordum ki içimde zehire dönüşüyor ve sızdığında dokunduğu herkesi yakıyordu.

Paul'ün aptal gülümsemesi yüzünden silinip gitti, ağzını birkaç kez açıp kapadı. Kızgın mı yoksa sadece üzgün mü olduğunu söylemek zordu. Konuşmayı başardığında, sesi yavaşça sönen bir balon gibi titriyordu.

"Jamie'nin sorunu falan yok," diye kaşlarını çattı. "O kötü bir çocuk değil, sadece..." Paul doğru kelimeleri bulmaya çalışıyordu ki annem onu kurtarmak için doğruca atıldı.

"Sorun şu ki, bir tanem," dedi elimi tutarak ve sıkarak, "planda bir değişiklik oldu. Jamie'nin annesi son birkaç yıldır birçok şeyin tek başına üstesinden gelmek zorunda kaldı. Nişanlısı Chris'le biraz zamana ihtiyacı var, bu yüzden Jamie'nin şimdilik babasıyla kalmasının en iyisi olacağına karar verdik."

Bana söylediğini anlamayı reddedermişçesine "Sahi mi," dedim duygusuzca. "Öyleyse siz ikiniz nerede yaşayacaksınız?" diye Paul'e sordum.

Artık hiç gülümsemiyor, beceriksizce ellerini oğuşturarak yere bakıyordu.

Sonunda bana korkunç gerçeği söyleyen annem oldu. Annemin konuştuğu süre boyunca gözlerimi Athena'ya diktim, dünyam çökerken güzel peri masalıma çaresizce tutunmaya çalışıyordum. Annem ve Paul'ün ev hayatımızda yapacakları büyük değişiklik her şeyi mahvedecekti. Kavga çıkarmadan bunun olmasına izin verirsem, babamı ben ve annemle sonsuza kadar mutlu yaşamak üzere geri getiremeyebilirdim.

Sonunda annemin sözünü kesmek için elimi kaldırdım ve "Böyle bir şey olmayacak! Burası benim de evim ve bunu yapamazsın. Yapamazsın işte," diye çıkıştım.

"Bak Elin, çoktan karar verildi," dedi annem daha kararlı bir sesle.

"Kolay olmayacak ama artık bir aileyiz ve birlikte çalışmalıyız. O bir gelsin, eminim çok eğleneceksiniz..."

"HAYIR!" Kalktım ve kapıya doğru yürürken bir trafik polisi gibi onlara çıkmaları için el ettim.

"Böyle bir şey olmayacak. Nokta. Şimdi ödevimi yapmak istiyorum, lütfen devam etmeme izin verir misiniz?"

Yalandı. Ödevimin çıktısını çoktan almış ve dosyasıyla okul çantama koymuştum.

Paul anneme usulca "Bu fikre alışması için ona biraz zaman tanıyalım, tamam mı Liz?" dedi ve terliklerini tekrar giyerken omzumu okşadı. "Dediğimize gelecek."

Annemin bana attığı endişeli bakış o kadar da emin olmadığını söylüyordu. Beni Paul'den çok daha iyi tanıyordu.

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldadım Paul'ün arkasından kapıyı kapatırken.

İşte şimdi ödev yalanı bir gerçekle dengelenmişti.

&

Jamie

"İçeri gelme anne! Çırılçıplağım!"

Bu söylediğim sadece yarı yalan, çünkü ben sadece yarı çıplağım ama aniden aklıma başöğretmenin benim araba parçalama eğlencemle ilgili annemi iş yerindeyken aramış olabileceği ve birazdan nasıl da haşlanacağım geliyor. Oyalama tekniğim harika olmayabilir ama iki buçuk saniyede bulabildiğimin en iyisi bu.

İşe yaramıyor. Annem içeri her halükârda giriyor.

"Üzerine bir tişört geçir Jamie," diye içini çekiyor. "Artık bebek değilsin, giyinmeyi öğrenmelisin."

"Ben giyinmeyi biliyorum," diye huysuzlanıyor ve yerde bana en yakın duran kıyafeti alıp üzerime geçiriyorum. "Gördün mü? Bir kol. İki kol. Bitti!"

Annem bir kez daha iç çekiyor ve başımı eğince reçel ve kola kaplı okul gömleğimi gerisin geri üzerime geçirdiğimi görüyorum. Çok da dert değil. Tersini giydiğim için zaten lekeler belli belirsiz görünüyor.

“Jamie, dalga geçmeyi bırak. Ciddi bir durum var.” “Ciddi olduğunu biliyorum. Görmüyor musun? Bu benim ciddi yüz ifadem.”

Kendimi olduğum yere bırakıyor ama yatağın kenarını kaçırıp kendimi yerdeki giysi yığınının üzerinde oturur buluyorum.

“Gerçekten üzgünüm anne. O topla yolda öyle bir kazaya neden olmak istememiştim. Sadece hatalı bir vuruştu, hepsi bu. Herkesin başına gelebilir. Hem Bay Patel ne derse desin, benim onunla bir alıp veremediğim yok, yemin ederim ki yok. Hatta o taşlarla arabasını hedef bile almamıştım. O yüzden ortada sadece bir kaza varsa kırık camların parasını sana ödetemez, değil mi? Ayrıca okul müdürü okul kapısından kaçtığımı söylüyorsa, tamamen yalan söylüyordur. Hademe oradaydı ve onu geçmeme izin vermezdi. O yüzden aslında kuralları gerçekten ihlâl etmediysem, onları ihlâl ettiğim için uzaklaştırma almam, değil mi?”

Başımı kaldırıp umutlu gözlerle ona bakıyorum ama bana kızgın olacağı yerde yalnızca kafası karışmış gibi bir hali var.

“Kaza mı? Kırılan camlar mı?.. Jamie, bugün okulda başını belaya mı soktun?”

“Hayır,” diyorum hiç düşünmeden. “Iıı ıh! Asla.” “Öyledir...” Kaşlarını çatma şekli bana inanmadığını söylüyor ama söylemek istediği başka bir şey var. Üç fincan domates sosuyla kaplı bir tabak ve yarısı yenmiş bir kâse mısır gevreğini sandalyemden kaldırıp oturuyor.

“Bak Jamie, değişimden hoşlanmadığını biliyorum ama bazen işler tam olarak planladığımız gibi gitmez.”

“Evet biliyorum. Aynı ilkokulu Bay Patel’in sınıfında okuyacağımı ve orta okula burada gideceğimi sandığım ama şimdi onun yerine Amerika’ya gidiyor oluşumuz gibi. Değişimin beni strese soktuğunu biliyorum ve sen bana değişimden bahsettiğinde epey sarsılmıştım ama şu an iyiyim, gerçekten. Kaliforniya hakkında bir sürü araştırma yaptım ve gerçekten dört gözle bekliyorum. Gördün mü?”

Duvara yapıştırdığım Amerika haritasını işaret ediyorum. Haritanın dört bir yanına internette bulduğum faydalı bilgileri karaladım. Hepsini Chris bilgisayarı işgal etmeden önce bulabildiğim kısa zamanlarda yaptığım göz önünde bulundurulursa epey uğraştığımı söyleyebilirim.

“Jamie, ben onu kastetmiyordum.” Annem elini kahverengi, uzun at kuyruğunun arasından geçirerek söylenecek doğru kelimeleri bulmaya çalışıyor ama ben çoktan dikkatimi kaybettim.

Kavanozdan çıkıp ayağımın üzerinde sürünen, başıboş gezen bir karınca var ve ne yaptığımı bilmeden ayağımı ters çevirip karıncayı döşeme tahtalarına çarpıyorum.

Oğlum, hayır! Olamaz! Bu yaptığım çok kötüydü.

Ayağımı kaldırıyor ve ayak başparmağımdaki ezilmiş karıncanın bıraktığı küçük lekeyi inceliyorum. Bunu neden yaptım ki? Midemde bir bulantı var ve ağlayacakmış gibi hissediyorum.

O karıncanın kimseye zararı yoktu. Benim ona göz kulak olmam gerekiyordu. Neden onu hiç düşünmeden öldürmüştüm ki? Aptalca bir şey yapmadan önce neden DÜŞÜNEMİYORUM?

“Jamie beni dinliyor musun?” diye soruyor Annem.

“Evet,” diyerek kaşlarımı çatarken ezilmiş karınca topunu parmağımdan alıp yatağımın altındaki kirli bir tabağa koyuyorum. Onu daha sonra arka bahçeye gömeceğim ve .annem bana bağırmayı bırakır bırakmaz odamın içinde kaçan karıncaların kalanını arayacağım ve hepsini dışarıya götürüp özgür bırakacağım. Bu beni daha iyi hissettirecek.

“Jamie, önemli bir şeyden bahsediyorum!” Annem birazdan bağırmaya başlayacak.

“Biliyorum! Değişim zor, Amerika iyi, blah Blah BLAH! İMLİYORUM!” diyorum pat diye. Anneme kızgın değilim, o karıncayı öldürdüğüm için kendime kızgınım ve suçluluktan ölmeden önce geri kalanları toplamaya başlamak istiyorum. Annem gidene kadar aramaya başlayamam, yoksa kapağı açık bıraktığımı ve tüm karıncaların kaçmasına izin verdiğimi anlar. Kapaksız kavanozun “GİTTİM VE YİNE KÖTÜ BİR ŞEY YAPTIM” diye bas bas bağırdığı rafa bakıyorum. Annem hâlâ fark etmedi. Henüz küplere binmemiş olmasının nedeni bu olmalı.

“...Dolayısıyla Amerika’ya neden gidemeyeceğini anladın mı? Benim Chris’le gitmemin ve bizim için en iyisinin senin burada babanla kalman olduğunu?”

Evet, evet, evet, öyle, şöyle, böyle... Belki de babamın geçen Noel gönderdiği adli tıp oyuncak çantasından büyüteci almalıyım. O büyüteç epey yakınlaştırıyor, eğer onu ve Transformers meşalemi kullanırsam... yatağımın altında kaybolan tüm karıncaları bula...

Bir dakika...

“NE?!”

Ağzım açık kalakalıyorum ve annem söylediklerini az önce duyduğumu farkettiğinde susuyor. Uzun bir süre birbirimize bakıyoruz, sonra gözleri yere kayıyor ve aniden ağlamamak için kendini tuttuğunu görüyorum.

“Gerçekten üzgünüm, ama yeni bir başlangıç, hepimiz için en iyisi olacak. Sen ve Chris’in pek iyi anlaşamadığınızı biliyorum ve her şeyden çok senin mutlu olmanı istiyorum. Amerika’da üçümüz birlikte olduğumuzda bunu başarabileceğimizi sanmıyorum. Sen eskiden babanla çok eğlenirdin. Dünyanın öbür ucuna gitmektense bir süre onunla yaşamak istemez miydin?”

Bana bakıyor ve yanaklarından aşağı gözyaşları süzülüyor. Aynı anda hem onları silip her şeyin yolunda olduğunu söylemek hem de ona öyle sert bir tokat atmak istiyorum ki kafamın patlamak üzere olduğunu hissedebiliyorum.

“Ama, ama, ama..." Çok fazla ot yutmuş bozuk bir çim biçme makinesi gibi kekeliyorum. “Ama benim Amerika’ya gitmem GEREKİYOR! Gitmeli ve düzeltilmeliyim, anne! Burada kalamam ve artık çılgın Jamie, deli ucube olamam, beni bunu yapmaya zorlama!”

“Jamie bunu konuşmuştuk,” diyor annem üzgün üzgün. “Başka bir yere taşınmak, davranış problemlerini sihirli bir biçimde ortadan kaldırmayacak. Amerika’daki doktorlar buradakilerden farklı değil ve Doktor Mackay öfkeni kontrol etmen ve daha düzenli olman için çalışman gerektiğini söylüyorsa, Kaliforniya’daki doktorlar da bunu söyleyecektir. Ve her neyse, yeni bir başlangıç yapacaksın. Gidip babanla İskoçya’da yaşayacaksın ve her şey eğlenceli olacak, değil
mi? Her zaman onunla daha fazla zaman geçirmek istediğini söylüyordun. Eee, bu gerçekten iyi bir şey, değil mi?”

Şimdi sesi kulağa çaresiz geliyor ama söyleyeceği hiçbir şey benim sinir krizimi durduramaz.

“Ama SÖZ VERMİŞTİN!” diyorum nefes nefese ve yüzüm öyle kızarıyor ki gözlerim dışarı fırlayacakmış gibi hissediyorum. “Amerika’ya gideceğime SÖZ VERDİN!” “Tamam ama GİDEMİYORSUN! Chris kabul etmiyor.
O yüzden yeter artık!” Annem sözlerini geri almak için dilini ısırmaya çalışıyor ama artık çok geç.

“SENDEN NEFRET EDİYORUM! İkinizden de nefret ediyorum! Bu ADİL değil!”

Kendime hakim olamayıp “Güneşli Kaliforniya’ya Hazırlan” zulamdaki hediyelere hücum ediyor, elime geçirdiğimi etrafa fırlatıyorum. Havada uçan mayolar ve sörfçü gömlekleri kitaplığımın üzerinde duran bir bardak ekşimiş sütü deviriyor ve kokulu beyaz sıvı köpek kulaklı kitap koleksiyonuma damlamaya başlıyor. Fırlattığım bir pantolon güneş gözlüklerini duvara çarpıp kırıyor, ağır mı ağır günlüğüm plastik karınca kavanozunu binlerce parçaya bölüyor. Annem “Jamie! Yapma!” diye ağlıyor.

Ancak henüz bitirmedim. Durmama daha çok var. Sırada Amerika haritası var. Haritayı duvarımdan söküp küçük parçalara ayırıyorum ve parçaları yatağımın üzerine saçıyorum. Sonra içinde ezilmiş karıncanın olduğu tabağı alıp duvara öyle sert fırlatıyorum ki tabağın parçalanmasıyla etrafı toz kaplıyor. Zemini tekmeliyor, sütle ıslanmış kitapları raflardan çekip alıyor ve dört bir yana fırlatmaya,
avazım çıktığı kadar bağırmaya başlıyorum. O ana kadar döşeme tahtalarının arasına kaçmayı başarmış karıncaların yarısını eziyorum ve kırılmış tabağın bir parçasının ayağıma saplandığını ve kan aktığını hissediyorum ama umrumda değil. Ne kadar kötü hissettiğim ve tüm evrenin ne kadar adaletsiz olduğu dışında hiçbir şey umrumda değil.

Annem kendini parçalarcasına ağlıyor ama şu an o da umurumda değil.

Elleriyle kulaklarını kapatmış "Bu yüzden bizimle Amerika'ya gelemiyorsun!" diye bağırıyor çığlıklarımı bastırmak için. "Artık buna dayanamıyorum Jamie. DAYANAMIYORUM!"

Odamdan çıkıyor ve arkasından kapıyı öyle sert çarpıyor ki tüm duvar sallanıyor.

Kendimi yere atıyor ve asla giyme şansı bulamayacağım Kaliforniya'ya özgü sörf tişörtleri ile ekşimiş süt birikintisinin içine kıvrılıyor ve boğazım kuruyana, gözlerim sızlayana kadar ağlıyorum.

Artık kendim olmak istemiyorum. Her öfkelendiğinde İnanılmaz Hulk'a dönüşen kötü çocuk, Çılgın Jamie Lee olmak istemiyorum.

Belki de içimde kaynayan tüm o öfke, kafa karışıklığı ve incinmeyle baş etmenin bağırmaktan, öfkelenmekten ve ağlamaktan daha iyi bir yolu vardır ama bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. O kötü ruh hâlini yönetmenin benim bildiğim tek yolu bir şeyleri yakıp yıkmak. Ancak ben telafisi olmayacak bir şey yaptım ve ailemi kırdım ve ne kadar tekme ve çığlık atarsam atayım bu, ailemi tekrar bir araya getirmeyecek.

9

Elin

"Hiç ADİL değil, değil mi babaanne?" diye sızlanıyorum. "Annem bu yıl doğum günü hediyesi olarak binicilik derslerine başlayabileceğime söz vermişti. Sırf bunun için para biriktiriyordu. Ama şimdi Paul'ün aptal oğlu geleceği için dersleri karşılayamayacağımızı söylüyor!"

"Biliyorum tatlım, bu berbat bir fikir." Babaannem mutfak masasının öbür ucundan hafifçe elimi okşadı. "Annenden duyduklarıma bakılırsa o çocuk tam bir küçük canavar. Kötü davranışları yüzünden kaç okuldan atılmış! Annen bunu kabul ederken aklında ne vardı bilmem ama Paul'ün bunu teklif etmesi dahi çok bencilce."

Canavar ha!

Evet, bu kelime hoşuma gitti. Bundan sonra benim hikâyemdeki adı "Canavar" olacak.

Babaannem tabağıma birkaç tane daha Jammie Dodgers kurabiyesi koyup bardağımı Irn-Bru gazozuyla doldururken "Merak etme tatlım, ben bunu çözeceğim," diyerek beni rahatlattı. "Olan biten o kadar şeyden sonra senden yeniden
büyük değişikliklerle başa çıkmanı istemek adil değil. Baban bugün burada olsaydı, o da benim gibi düşünürdü."

"Neden gelmedi, babaanne? Daha önce hiçbir doğum gününü kaçırmamıştı."

"Beth suçiçeği geçirdikten sonra hâlâ tam toparlanamamış. Sue işten izin alamamış. O nedenle baban kız kardeşine bakmak için evde kalmış."

"O benim kız kardeşim değil," diyerek kaşlarımı çattım. "Benim kız kardeşim yok. Hem artık babamı hiç göremez oldum."

Babaannemin Whitburn'deki evinde ayda bir buluşmalarımız kadar hevesle beklediğim başka bir şey yoktu. Şimdi babamı tekrar görebilmek için bir ay daha beklemem gerekecekti ve tüm bunlar Kötü Kalpli Cadı ve mutant kızının suçuydu.

"Biliyorsun, tatlım..." Babaannem, babamın sahte ailesi hakkında hoşlanmayacağımı bildiği bir şey söylemeden önce her seferinde yaptığı gibi gözlükleriyle oynayarak yavaşça konuşmaya başladı. "Sadece onunla şöyle bir tanışmayı kabul etsen, baban Beth'i seve seve buraya getirecektir. Bu şekilde onu görürsün ve-"

"Hayatta olmaz!" diye bağırdım öksürerek; Mutant'la aynı odada olma düşüncesi yüzünden neredeyse gazozumda boğuluyordum. "Öyle bir şey olmayacak. Buraya gelmesine asla izin vermezsin babaanne, değil mi? Demek istediğim, daha önce buraya hiç gelmedi, değil mi?"

"Bundan hoşlanmayacağını biliyorum, tatlım. Babaannem cesaret verici bir gülümsemeyle yine elimi okşadı. O daima benim tarafımdaydı."

Daima.

Eski evimiz yolun hemen aşağısında olsa da ve burada olmak hızla aklıma üşüştüklerinde içlerinde boğulacağımı .indiğim tüm o hatıraları geri getirse de

buraya geri dönmeyi sevmemin nedenlerinden biri buydu.

Babaannem cüzdanında beş pound ararken “Elin, rica etsem bir koşu bakkala gidip süt alır mısın? Benim annene bir çift sözüm var,” dedi. Bu onun, Anneme Jamie konusunda akıl vereceğini ve benim tartışmaya kulak misafiri olmamı istemediğini söyleme biçimiydi.

Annemin doğum günüm şerefine yakılan mangaldan kalan artıkları temizlediği bahçeye doğru yürürken arkasından "Teşekkürler Babaanne!” diye seslendim. Parayı cebime koydum ve ön kapıya yöneldim. Yetişkinlerin birbirine bağırdığını duymaktan nefret ediyordum. O nedenle ayak altından çekilmek için herhangi bir bahane bulduğuma mutluydum.

Acele etmeden evin bulunduğu arazide yürüdüm ve bir dizi dükkânla bir postanenin bulunduğu ana yoldan aşağı indim. Fazla erken geri dönmek istemediğim için köşedeki dükkânın dergi bölümünde dolandım, tezgâhtaki kadın bana bakıp kaşlarını çatmaya başlayana kadar çizgi romanlara göz gezdirdim. Dükkânın eski sahibi olan Bay Singh biz Whitburn’da yaşarken dergileri okumama aldırış etmezdi. (.)yle görünüyordu ki annem ve Sahtekâr’la Glasgow’da ne kadar uzun süre kalırsam, buraya o kadar az ait olacaktım.

Babamı ve eski hayatımı bir an önce geri alamazsam, ondan geriye sadece solmuş anılar kalacaktı.

Ana yoldan geri dönmek yerine, park ve evin arazisinin kenarındaki küçük koruyu geçerek uzun yoldan döndüm. Yapmamam gerektiğini, bunun beni üzmekten başka işe yaramayacağını biliyordum ama kendime engel olamadım. Bir zaman makinesine atlamak ve geçmişe dönmek gibiydi; tek farkı kendimi her şeyin tanıdık ama değişik olduğu garip bir paralel dünyada bulmuş olmamdı. Park kapısının asma kilidi takılıydı ve terk edilmiş sürgüsü yavaşça paslanarak ölüme ilerliyordu. Koruyu otlar sarmıştı ve belediye bazı ağaçları kesmişti.

Artık burada hiçbir şey eskisi gibi değildi.

Bir şey dışında...

Aniden köşede durdum ve karşı yolun sonundaki eve bakakaldım. Orada, düğünçiçeklerinin yaz güneşinden bir halı gibi sardığı büyük tarlada masal şatom yükseliyordu.

Ev, kırmızı ön kapısı ve bahçeyi çevreleyen yeşil çitleriyle hâlâ aynı görünüyordu. Ancak çimlere basan küçük bir oğlan çocuğu elinde bir alet çantasını tutuyor, bisikletine yan tekerleklerini sabitleyen babasını izliyordu. Bu manzara aklıma o kadar çok hatırayı geri getirdi ki kaldırıma çöküp ağlamak istedim.

Babam o sokakta bana bisiklete binmeyi öğretmişti. Annemin ön verandada büyüyen çiçeklere uyacak kırmızı kapıyı seçmesine yardım eden bendim. Bunlar benim aile anılarımdı ve şimdi başka bir aile o eve taşınmış ve onları çalmıştı. Buradaki eski hayatımı o kadar özlemiştim ki midem bulandı.

Eski yatak odamda başka birinin kaldığı fikri o kadar canımı yaktı ki çığlık atmak istedim.

Acının öfkeye dönüşmesini engellemek için yavaşça yüze kadar sayarken ayaklarımı yeniden hareket etmeye zorladım.

Eğer onu serbest bırakırsam, tüm bu haksızlığa dayanamayıp öfkeyle bağırmaya başlayacağımdan ve asla duramayacağımdan korkuyordum. O güne kadar annemle babamın bana bir ömür boyu yetecek kadar kızgın söz söylediğini duymuştum.

Ama boşanmalarına rağmen hâlâ o sözlerden kaçamıyordum.

Babaannemin evine döndüğümde babaannemin bahçede annemle tartıştığını duyabiliyordum.

“Bu gerçekten seni hiç alakadar etmiyor Mary!” Annemin sesi giderek yükseliyor, bahçeden bana kadar geliyordu.

“Elinor benim torunum. Bu yüzden bu konu beni de ilgilendiriyor!” Babaannemin nazik sesi çatırdayan bir buz tabakası gibi çatallaşmaya başlamıştı. Babaannem annemden hiçbir zaman öyle pek hoşlanmamıştı ama benim hatrım için ona katlanırdı. Ziyaretlerimiz genellikle birbirlerinin boğazına yapışmalarıyla ve benim aralarında hakem olmaya çalışmamla sonuçlanırdı. Bağırışları dinlerken gazozun ve kurabiyelerin midemde rahatsız edici bir şekilde köpürdüğünü hissettim. Bu yüzden kendimi daha iyi hissetmek için düşünebildiğim tek şeyi yaptım ve etrafı düzeltmeye koyuldum.

Babaannemin hediyelerini sardığım tüm ışıltılı ambalaj k ağıtlarını katladım, sonra ona verdiğim üç küçük dilek çömleğini oturma odasına taşıdım ve

yıllar boyunca ona yapıp hediye ettiğim diğerlerinin yanına, dolaba koydum.
Onları paketleyip babaanneme vermeden önce her birine bir dilek fısıldardım.

"Keşke ailemi geri alabilseydim," diye fısıldadım. "Gerçek ailemi."

Şarlatanlar, Sahtekârlar, Mutantlar ya da Canavarlar olmadan, diye düşündüm. Eskiden olduğu gibi sadece ben, annem, babam ve babaannem.

Saksıları dolaba koyarken dileğimin gerçekleşmesi için parmaklarımı çapraz yapıp "Lütfen gerçekleşsin," diye ekledim. Benim, annemin ve babamın büfede duran fotoğraflarını düzeltirken dolabın altında saklanmış, daha önce hiç görmediğim büyük bir fotoğraf albümünü fark ettim. Küçük bir çocuk albümü bir kova tutkal içine daldırmış ve ardından üstüne bir tüp yaldız ve bir paket kıytırık el işi yıldız dökmüş gibi görünüyordu,

Bu da nereden çıkmıştı?

Babaannem benim iyilik meleğimdi ve onun aile hatıralarımızla dolu evi sihirli kulübemdi. Burada her şey her zaman yerli yerindeydi, hiçbir şey asla farklı değildi. Bu evde her şey aynı kaldığı sürece, gerçek ailem o mutlu fotoğraflarda sabit kaldıkça, bir gün hep birlikte olacağımıza inanmaya devam edebilirdim.

Babamın sahte kızı buraya ne kadar aitse, bu albüm de o kadar aitti.

Ben içine bakmak için tam büfenin altından çekerken babaannemin dehşete kapılmış bir sesle "Dokunma ona!" diye bağırdığını duydum.

Albümü sanki alev almış gibi elimden bıraktım ve babaanneme baktım. Bana asla sesini yükseltmemişti, asla. Hiç bağırmak zorunda kalmamıştı.

"Üzgünüm tatlım, bağırmak istemezdim," dedi ve aceleyle yanıma gelip albümü benden aldı, dolabın üzerine koydu.

"O fotoğraflar, onlar... şey, bir arkadaşa aitler. Onları onun için saklıyorum. Kimsenin dokunmasına izin vermeyeceğime söz verdim."

"Neden?" diye sorarken bana güvenmediği için incinmiştim. Bir yanımsa biraz utanmıştı.

Muhtemelen babaannemin dolaplarının altını karıştırmamalıydım. Ama onun benden saklayacağı sırları yoktu ki.

Yoksa var mıydı?

"Hım..." Babaannemin hayatında ilk defa söyleyecek hiçbir şeyi yoktu. Oysa annemin vardı.

"Hadi Elin, gitme vakti. Şu yatağı kapanmadan önce mağazadan almalıyız, yoksa Jamie geldiğinde odası hazır olmayacak."

Arabaya doğru ayaklarımı sürürken Oh olsun ona diye düşündüm keyifsizce.

Babaanneme kocaman sarılırken "O zaman annemi vazgeçirmeyi başaramadın, değil mi?" diye sordum.

"Hayır tatlım, denedim ama o ve Paul, Jamie'nin kalmaya gelmesinde çok kararlılar. Bundan ben de senin kadar hoşlanmıyorum."

"Babama onu özlediğimi söyle."

"O da seni özlüyor, tatlım."

Arabaya binerken gözlerimden akan yaşlara engel olmaya çalışarak ama yeterince değil, diye düşündüm ve annem beni sahte babama ve Glasgow'daki sahte eve götürdü.

10

Jamie

"Hiç ADİL değil, değil mi Cath Teyze?" diye dert yanarken ayaklarımla koltuğunun arkasını tekmeliyor ve bunu yapmamamı defalarca kez söylemiş olduğunu unutuyorum.

Ben İskoçya'ya gitmek istemiyorum. Babamın nişanlısıyla yaşamak istemiyorum. Annemle Amerika'ya gitmek istiyorum."

Cath Teyze benim gerçek teyzem değil, annemin en iyi arkadaşı. Yarın eve bakmaya emlakçı geleceği için annem ile Chris evi temizleyip düzenlerken o beni Glasgow'a götürmekle anneme büyük bir iyilik yapıyor. Annemin depozitonun tamamını geri alması gerekiyor ama biz babam gittiğinden beri o evde

kiracıyız ve ben duvarlara epey fazla tabak fırlattım, öyle çok duvar kâğıdı yırtma ve mobilya kırma partisi yaptım ki annemin tek kuruş alamayacağından eminim. Temizliğe yardım etmeyi teklif ettim ama ayaklarına dolanacağımı söylediler. Sanırım bir an önce benden kurtulmak istiyorlar.

"Amerika'ya gidemiyor olmam hiç adil değil, değil mi?"

"Yeter Jamie," diyor Cath dikiz aynasından gözlerini devirerek. Bunu yaparken komik görünüyor çünkü dikiz aynasında yüzünün sağı ve solu yer değiştiriyor ve kaşındaki piercing yanlış tarafta duruyor. "Sen sadece müziğini dinle veya benim telefonumdan bir şeyler çal, tamam mı? Daha Manchester'a bile gelmedik ve yolun kalanında senin sızlanmanı dinlemek istemiyorum."

Bakışlarını üzerimden çektiğinde arkasından dil çıkarıyorum ve telefonunu elime alıp havaya atıp tutmaya koyuluyorum. Yere düşünce bulabilmek için önceden arabanın içine atmış olduğum bütün hamburger ambalajlarını, tatlı paketlerini ve boş plastik şişeleri eşelemem gerekiyor. Haberlerde gördüğünüz o devasa atık depolama alanlarından birinde tüplü dalış yapmaya benziyor ama tek farkı bunun saatte yüz on kilometreyle otoyolda gitmesi ve kusmuk kokması. Bu biraz da benim hatam. İstasyondaki son molamızda
o ikinci hamburgeri yemeyecektim.

Cath "Jamie! Emniyet kemerini tak! Bunu sana daha kaç kez söylemem gerekiyor?" diye bağırıyor. Bana aynada her bakışında gözleri daha da küçük oluyor, sanki çekip ufalıyor. Sanki şu andan itibaren Glasgow'a varana kadar onu sinirlendirecek bir şey daha yaparsam gözleri tamamen kaybolacak. Peki ama o zaman nasıl araba kullanacak, ha? Belki direksiyonu benim devralmam gerekecek -yapabileceğime bahse girerim! Sanki Monaco Grand Prix'sindeymişim de otoyolda kükreyen Formula 1 yarışçılarından biriymişim gibi olurdu.

Rınnn, rınnn! Dikkat edin! Çılgın Jamie sollamak üzere! Neurrrnnn! Vroooooon! RIIIIINNN!

"Jamie! Şu aptal sesleri çıkarmayı bırak! Aman ya, arkada bir şempanze varken araba sürmekten farkı yok."

Cath anneme yıllar boyunca benimle olan problemlerinde destek olmaya çalıştı ama dürüst olmak gerekirse, o hiçbir zaman en büyük hayranım olmadı. Oxford'un dışındaki McDonald's'ta her tarafına süper boy kolayı dökerek, ardından otoyolun diğer tarafındaki lunaparktan fırlayan bir futbol topunun peşinden koşarken ezilmekten son anda kurtularak muhtemelen şimdiye kadar onu etkileme şansını mahvettim. Şu andan itibaren tuvalete gitmek dışında arabadan çıkmama izin vermeyeceğini söylüyor, ki bu benim kabul edebileceğim bir şey çünkü annemin atıştırmalık almam için verdiği tüm parayı Birmingham dinlenme tesisindeki oyuncak kapma makinesinde harcadım.

Cath'den biraz daha isterdim ama bozuk parası bitmiş. Bana bakmadığı sırada cüzdanını kontrol ettim. Tüh, o pelüş Kaptan Amerika oyuncaklarından da bir tane istiyordum.

"Cath Teyze, durabilir miyiz? Çişim geldi."

"Ben sana bir seferde bir şişe meyve suyunu içmemeni söylemiştim! Manchester'a kadar bekle, yarım saate orada olacağız."

"Ama daha çok varmış! Ya tutamazsam? Mesanem patlarsa? Lütfen Cath Teyze, lütfen! Gerçekten çişimi yapmaaaaaa..."

"JAMİE! Yeter! Öyle zıplamayı bırak. Hadi ama, sen on bir yaşındasın, bir sonraki mola için biraz daha bekleyebilirsin."

Zıplamayı bırakıyor, onun yerine tekrar koltuğunun arkasını tekmelemeye başlıyorum. Midemi patlamaya hazır bir balon gibi şişiren iki litrelik köpüğü aklımdan uzaklaştıracak bir şey bulmaya çalışıyorum. Cath gıcıklık yapmaya çalışmıyor, benim için şimdiye kadar zaten dokuz kez durdu ve bu hızla gidersek beni gün doğarken almış olmasına rağmen hava kararmadan önce Glasgovv'a asla varamayacağız. Saatlerdir arabada gidiyoruz. Şimdiye kadar dünyanın yarısını katetmiş olmalıydık. Canım sıkıldı sıkıldısıkıldısıkıldısık-

Ooo, o da ne?

Yolda güneş ışığında dans eden milyonlarca rengin eşlik ettiği parlak ve ışıltılı bir şey var. Sanki bir gökkuşağına doğru ilerliyoruz. Tek farkı diğer ucunda bir kese altın değil de yalnızca Glasgow var. En azından babam orada beni bekliyor. Yeni insanlarla dolu yeni bir şehire, yeni bir eve taşınma

düşüncesi çığlık atacak kadar gerilmeme sebep olsa da onu tekrar görmek için sabırsızlanıyorum. Emniyet kemerimi tekrar çıkarıyor ve petrol tabakasının üzerinde fırıl fırıl dönen renklere daha iyi bakmak için yüzümü cama bastırıyor ve cama yapışan, ışıltılı elmaslara benzeyen yağmur damlalarının ötesini görmeye çalışıyorum.

Benzin önümüzdeki büyük kamyondan sızıyor olmalı. Parıldayan renkli nehri yakından görmek istiyorum ama pencere buğulanıyor ve dışarıyı zar zor görebiliyorum ve kamyon bir sonraki çıkış için sinyal veriyor, eğer hemen bir şey yapmazsam bir daha yolda erimiş bir gökkuşağı görme şansım olmayacak.

Oyüzden parıldayan büyülü yolu kaybolmadan önce rahat rahat görmemi sağlayacak o tek şeyi yapıyorum.

Yolcu kapısını açıyorum.

Şiddetli bir rüzgâr var ve ben daha farkına bile varmadan kapı ardına kadar açılıyor ve ben iki elimle kapının koluna yapışıp kalıyor, yola sarkıyor ve ayaklarımla kendimi arabaya içeri çekmeye çalışıyorum. Şiddetli bir fren sesi duyuyorum ve diğer şeritteki araba bana çarpmamak için yoldan çıkarken kornaya basıyor, ardından Cath adımı haykırıyor, çığlıklar atıyor ve bizim arabamız da yoldan çıkıyor ve yalpalayarak emniyet şeridine giriyoruz, yavaşlıyoruz ve beni arabadan koparmaya çalışan rüzgâr diniyor ve sonunda kapıyı kapatıyorum ama bu sefer diğeri açılıyor ve Cath kapının ucunda dikilip bağırıyor Bağırıyor BAĞIRIYOR!

"SEN NE YAPTIĞINI SANIYORSUN?" diye kükreyişini duyuyorum üzerime dalga dalga yayılan paniğin arasından. ellerim titriyor, yeniden kusmak istiyorum. Glasgovv'a taşınma korkusunun mideme attığı düğüm şimdi oraya varmayı bile başaramayacak olmanın getirdiği kocaman bir korku yumağına dönüştü çünkü o kadar aptalım ki yolda gökkuşağı kovalarken kendimi öldürteceğim.

Cath sanki ben farkına varmamışım gibi "Neredeyse otoyola düşüyordun!" diye bağırıyor. "Tanrım! Jamie, senin sorunun ne?"

Boğazım kasılıyor ve burnumu çekmeye başlıyorum. Ben engel olamadan gözyaşları yanaklarımdan aşağı akıyor ve çenemde kalan son kusmuk ve hamburger sosu parçalarını temizliyor. Cevabını zaten bildiğiniz soruları sormak adil değil. Cath benim sorunumun ne olduğunu biliyor. Herkes biliyor. Bende DEHB* var ve bu da beni işlek bir otoyolun ortasında araba kapısını açmanın ne kadar tehlikeli olduğunu anlayacak kadar ileriyi düşünemeyen Ucube Çocuk Jamie yapıyor. Sadece dört harfin normal olmakla insanın kendi annesinin oğlundan kurtulmak için başka bir ülkeye taşındığı bir çeşit canavar olmak arasındaki farkı ifade etmesi çok garip.

"İyi misin? Kendine zarar vermedin değil mi?"

Yaşlı gözlerimin buğusu arasından nihayet görebildiğimde, Cath'ın yüzünde artık kızgın bir ifade yok, sadece gerçekten endişeli görünüyor ve bu yüzden daha da çok ağlamak istiyorum.

Tekrar yola koyulduğumuzda emniyet kemerimin takılı ve kapıların kilitli olduğunu teyit ediyor ve ardından Periyodik Tablo'daki tüm kimyasal elementleri saymamı ve her birinin özelliğini söylememi istiyor. Çok geçmeden kendimi öldürtmeme ramak kaldığını tamamen unutuyor ve tüm molayı Manchester yakınlarındaki bir yol kenarı lokantasında oksijen hakkında konuşarak geçiriyorum. Carlisle'a vardığımızda soğuk ksenon gazını tarif etmekle o kadar meşgulüm ki Glasgow'a gitmekten ne kadar korktuğumu bile hatırlamıyorum. Sınırın ötesine geçerken Cath konuşmaya devam etmem için dikiz aynasından ara ara bana bakıp başını sallıyor. Sanırım sonunda beni beladan uzak tutmanın tek yolunun zihnimi meşgul etmek olduğunu anladı.

* DEHB: Dikkat Eksikliği ve Hiperaktivite Bozukluğu.

Cath arabayı büyük bir otoparka çektiğinde ve benim de Radyum hakkında söyleyeceklerim tükendiğinde havanın karardığını, sokak ışıklarının yandığını ancak fark ediyorum.

"Burada mı yiyoruz?" diye soruyorum. Aslında numara yapıyorum çünkü cevabı zaten biliyorum.

"Hayır Jamie, geldik. Burası Glasgow. Burası babanla buluşacağımız yer."

Cath arabadan iniyor ve yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bize doğru yürümekte olan siyah saçlı adamla buluşmaya gidiyor. Yüzümü cama yapıştırıp

gözlerimi ona dikiyorum. Midemdeki kelebekler helikopterler kadar kocaman oldu ve hepsi aynı anda havalanmaya çalışıyormuş gibi hissediyorum. Ya değiştiyse? Ya artık farklı biriyle mutluysa ve aslında artık babam olmak istemiyorsa? Ya annemin uçağı kalkar kalkmaz beni bir yetimhaneye bırakırsa? Ya-

"Sandviç Adam!"

Babam koşarak gelip kapımı açıyor. Kendimi sarılmaya katlanmaya hazırlıyorum ama bana sarılmıyor. Babam hatırlıyor. Elini beşlik çakmam için havaya kaldırıyor. Rahatlayıp bir beşlik çakıyor ve gülümsemesine kocaman bir gülümsemeyle karşılık veriyorum.

Hiç değişmemiş.

Hâlâ benim babam.

Ancak Cath hatırlamıyor: Bana hızlıca sarılırken ben babama bakıp "bundan nefret ediyorum" dercesine yüzümü buruşturuyorum. Babam da "evet, biliyorum," dercesine yüzünü buruşturuyor. Cath'ten çabucak uzaklaşıp bavulumu arabasının bagajına koyan babama yardım ediyorum. Artık gitme vakti geliyor ve her şeyin ne kadar yeni ve farklı olacağına dair yine gerilmeye başlıyorum ve Cath gitmek için arkasını dönüyor ve neredeyse gitmesini istemez hâle geliyorum.

"Beni buraya getirdiğin için teşekkürler, Cath Teyze. Çok sorun çıkardığım için üzgünüm. Anneme onu özleyeceğimi söyle."

"O da seni özleyecek, Jamie."

Evet, ama yeterince değil.

Babamın arabasının arka koltuğuna oturuyorum ve Cath'in arabayla uzaklaşmasını, onun da beni terk etmesini izliyorum.

"Hazır mısın Jamie? Glasgow'u seveceksin. Bunun büyük bir değişiklik olduğunu biliyorum ama işe yarayacak, yarayacağını biliyorum. Biraz zaman ver. Sen farkına bile varmadan gerçek bir aile olacağız, göreceksin."

En azından hâlâ babam var. En azından o beni hâlâ istiyor. Ve belki, iyi olmak için gerçekten GERÇEKTEN çok çabalarsam, yeni ailesi de beni ister.

İşte bunu her şeyden daha çok istiyorum.

İKİNCİ BÖLÜM
KOZA ÖRMEK
11
Elin

"Baba misafir odasına neler yaptıklarını görmelisin!" dedim dakikalar içinde üçüncü kez. "Paul misafirler için konulmuş tüm güzel eşyaları çıkardı ve her şeyi korkunç futbol temalarıyla kapladı. Berbat görünüyor!"

"Senin için zor olduğunu biliyorum Prenses." Babamın telefonun diğer ucundaki sesi kısıktı ve sanki başka bir şeyle meşgulmüş ve benimle gerçekten ilgilenmiyormuşçasına uzaktan geliyordu. "Ama Jamie'nin orada kendini evinde hissetmesi gerekiyor ve sonuçta bahsettiğin altı üstü misafir odası."

Babam anlamıyordu. Ziyarete gelmesi ve benim onu sonsuza kadar kalmaya ikna etme ihtimaline karşı buraya taşındığımızdan beri o misafir odasını tertemiz tutuyordum. Ama o hiç gelmedi, sadece çok uzak olduğunu, Sue'nun çalıştığını ve Beth'in bakıma ihtiyacı olduğunu, o geleceğine benim bir hafta sonu gidip onlarla Edinburgh'da kalmam gerektiğini söyleyip durdu.

"Ama Paul o odadaki şeylere bir servet harcadı! Ve annem yıllardır paramız çok kısıtlı olduğu için binicilik dersleri alamayacağımı söyleyip duruyor. Güya birkaç ay sonra doğum günü hediyesi olarak derslere başlayacaktım ama Paul onun yerine tüm parayı oğluna harcıyor ve bu ADİL değil baba!"

"Annenle bunu konuşacağım," dedi babam yorgun ve dikkatinin dağıldığını belli eden bir sesle. Binicilik derslerinden bahsettiğimde hep aynı şeyi söylüyordu. Babam'la Sue bütün paralarını Beth'e harcıyorlardı, Annem'le Paul bütün paralarını Jamie'ye harcıyorlardı. Belli ki kimsenin bana harcayacak parası kalmamıştı.

“Annem şimdi bir de onun da benim okuluma gitmesi gerektiğini söylüyor!” Şikayet listemi henüz bitirmemiştim. “Pazartesi başlaması için evrakları doldurdu ve önce bana benim için sorun olup olmadığını bile sormadı! Neden başka bir okula gidemiyor baba? Neden bunu yapmak zorun-”

Telefonun diğer ucundan tüylerimi diken diken eden bir feryat duyuldu.

“Üzgünüm Prenses, Beth uyandı, gitmem gerekecek.”

“Fakat-”

“Seni seviyorum. Yakında görüşürüz, tamam mı? Şimdilik hoşça kal.”

Benim de onu sevdiğimi söyleyemeden babam telefonu kapattı. Belki de üzerine titreyebileceği, daha sevimli yeni bir versiyonuma sahip olduğundan onun için önemi yoktu. Varsa yoksa Beth, Beth, Beth’ti. Ondan o kadar nefret ediyordum ki babaannemin çömleklerinden birine uzaylılar tarafından kaçırılıp başka bir gezegene götürülmesini bile dilemiştim.

Ben gidip hikâyemin Mutant’ın Kötü Kalpli Cadı’nın kazanına düştüğü ve lahana çorbasına dönüştüğü yeni bölümünü yazamadan annem “Elin, telefonu kapat, geldiler!”

. diye seslendi mutfaktan.

Annemin telefonunu çantasına koydum ve ayaklarımı yere vura vura koridorda yürüdüm.

Annem pürtelaş ocaktaki tencerelerle uğraşmayı bırakmış, lavabonun üzerinden eğilmiş mutfak penceresinden dışarı bakıyordu. Paul’ün arabası evin yan tarafındaki yola girerken

karanlıkta ışıklar çaktı, ardından kapılar çarpıldı ve çakıllı yolda adımlarının tıkırtısı duyuldu. Ön kapıda anahtarın dönme sesini duymazdan geldim ve hiçbir şey duymuyormuşum gibi yavaş ve dikkatli bir şekilde masayı kurmaya başladım. Belki tüm bunlar olmuyormuş gibi davranırsam, Sahtekâr ve Canavar sihirli bir şekilde ortadan kaybolurdu.

“Hadi gidip onları karşılayalım,” dedi annem ocağı kısıp koridora koşturarak. Sesi çok neşeli, gülümsemesi kocamandı. Gergin olduğunun farkındaydım. “Hadi Elin, gel de tanış üvey karde-” Annem, kelime ağzından tamamen çıkmadan onu bastırmayı ve yerine çabucak “yeni arkadaş”t koymayı becerdi.

Benim üvey erkek kardeşim filan yok! diye bağırmak istiyordum. Sen Paul ile evli değilsin, o yüzden o benim üvey babam değil. Ona asla baba demeyeceğim. Benim üvey erkek kardeşim, üvey babam, üvey kardeşim FİLAN yok!

Sadece annem, babam, babaannem ve ben vardık ve etrafımız bizi ayrı tutmaya çalışan canavarlar ve sahtekârlarla çevriliydi. Kazanamayacaklardı, ben birinin beni yenmesine izin vermeyecek kadar akıllıydım. Jamie’nin bu eve asla

yerleşmemesi ve annesinin yanına dönmesi için planlar yapıyordum. A Planı annem ve Paul ile konuşup Jamie’yi en baştan buraya getirmelerine engel olup peri masalımın mutlu bitmesini sağlamaktı. A planı başarısız olmuştu. B planına geçme zamanı gelmişti.

Son bardağı yerine koydum, mutfak masasının üzerindeki sos şişelerini düzelttim, sonra salona annemin yanına gittim. Kaçma şansım yoktu, gidip düşmanla tanışmam gerekiyordu. Gerçek ailemi geri kazanmak istiyorsam, tam olarak neyle karşı karşıya olduğumu görmem gerekiyordu.

B planı savaştı.

12

Jamie

Bunu beklemiyordum.

Babamın nişanlısı Liz ve kızının, Chris’in yaptığı gibi beni görmezden geleceğini düşünmüştüm. Kapıda büyük bir karşılama komitesi beklemiyordum.

“Merhaba Jamie, bizimle yaşayacak olman çok güzel!” Liz bana öyle ışıl ışıl gülümsüyor ki kör oluyorum ve koridorda, hemen arkasında kendisinin daha kısa bir kopyasının olduğunu görmem bir dakikamı alıyor. Bu kopya güzelim tertemiz paspasının üzerine az önce düşmüş kocaman bir köpek kakası

yığınıymışım gibi kaşlarını çatarak bana bakıyor. Bu evdeki tek temiz şey o değil. Her şey o kadar parlak beyaz ki tıpkı ameliyathanedeymişim gibi. Babam hemşire olabilir ama hiç bu kadar düzenli olmamıştı. Buradaki temizlik hastası Liz olmalı.

Midemdeki bulantı hissi kadın bana kocaman sarıldığında ve babamın ters bir tepki vereceğimden korkarmışçasına gerildiğini gördüğümde daha da kötüleşiyor. Dişlerimi sıkıyor ve ona gülümsemeye çalışıyorum ama tek görebildiğim
müthiş derli toplu, kısa sarı saçları ve çamaşır makinesinden yeni çıkmışçasına temiz kokan, mükemmel ütülenmiş kıyafetleri ve o an anlıyorum, biliyorum ki oraya asla uyum sağlayamayacağım.

"Elin, Paul ve ben akşam yemeğini hazırlarken neden Jamie'ye evi gezdirmiyorsun? Sadece on dakikaya hazır oluruz."

Liz'in daha kısa versiyonu kollarını kavuşturuyor ve babamla Liz mutfağa giderken gözlerini bana dikiyor. İnsanları okumakta pek iyi değilimdir, bu yüzden ne düşündüğünden emin olamıyorum. İnsanların ne zaman mutlu ya da üzgün, kızgın ya da incinmiş olduklarını anlayabiliyorum ama ancak bu kadarını becerebiliyorum. Artık kaşlarını çatmıyor ama şimdi de yüzü ifadesiz, tıpkı perili bir evde, durduğu raftan yaptığım her hareketi izleyen tüyler ürpertici porselen bir bebek gibi. Bunu bir filmde görmüştüm. Büyük babaannesinden büyük, eski bir ev miras kalmış bir adam vardı ve oraya taşındığında evde karşısına bir sürü porselen bebek-

"Ayakkabılarını çıkar."

"Ha?"

Kız hâlâ orada durmuş bana bakıyor.

"'Ha' deme, çok kaba. 'Efendim' ya da 'Affedersin' de. Ayakkabılarını dışarıdaki paspasa sil ve sonra şu dolaptaki rafa koy."

Dışarı çıkıp ayakkabılarımı paspasa silerken de ardından ayakkabılarımı çıkarıp gösterdiği rafa düzgünce koyarken de Elin'in büyük yeşil gözleri beni takip ediyor. Iyyh. Bunu yapmayı her gün hatırlamam imkânsız. Montumu çıkarıyorum ve sakızımı bulmak için cebimi karıştırmaya başlıyorum, sonra hepsini buraya gelirken dünya sakız çiğneme rekorunu kırmak için yaptığım başarısız girişimde kullandığımı hatırlıyorum. Gergin olduğumda her zaman sakız çiğnerim ve bu kız beni sanki pantolonumun içine pireler kaçmış da popomu ısırırlarmışçasına gıcık ediyor.

"Gerçekten mi?" diye soruyor. Sesinin öyle tekdüze bir tonu var ki ne demek istediğini anlayamıyorum.

"Şey... ha?"

"Montunu öyle yere fırlatıp başka birinin onu almasını mı bekleyeceksin? Nesin sen, kötü eğitilmiş bir şempanze mi?"

"Ah, özür dilerim..." Montumu yerden kaldırıyor ve dolapta işaret ettiği kancaya asıyorum. İyi gitmiyor. Benden hoşlandığını sanmıyorum. "Pekâlâ... evin geri kalanını görebilir miyim?"

Elin beni baştan aşağı süzüyor, tişörtümdeki domates sosu lekelerine, kot pantolonuma yapışmış sakız parçasına ve birbirinin eşi olmayan çoraplarıma bakıyor, sonra başını sallayıp onu takip etmemi istiyor.

"Sakın hiçbir şeye dokunma," diyor dudak bükerek.

Yürürken sırtında hoplayan uzun, sarı bir at kuyruğu var ve o kadar ipeksi ve parlak görünüyor ki, dokunmanın nasıl bir his olduğunu görmek için uzanıp onu yakalamak geçiyor içimden.

HİÇBİR. ŞEYE. DOKUNMA.

Evin içinde Elin'in peşinden girip etrafı mahvetmemeye çalışırken at kuyruğuna dokunmamak için bir elimi kot pantolonuma, diğerini de tırnaklarımı yemek için ağzıma
tıkıyorum. Oldukça iyi gidiyorum. Oturma odasındaki bir bitkiyi deviriyorum, halıya toprak bulaştırıyorum ve ne kadar pofuduk olduklarına bakma isteğime karşı koyamadığım için banyo havlularına dokunup üzerlerinde kocaman domates sosu lekeleri bırakıyorum ama Elin bana emir vermekle meşgul olduğundan

farkına varmıyor.

"...ve ben akşamları ders çalışırken televizyonu açma, ya da sabahları, ya da... aslında, sormadan televizyona hiç dokunma. Banyo. Diş fırçaları. Şampuan. Buradaki hiçbir şeyi izinsiz kullanma. Annemle Paulün odası. Oraya girme. Benim odam. Seni ilgilendiren hiçbir şey yok. Kapı koluma dokunursan seni öldürürüm. Misafir odası. Bizimle kalırken burada yatacaksın, ki bu muhtemelen çok uzun sürmeyecek. Sorun var mı?"

"Hımm... peki... Transformers'ı sevdin mi? Beceriksizce zıplayıp arkadaş olmanın bir yolunu bulmak için kafa patlatıyorum. Transformers'ı herkes sever. Onlardan iyisi yok. "Hani 'Transformers-Optimus Prime'." İnternette izlemeyi pek sevdiğim eski çizgi filmin müziğini mırıldanıyorum.

"Ha?" Kızın gözleri ufalıp iki küçük siyah iğne deliğine dönüyor.

"'Ha', deme," diye şaka yapıyorum, "'Efendim' ya da 'Affedersin' de."

Elin'in gözbebekleri kayboluyor ve gözlerinden geriye beni patlatıp yok etmeye hazır, robotların lazer silahlarına benzer ışıklar saçan, kocaman yeşil çemberler kalıyor.

"Elin! Jamie! Akşam yemeği hazır!" diye sesleniyor Liz mutfaktan.

Robot gözler beni yakalayamadan koridordan aşağı koşuyorum.

Belki de Transformers o kadar da havalı bir şey değildir.

Elin

Bunu beklemiyordum.

Karşımda oturmuş, bir bebek kanguru gibi koltuğunda zıplayıp kucağına yiyecek parçaları döken çocuğa bakarak tavuk güvecimi yavaşça çiğnedim. Her şeyden önce, daha büyük olacağını düşünmüştüm.

Benim kafamda Canavar 1,80 boyunda, tank kadar büyük bir devdi. Kafası tıraşlıydı ve kötü kötü bakan küçük gözleri, önüne çıkan herkesi dümdüz etmeye hazır tombik yumrukları vardı. Sürekli kaba saba konuşan zorbanın tekiydi, okuldaki Rachel'ın bir karikatürü gibiydi ve ben ailemi ona karşı korumak zorunda olan kahramandım.

Ama Jamie'nin bunların hiçbiriyle alakası yoktu.

Boyu benim kadar bile değildi.

Ufak tefekti, zayıftı ve kıpır kıpır, asabi bir enerjiyle doluydu ve o kadar hızlı konuşuyordu ki sesi kulağa yüksek hızda oynatılan bir film gibi geliyordu. Babasının ailesi Hong Konglu'ydu ve Jamie kahverengi gözleri ve konuştuğunda
yüzüne düşen siyah saçlarıyla Sahtekâr Paul'ün köpek yavrusu versiyonu gibi görünüyordu.

O düşmandı ve ben ondan korkmuyordum bile. Böyle bir ezikle nasıl savaşmak gerekirdi acaba? Babamın ilgisini çekmek için Beth'le savaşmaya çalışmak gibiydi. Beth o kadar küçük ve mükemmeldi ki o savaşı kazanmamın hiçbir yolu yoktu. Jamie burada kalacak gibi görünüyordu. Ingiliz aksanı bile annem ve Paul'ünkiyle aynıydı. Kendi yemek masamda sayıca üstünlük onlardaydı.

Ancak Jamie'nin bir zayıflığı vardı. Hem de büyük bir zayıflığı.

Beth gibi mükemmel değildi. DEHB'si kendini kontrol etmekte sorun yaşadığı anlamına geliyordu. Tek yapmam gereken, annem burada kalmasının ne kadar korkunç bir fikir olduğunu anlayana kadar onu kışkırtarak tepki vermesini sağlayıp hatalarını ortaya çıkarmaktı.

En sevdiği video oyunlarıyla ilgili uzun bir konuşmanın ortasında masaya biraz daha havuç tükürmeden önce "Ağzın doluyken konuşmayı bırakır mısın?" diyerek sözünü kestim. "Ben senin yarı çiğnenmiş yemeğini görmek istemiyorum, iğrenç."

Jamie konuşmayı bırakıp ağzını sıkıca kapadı, sanki yüzüne tokat atmışım gibi göz kırpıştırarak bana baktı.

Paul hızlıca "Elin, Jamie burada olduğu için çok heyecanlı," dedi. Tartışma çıkaracağımdan korktuğu belliydi. Haklıydı da.

“Ama bu terbiyesizliğini mazur göstermez, değil mi anne?” diyerek annemi kendi tarafıma çekmeye çalıştım ama pek işe yaramadı. Bunun üzerine annem tereddüt etti, ardından Jamie’ye sahte bir ifadeyle kocaman gülümsedi.

“Biraz daha güveç ister misin? Ocaktaki kapta daha fazlası var. Ama benim önce bir-”

“Alırım!” Annem daha sözünü bitiremeden Jamie fırlayıp mutfağa koştu.

“Bekle Jamie, çok sıcak! Sakın...”

“AYY!”

Jamie güveç kabını yerinden kaldırmaya çalışırken elini yaktı. Kap yere düşüp kırıldı, doğranmış havuç, tavuk ve et suyu yeni paspaslanmış karoların üzerine saçıldı.

Annem herhangi bir tepki veremeden Paul “İyi misin oğlum?”diyerek koştu ve Jamie’nin elini soğuk suyun altına tuttu.

Ne yapmam gerektiğini çok iyi biliyordum. Anneme bakıp gözlerimi devirdim ve gidip kâğıt havluyla paspası aldım ve yanından geçerken “Hiç dinlemiyor, değil mi? İşte bu yüzden okulda hep başı belada,” diye fısıldadım.

Annem “Sadece bir kazaydı,” diye fısıldayarak cevap verdi. Ama bakışları saatlerini harcadığı güvecin hüzünlü, cıvık bir yığın halinde saçıldığı yere kaydı. Gerçek hislerini saklamak için dudağını ısırdığını görebiliyordum.

“Yardıma ihtiyacın var mı?” diye sordu Paul, Jamie’nin elini yakmadığından emin olduktan sonra.

“Hayır teşekkürler, ben halledebilirim.” Paul’ün bana hiçbir konuda yardım etmesine asla izin vermem. Ona ihtiyacım olduğunu düşünmesini istemedim.

Paul gerginliği azaltmayı denedi ve “Neden bize tatlı yapmıyorsun Jamie?” diye sordu. “Reçel ve krem şanti aldım. Bize bir sürü Sandviç Adam Spesiyali yapabilirsin.”

Jamie hâlâ kopup düşeceğinden korkuyormuş gibi elini kokluyor ve sallıyordu ama babasını duyunca gözleri aniden aydınlandı. Buzdolabına koştu ve sanki ev sahibi oymuş gibi reçelle bir kutu krem şantiyi dolaptan çıkardı.

“Hey Elin, sandviçlerimi denemek ister misin?” diye sordu ekmek parçalarını tabaklara fırlatıp üzerlerine fındık ezmesi kavanozunun yarısını sürerken.

“Hayır, teşekkür ederim,” dedim soğuk soğuk. Jamie’nin benim için bir şey yapmasını istemiyordum.

Paul, anneme ve bana göz kırpıp “Seveceksiniz. Jamie’nin Spesiyal Sandviçlerine kimse karşı koyamaz,” dedi.

Ben karşı koyabilirdim ve annemin de aynısını yapacağından oldukça emindim. Annemin yüzündeki nazik gülümseme soldu ve Jamie’nin yere ve yeni ovulmuş tezgâhın her yerini krem şantiye bulayışını izlerken ağzı düz bir çizgi halini aldı. Annem, babam gittiğinden beri evi düzenli tutma konusunda çok daha titizdi. Ben de temizliğe, okuldan sonra çamaşır yıkamaya ve tüm evi süpürmeye çok yardımcı oluyordum. Belki daha önce dağınıklık konusunda bu kadar çok tartışma olmasaydı, Paul ve aptal oğlu yerine babam burada olacaktı.

Annem Jamie’ye gitmesini söylemeye hazırdı. Tek yapmam gereken ortalığı biraz daha karıştırmaktı ve sonunda Jamie’nin başı belaya girecekti.

“Jamie!” derken abartılı bir şekilde gözlerimi devirdim. “Yere düşen güveci temizledim. Şimdi reçel ve krem şanti pisliğini de temizlemem gerekecek. Her yere yiyecek saçmaya bir son verebilir misin?”

“Elin, güvecin yere düşmesi kazaydı. Şimdi de biraz eğleniyoruz işte,” diyerek kaşlarını çattı Paul. “Bir dakikada temizleriz biz.”

“Elin haklı Paul.” Annem ayağa kalktı ve lavabodan bir bez aldı ve krem şanti lekeleriyle kaplı dolap kapaklarını silmeye başladı. “Jamie, bu kadar krem şanti yeter, her yere saçıldı. Bir dahaki sefere reçel için kaşık kullan, o bıçakla yerler reçel oluyor.”

Paul’ün yüzünden anlık bir rahatsızlık okundu. Annemin onunla çeliştiğini ilk kez duymuş ve Paul’ün ilk kez annemin söylediği herhangi bir şeyden rahatsız olduğunu görmüştüm.

Güzel. Güvecin kalanını çöpe atarken kendi kendime gülümsedim.

Savaş başlamıştı.

14

Jamie

Elin benden hoşlanmıyor.

Çılgın Jamie Spesiyallerimi denemedi bile, ki en iyi olduğum konu o sandviçlerdir.

Belki ona Transformers meşalemi verirsem benim en iyi arkadaşım olur. O meşale de sahip olduğum en iyi şey ama bana canavarmışım gibi bakmayı bırakacaksa ona verebilirim.

Kapım çalınıp ardından babam içeri geldiğinde onu bulmak için sırt çantamı karıştırmakla meşgulüm.

"Bu saatte yatacak mısın? Uyanık kalıp film izlemek istersin diye düşünmüştüm. Yeni Star Trek'i daha izlemedin, değil mi?"

Babam en sevdiğim şeyleri, şimdiye kadar izlediğim veya okuduğum her şeyi, yaptığım tüm bilim deneylerini, yemeyi sevdiğim tüm yiyecekleri ve en çok hangi müziği sevdiğimi bilir. Hatta daha ben karar verememişken o Noel'de ne istediğimi bile bilir. Beni gezegendeki herkesten daha iyi tanır.

Bilmediği tek şey buradan ne kadar nefret ettiğim ve eve, annemin yanına gitmek istediğim.

"Yoruldum," diye yalan söylüyorum. Babama yalan söylemeyi sevmediğim için "Uzun bir yolculuktu ve az daha ölüyordum," diye ekliyorum. En azından bu söylediğimde gerçeklik payı var. Esnermiş gibi yapıyor ve yatağıma serili Southampton F.C. yorganını okşuyorum.

"Bu futbol dekorasyonu için teşekkürler." Bunun babamın fikri olduğunu biliyorum.

"Burada hangi takımı tutacağından emin olamadım, çoğu insan Rangers veya Celtic'i tercih ediyor ama hangisini seçeceğin sana kalmış. Kararını verdiğinde, Southampton'da yaptığımız gibi maçlara gitmeye başlayacağız, tamam mı?"

"Tamam. Kulağa hoş geliyor."

Babam gerçekten çok çabalıyor. O nedenle yatakta yanıma oturduğunda, ağlamamak için kendimi tutmaktan tüm göğsüm ağrısa da ona kocaman gülümsüyorum.

"Buraya bir televizyon alacaktım ama kendin seçmek istersin diye düşündüm. Birlikte biraz alışveriş yapalım diye yarın işten izin alıyorum, ister misin?"

İşte bu beni gerçekten gülümsetiyor. Annem odamda televizyon olmasına asla izin vermezdi. Babam ona göre çok daha az katı.

Genelde alışverişten nefret ederim. Süpermarketler dikkat dağıtıcı kokular, gürültüler ve dokunulacak şeylerle doludur ve annemle her dışarı çıktığımda kasaya vardığımızda tepem atar. Tanıdık olmayan yerler beni gerçekten geriyor ama babamla dışarıda olduğum sürece her şeyin yolunda gideceğini biliyorum. Ciddi bir öfke krizine girsem bile bana kızmaz. Babam her zaman benim tarafımda.

Daima.

"Bak Jamie, Amerika konusunda gerçekten üzgünüm. Annen ve Chris hâlâ birbirlerini tanıma aşamasındalar ve sadece kendi başlarına biraz zaman geçirmeye ihtiyaçları var. Annen artık seni etrafta istemiyor falan değil, bunu aklından bile geçirme, tamam mı?

"Tamam," diye cevap veriyorum istemsizce aslında pek de inanmadan.

"Ben İskoçya'ya taşındım ama bizim bağımız kopmadı, değil mi? Hâlâ arkadaşız değil mi, hey Sandviç Adam?" Babam dirseğiyle beni dürtüyor, ben de onu dürtüyorum ve tutuştuğumuz dirsek kavgasının sonunda yatağın kenarından düşüyorum.

"Orada her şey yolunda mı?" diye sesleniyor Liz koridorun ucundan. Sanırım şimdiden evi mahvetmiş olabileceğimden endişeleniyor.

"Maskaralık ediyoruz işte," diye sesleniyor babam. "Bir dakika içinde inerim."

Bu söylediğine gülüyorum. Aşağı inemez çünkü bu evin alt katı yok, ev tek katlı. Üst katta yatak odaları olan Southampton'daki eski evimizdi. Sanırım babam bir an için hangi evde olduğunu unuttu.

Yorganımı düzeltmeme ve çantamda pijamalarımı bulmama yardım ediyor, sonra lambayı açıp tepedeki ışığı söndürüyor.

"İyi geceler oğlum. Alışverişe çıkacağımız için sabah erkenden görüşürüz, tamam mı?"

"Tamam," diye başımı sallıyorum tişörtümü çıkarmaya çalışırken. Bunun üzerinde reçel ve güveç lekeleri var. Yürüyen otomat gibiyim. Tişörtlerimi lüks restoranlarda beş yıldızlı mutfaklardan çıkmış gibi servis etmeye başlayabilirler. Kendi yemek pişirme şovumda üzerime yemekleri fırlatıp Gordon Ramsay'in on üzerinden puan vermesini sağlayabilirim. Böylece rozbifli tişörtlerim olur, çikolatalı kekli tişörtlerim olur, hatta...

Kapıyı kapatmadan hemen önce "Baba" diye sesleniyorum. Buraya gelene kadar aklımı kurcalayan o soruyu ona sormayı neredeyse unutuyordum.

"Ha?" diyor başını kapının arkasına dayayıp.

"Burada beni düzeltebilecekler mi? İskoçya'daki doktorlar beni normal hâle getirebilir mi?"

İnsanları okumakta iyi değilim ama babamı okuyabiliyorum. Şu an gerçekten üzgün görünüyor.

"Jamie, sende hiçbir sorun yok, bu hâlinle iyisin."

Ama değilim işte. Kırığım, darmadağınım ve sivri uçlarımla insanları yaralıyorum. Kaliforniya'da normal bir çocuk olacaktım. Bu benim Amerikan rüyamdı. Oradaki doktorların DEHB'me bir çare bulacaklarını biliyorum, yani ABD'de her şey var; beyzbol, canavar kamyonlar, sosisli sandviç standları ve Las Vegas'taki hızlı yaşam.

Tüm bunlar tutulmamış koca koca sözler artık. Pijamalarımı giyip yatağa tırmanıyorum, Transformers meşalemi

yastığımın altına sıkıştırıyorum ve lambayı kapatıyorum. Karanlıkta sahte gülümsemem düşüyor ve ağlamaya başlıyorum.

Amerika'ya gidip tamamen yeni ve iyileşmiş bir ben olamıyorsam, o zaman yapmak istediğim tek şey var.

Eve gitmek istiyorum.

15

Elin

Bu savaşı kazanmak başta düşündüğüm kadar kolay olmayacaktı.

Pazartesi sabahı saat sekize çeyrek vardı ve o kadar yorgundum ki gözlerimi zar zor açık tutabiliyordum. Jamie geleli henüz bir hafta olmamıştı ama şimdiden bütün evi alt üst etmişti. Eğer burada daha uzun süre kalırsa, sadece tüm zamanımı onun arkasını toplamakla geçirdiğim için değil, aynı zamanda yorgunluktan ölecektim.

Annem kahvesini içip esner, bir yandan da ofis raporunu alelacele yeniden yazarken "Dün gece biraz daha iyi uyuyabildin mi bari?" diye sordu. Aslında raporu cumartesi günü bitirmişti ama dün gece Jamie anneme sormadan dizüstü bilgisayarında boş boş gezinirken yanlışlıkla bir sürü dosyayı silmişti. Sürekli izin almadan başkalarının eşyalarına el sürüyor ve bir şeyleri kırıyordu. Beni ve annemi deli ediyordu.

"Nasıl uyuyabilirim ki?" diye sızlandım yanımıza alacağımız öğle yemeklerimizi hazırlarken peynir dilimlerini bir dizi ekmeğin üzerine dikkatle yerleştirirken. "Jamie yine

bütün gece ayaktaydı! Anne Paul'ün o televizyonu Jamie'nin odasından çıkarmasını sağla lütfen! Sabahın dördünde televizyon açıktı ve banyoda bir saatten fazla sadece musluklarla oynadı. Derste uyanık kalmama imkân yok. Ne zaman evine dönecek?"

"Elin bunu daha önce konuştuk," diye iç çekti annem. "O, Paul'ün oğlu ve burası artık onun da evi. Yerleşmesi biraz zaman alıyor, hepsi bu. Daha iyi olacak."

"Ne zaman?"

Annemin buna verecek cevabı yoktu. Sadece kaşlarını çattı ve bilgisayarındaki tuşlara basmaya geri döndü.

Sekizi on geçe raporu bitmişti, ben de çamaşır makinesini doldurup mutfağı toplamayı bitirmiştim. Annem Jamie için bir kâse ve bir kutu mısır gevreğini

tezgâha bırakmamı istedi, bana kalsa okula aç gitmeliydi. Bütün gece bizi ayakta tutup sonra kahvaltı için vaktinde yataktan kalkmaması adil değildi. Jamie çok bencildi.

"Jamie!" Annem milyonuncu kez koridorun öbür ucundan bağırdı. "On dakikaya çıkıyorum. Hazır olmazsan seni okula bırakacak biri olmayacak ve yeni öğretmeninle tanışmak için kendi başına gitmen gerekecek."

Herhâlde bir yerlere çarpmış olacak ki Jamie'nin odasından büyük bir gümbürtü geldi ve beş dakika sonra nihayet ortaya çıktığında esniyor ve bir şekilde tüm eline bulaştırmayı başardığı keçeli kalem lekelerini yalıyordu. Mutfak masasına yığıldı ve mısır gevreği kutusundan ballı mısır gevreği yemeye başladı. Bir yandan da şimdiye kadar gördüğü en büyüleyici şeymiş gibi kaşığının içine yansıyan yüzünü inceliyordu.

Annem ne giydiğini görünce gözlerini devirerek "Sana giyinmeni söylemiştim!" dedi.

Jamie şaşkınlıkla pijamalarına baktı. "Ben giyiniğim."

"Okul üniformanı giy demek istemiştim! Bu sabaha hazır olması için sandalyene koymanı söylemiştim. Elin, bulmasına yardım et, bu hızla gidersek işe geç kalacağım."

"O bebek değil! Neden buna mecb-"

"Sadece yap Elin, lütfen! Paul işten izin alamadı ve birimizin Jamie'yi ilk gününde okula götürmesi gerekiyor. Bu sabah önemli bir toplantım var ve beş dakika içinde evden çıkmam gerekiyor."

"Tamam." diye mırıldandım Jamie'yi kolundan tutup koridorun sonuna doğru sürüklerken.

"Hey! Kahvaltımı bitirmedim!"

"O zaman daha erken kalkman gerekirdi, değil mi? Annem işe geç kalacak ve ben okula geç kalacağım. Bu kadar bencil olmayı bırak ve aptal kıyafetlerini giy. Neredeler?"

Misafir odamızın dönüştüğü enkaza dehşet içinde baktım. Bu oda birkaç hafta önce, babamın hayalini kurduğum ziyaretine hazırdı. Şimdi ise tam bir kâbustu. Giysiler yere saçılmıştı, futbol temalı yorgan iki sandalyenin üzerinde gerilip bir çadıra dönüşmüştü ve tüm yüzeyler boş cips paketlerinden ve atıştırmalık ambalajlarından dökülmüş bir yağ tabakasıyla kaplanmıştı. Köşedeki masanın üzerindeki rafta içleri tuhaf kokulu bir sıvıyla dolu uzun test tüpleri duruyordu ve Jamie sabahları açmaması konusunda uyarılmış olmasına rağmen televizyon cızırdıyordu. Annem ona zaman vermemiz gerektiğini söylediğinden bütün hafta boyunca
elinde süpürgesiyle buraya girmemişti. Eğer o güzel, tertemiz misafir odamızı sağlığa zararlı toksik bir yere dönüştüreceğini bilseydi, balistiğe giderdi.

"Üniforman nerede?" diye sordum yorganı sandalyelerden çekip alıp gömleğini ararken.

"Hımm..." Jamie kıyafet denizinde balık tutmaya çıktı ve sonunda buruşuk bir gömlek ve üzerinde daha hiç giyilmemiş olmasına rağmen mürekkep lekesi olan bir pantolon buldu. "Buldum! Şey... Orada durup giyinmemi izlemeyeceksin, değil mi?"

"Ben geri gelene kadar otuz saniyen var." Kapıyı kapattim ve arka tarafına geri sayım yaptığımı duyabilmesi için parmaklarımla vurdum. Tekrar açtığımda Jamie en azından pantolonunu ve gömleğini giymeyi başarmıştı ama çorapları ve okul ayakkabıları etrafta yoktu. Yere atılmış kıyafet yığınlarının ve birbirine dolanmış çarşafların arasında onları ararken paniğe kapılmaya başladım. Hayatımda hiç okula geç kalmamıştım. Bayan Morrison bana kızar mıydı? Bana fazladan ödev verir miydi? Mükemmel sicilim mahvolur muydu? Bunların hepsi Jamie'nin hatasıydı!"

"Tamam, bu kadar. Hemen çıkıyoruz." Annem kapıdaydı. Dudaklarını sımsıkı kenetlemişti, yüzü bembeyaz olmuştu. "Arabaya binin. Sizi ancak parka kadar götürebilecek zamanım var yoksa çok kötü bir trafiğe gireceğim. Jamie çok üzgünüm ama mecburen seni okula Elin götürecek ve yeni öğretmenlerinle tanıştıracak."

Jamie sanki birazdan ağlayacakmış gibi bir sesle "Okula gidemem," diye feryat etti. "Sadece ayakkabımın teki var, bak!" Pencere kenarındaki perdenin

arkasında bulduğu
siyah okul ayakkabısını kaldırarak “Tek ayakkabıyla okul;ı gidemem, değil mi?” dedi. !

İşte o zaman neyin peşinde olduğunu anladım.

Bunu bilerek yapıyordu. Annem onu evde bıraksın diye bizi bu kadar geciktirmeye çalışıyordu. Bu şimdiye kadar gördüğüm en aptalca plandı ve ona o kadar kızgındım ki ayakkabısının tekiyle kafasını pataklamak istedim.

“O zaman spor ayakkabılarını giy. Koridordaki dolabın içindeler. Elin Jamie’nin çantasını alır mısın, bir de şeyi...”

“Okul çantası burada, beslenme çantaları da ön kapının orada duruyor.”

“Aferin kızım. Hadi gidelim.”

Jamie spor ayakkabılarını ve montunu giymek için dolaba çarpıp dururken kapının önünde bekliyorduk. Gelmesi o kadar uzun sürdü ki Narnia’ya gittiğini sandım.

“Motoru çalıştırıyorum!” diye uyardı Annem anahtarını sallayarak. “On saniye içinde dışarı çıkmazsan bir hafta boyunca televizyon izleyemezsin.”

“Bekleyin! Transformers meşalemi almam gerekiyor! Onsuz okula gidemem,” diye bağırdı Jamie koridordan yatak odasına geri koşarken. “Bir saniye bekle...”

“Jamie, Tanrı aşkına! Sadece sana SÖYLENENİ YAP!”

16

Jamie

Bilerek kötü davrandığımı düşünüyorlar.

Okul üniformamı giymek veya kahvaltıdan sonra dişlerimi fırçalamak gibi basit şeyler yapmak için yeterince uzun süre odaklanmanın benim için ne kadar zor olduğu hakkında hiçbir fikirleri yok. Zihnim aynı anda yirmi beş yöne hareket ediyor ve hep geride kalıyorum. Bir de buna farklı bir okula başlamak gibi yeni ve korkutucu bir şeyin stresi eklendiğinde, sanki bilim deneylerimden biri kafamın içinde yanlış gitmiş de beynim patlayıp kulaklarımdan fışkırmak üzereymiş gibi hissediyorum. O kadar korkuyorum ki bu sabah Elin beni odaya götürüp üniformamı giydirmeden önce yutmayı başardığım yedi buçuk ballı mısır gevreğini kusmak istiyorum. Midem çalkalanıyor, yanıyor, tersyüz oluyor ve“Jamie, lütfen koltuğumu tekmelemeyi BIRAKIR mısın?” Liz bunu bana dördüncü kez söylüyor. Gözleri, Cath Teyze’ninkinin aksine kahverengi yerine yeşil ama dikiz aynasında bir o kadar küçülmüş ve öfkeli görünüyorlar.

Keşke beni okula babam götürseydi.

Babam koltukları tekmelememi engellemenin en iyi yolunun öne oturmama izin vermek olduğunu bilir. Oysa ön koltukta Elin oturuyor. İş bir şeylerini paylaşmaya geldiğinde annemin salonundaki elektronik eşyalara yapışıp bırakmayan Chris’ten de beter. Babam bu sabah altıda işe gitmek yerine burada olsaydı o kadar korkmazdım. Korktuğumda doğru düşünemiyorum. Sakız çiğnemek sakinleşmeme yardımcı oluyor ama son paketimi kahvaltıdan önce bitirdim.

Bunların hepsi çok yeni ve tuhaf. Nefret ediyorum, Nefret ediyorum, NEFRET EDİYORUM!

Eve gitmek istiyorum.

Liz “İkinizin hemen arabadan inmesi lazım,” diyor ve arabayı bir parkın kenarındaki ağaçların önünde durduruyor. Arkasını dönüp “Seni okula kadar götüremediğim için üzgünüm ama geç kalmadan işe gitmem gerekiyor. Ama okulda seni bekliyorlar Jamie. O yüzden endişelenme, her şey iyi gidecek.”

Sanırım ne kadar endişeli olduğumu görebiliyor çünkü bakışları yeniden yumuşuyor ve bana cesaret verircesine gülümsemeye çalışıyor.

“Elin sana yardım edecek, değil mi Elin?”

Elin bana öyle bir bakış atıyor ki bakışında bana yardım etmektense trajik bir çamaşır makinesi kazasında boğulduğumu görmeyi tercih edeceğini okuduğumdan son derece eminim. Ancak insanları okumakta o kadar iyi olmadığım için yanlış anladığımı umuyorum. İsteksizce arabadan iniyorum ve Elin Liz yola çıkmadan önce okul ve beslenme çantamı arka koltuktan alırken bana yine tuhaf tuhaf bakıyor.

"Sen hiçbir şey hatırlayamıyor musun?" diye homurdanıyor Elin. "Al, bunları kendin taşı, ben senin kölen değilim. Hadi, geç kalacağız."

"TAMAM! Seninle yarışacağım."

"Jamie! DUR!"

Bir taksinin fren gıcırtısı Elin'in çığlığını bastırıyor. Ben bakmadan yolun karşısına koşunca taksi durana kadar asfaltta kayıyor. Bir saniye geç kalsaydı koca bir mavi okul üniforması damlasına ve asfalta yapışmış yepyeni ayakkabılara dönüşüyordum. Elin koşarak gelip kolumdan tutuyor ve beni kaldırıma sürüklüyor. Annemin söyledim diye beni bir ay boyunca cezalandıracağı bir şeyi tekrarlayıp duran taksi şoföründen özür dilerken yüzü kıpkırmızı.

"Senin sorunun ne?" diye çıkışıyor kolumu diş macunu tüpünü sıkarmış gibi sıkarak. Bu soruyu duymaktan ÖYLE yoruldum ki.

"Bende DEHB var," diyorum kısık bir sesle. "Babam sana ve Liz'e her şeyi anlatmıştır."

"Umrumda değil! Kaçığın teki davranmanın bahanesi olamaz!"

Aslında bir bakıma öyle. İnsanın adından önce harflerin olmasının anlamı bu. Böylece insanlar Dr. Mackay gibi zeki mi, yoksa DEHB'li benim gibi deli mi olduğunuzu anlamış olurlar.

"Yoo, olamaz! Zil çalıyor."

Bir sıra evin arkasından, uzaklardan gelen bir zil sesi duyuyorum ve Elin'in yüzü yaklaşık üç saniye içinde kırmızıdan beyaza dönüyor.

"Başımız çok büyük belaya girecek! Bayan Morrison geç gelenlere her zaman fazladan ödev verir. Hadi Jamie, koşmalıyız!"

"Bir saniye, ayakkabı bağcığımı içeri tıkmam lazım."

Bağcıklarımı dışarı çıktıklarını her gördüğümde yaptığım gibi milyonuncu kez spor ayakkabılarımın kenarlarına tıkıştırıyorum. İlerideki bir bahçede, bir çitin hemen arkasında ulaşamayacağım bir yerde parlak yeni bir futbol topu duruyor. Kendimi tutamıyorum ve kapının üzerinden atlayıp topu kaptığım gibi çantama tıkıp yine aynı kapıdan öyle hızlı geri atlıyorum ki beni görmek isteyen birinin zamanı yavaşlatması gerekir.

"Ne yapıyorsun sen?" diyor Elin nefes nefese. "İnsanların bahçelerine girip hırsızlık yapamazsın!"

"Ben onu çalmıyorum ki, sadece eve kadar ödünç alıyorum. Onu yerine geri koyacağım. Söz veriyorum."

Yeni sınıfımdaki oğlanların futbolu sevdiklerine bahse girerim. Okula top götürürsem hepsinin arkadaşım olmak ve teneffüste benimle oynamak isteyeceklerinden eminim. Belki de tamamen deli değilimdir. Belki ben bir dâhiyimdir!

Ancak okulun kapısına vardığımızda güvenim kayboluyor ve dudağımı ısırıyorum. Yumruklarımı öyle sert sıkıyorum ki parmaklarım ağrıyor.

"Yine ne oldu?" Elin beni boş oyun alanına çekmeye çalışıyor ama bu sefer yerimden kımıldamıyorum.

"Sen git, ben eve gitme zamanı gelene kadar burada bekleyeceğim. Bugün okula gitmişim gibi yapsak olur mu?" "Bu kadar aptal olma! HEMEN ŞİMDİ yürümeye başlamazsan, o zaman doğrudan başöğretmene gideceğim, o polisi arayacak, senin sana söyleneni yapman gerekecek yoksa daha okula başlamadan kovulacaksın ve baban sana o kadar kızacak ki seni kapının önüne koyacak, hem annen de seni istemiyor, bu yüzden sonunda kendini kötü çocukların gönderildiği bir yerde bulacaksın ve hayatının geri kalanını hapiste geçireceksin ve-"

"SUS! Yalnızca SUS! Dayanamıyorum!"

Her zaman bir Transformers gibi, beş saniye içinde hızlı bir arabadan veya bir jet uçağından havalı bir suç savaşçısına dönüşen bir süper kahraman olmak istemişimdir. Ama değilim. Ben Yeşil Dev Hulk'ım ve kızdığımda ya da korktuğumda etrafıma saldırıp insanları incitiyorum. Elin çok uzakta duruyor, o yüzden kendime zarar veriyorum. Okul kapısını o kadar sert tekmeliyorum ki ayağım kırılmış gibi hissediyorum ama kafamdaki öfkeli arıların uğultuları

gidene ve yerlerini Kaliforniya'da yeni bir hayata dair mutlu düşüncelerin olduğu kocaman boşluğa bırakana kadar tekmelemeye, vurmaya ve bağırmaya devam ediyorum.

17

Elin

Jamie sakinleşip yeniden yarı normal bir insan gibi davranmaya başladığında, saat dokuz buçuk olmuştu ve o kadar stresliydim ki midem bulanıyordu. Okulun oyun alanı sessizdi. Duyulan tek ses Jamie'nin kapıya asıldığındaki yüksek sesli nefes alıp verişiydi.

"Şimdi iyi misin?" diye sordum temkinli bir şekilde, ağıma düşürmeye çalıştığım bir kelebekmişçesine yanına yaklaşırken.

Jamie son bir kez burnunu çekti ve başını salladı. Bitkin görünüyordu. Neredeyse ona acıyordum ki Bayan Morrison'ı ve fazladan ödevlerini hatırladım. "Tamam o zaman, gidelim."

Bileğinden sıkıca tuttum, ön kapıya doğru yürüttüm ve zile bastım. Tüm kapılar çoktan kilitlenmişti. Bizi içeri ofis personeli almak zorunda kalacaktı.

"Merhaba? Ben yedinci sınıflardan Elin Watts. Kapıyı açabilir misiniz acaba?"

Kilitten gürültülü bir klik sesi geldi. Jamie'yi içeri sürükledim ve onu başöğretmene teslim edene kadar bir an bile gitmesine izin vermedim.

Sekreter, ofisinin önünden geçerken "Bugün geç kaldın," diye kaşlarını çattı. "Her şey yolunda mı?"

Ona en masum gülümsemelerimden biriyle "Sorun yok," dedim ve aklıma bu yalanı gün içinde bir gerçekle dengelemek zorunda olduğumu not ettim.

Bay Conway'in kapısını çalarken Jamie'nin kolunun elimin altında titrediğini hissediyordum ve ona baktığımda kozasının içine saklanmaya çalışan bir tırtıl gibi ceketinin içine çekildiğini gördüm. Bu kadar korkmuş görünen birine kızgın kalmak zordu. Tam olarak nasıl hissettiğini biliyordum. Buradaki ilk günümü ve kimseyi tanımadığım yeni sınıfıma gitmekten ne kadar korktuğumu hâlâ hatırlayabiliyordum.

"Hey, sorun yok," dedim düşünmeden. "Başöğretmenimiz iyi biridir, endişelenecek bir şey yok."

Der demez dudağımı ısırdım çünkü Jamie'nin arkadaş olabileceğimizi düşünmesini istemiyordum. "İçeri gelin. Ah, Elin, çok geç kaldın, hiç senlik bir durum değil. Bu da üvey kardeşin Jamie olmalı. Onu hangi sınıfa koyacağımı düşünüyordum." Bay Conway bana kaşlarını çattı ama Jamie'ye hoş bir şekilde gülümsedi.

Dudağımı daha da sert ısırdım, Jamie'ye olan tüm sempatim bir anda kayboldu. O benim üvey falan kardeşim değildi, o Canavar'dı ve eğer hikâyem mutlu sonla bitecekse, Canavar'ın alt edilmesi gerekiyordu. Bu da onun için üzülemeyeceğim anlamına geliyordu. Kolunu bıraktım ve geri çekildim. Jamie'nin ceketimin kenarına tutunarak ondan ayrılmamı engelleme girişimlerini görmezden gelerek "Artık sınıfa gidebilir miyim, Bay Conway?" diye sordum. "Yoksa Jamie'yi Bay Robertson'ın odasına mı götürmem gerek?"

"Ah... Bir saniye Elin, ufak bir plan değişikliği oldu. Öğrenci sayısını otuzun üzerine çıkarmamamız gerekiyor ve Bay Robertson'ın sınıfında zaten otuz bir öğrenci var."

Masasının üzerindeki kâğıtları karıştırırken, sözleri ensemdeki her bir saç telini diken diken etti.

Hiçbir şey Jamie'nin bizimle yaşamasından daha kötü olamaz diye düşünmüştüm.

Yanılıyordum.

Olabilecek en kötü şey, Jamie'nin benim sınıfıma konulması ve beni herkesin önünde utandırmasıydı.

Bay Convvay'i koridorda Bayan Morrison'ın odasına kadar takip ederken ayaklarım korkudan ağırlaşmıştı. Canavar Jamie'nin sınıfımda yaratacağı yıkımın ardından mükemmel itibarımı zedelenmekten nasıl koruyabilirdim ki? Rachel ve Lauren beni Jamie konusunda nasıl tahrik edebileceklerini anladıklarında hayatımı cehenneme çevireceklerdi.

Bunun yaşandığına inanamıyordum! Peri masalı tadındaki o hayatın ulaşamayacağım kadar uzaklara gittiğini hissediyordum. Bu tam bir kâbustu!

Başöğretmen bir eli Jamie'nin omzunda yürürken "Burada disiplin konusunda çok iyiyiz Jamie," dedi. Güven verici olmaya mı yoksa Jamie'nin kaçmayacağından emin olmaya mı çalıştığından emin değildim ama bu yaptığı Jamie elektrik
çarpmış gibi kendini adamın elinden sıyırmaya çalışınca işleri daha da kötüleştirdi.

"Bu okulda huzurlu bir çalışma ortamı olmasını önemsiyoruz. Bu senin de odaklanmana yardımcı olacaktır."

Jamie'nin gözleri aynı anda iki farklı yöne bakabilen bir bukalemun gibi etrafa kayıyordu. Müzik odasında kayıt cihazlarından yükselen yumuşak notaları, spor salonundaki yakan top oyuncularının boğuk seslerini ve sınıflardan birinde okunan şiiri takip ettiler. Yüzündeki şaşkın bakıştan Jamie'nin "huzurlu" kelimesinin tanımı konusunda Bay Conway'e katılmadığını söylemek mümkündü.

"Hadi bakalım Jamie, işte geldik. 7B. Elin ve Bayan Morrison'ın sınıfında olacaksın. Elin senin yerleşmene yardım edecek, değil mi Elin?" diyerek gülümsedi Bay Conway. Benim gülümsememse daha çok bir yüz buruşturma gibiydi.

Ejderha ininden çıkıp ikimize de öfkeli bakışlarını dikti ve o başöğretmenle kısık bir sesle konuşurken, onun onaylamayan bakışları altında kendimi küçücük kalmış gibi hissettim. Bay Conway "ek destek için bütçe kesintileri" ve "ders asistanlarının zaman çizelgelerini nasıl yeniden düzenlemeye çalışacağı" hakkında bir şeyler fısıldadı, sonra bize tekrar gülümsedi ve bizi Ejderha'nın pençesine bıraktı. Bayan Morrison "Gidin ve matematik kitaplarınızı çıkarın Elin, çok geç kaldınız," dedi aksi aksi. Sınıfın geri kalanının bakışlarından ve kıkırdamalarından kaçınmaya çalışarak masama koşarken yüzüm yeniden utançtan kızardı. "Arkada boş bir sıra var Jamie. Adını düzgün bir şekilde not defterine yaz ve matematik kitabının on yedinci sayfasını aç. Matematik gruplarına katılmadan önce biraz tekrar yapmanı istiyorum."

Rahat bir nefes aldım. En azından Jamie yanımda bir yerde oturmayacaktı.

Grubumun bugün hangi sayfada olduğunu görmek için tahtayı kontrol ettim, sonra ders kitabımı sıramın dolabından çıkardım ve çalışmaya başladım. Hâlâ mükemmel olduğumu kanıtlamak için bu defa iki kat hızlı bitirmem gerekiyordu.

Jamie gürültü yaptığı için bütün gece ayakta kalıp yorulmuş olsam da problemleri grubumdaki diğer öğrencilerden önce bitirip kitabımı vermeyi başardım. Bir sonraki etkinlik Viking hikâyelerimize devam etmekti, ama ben yapmam gerekeni önceden yaptığım için teneffüsten önce on dakika boş zamanım vardı.

Sonunda! Jamie'nin deliliğinden, Bayan Morrison'ın kınamalarından ve Rachel'ın kıs kıs gülmelerinden kaçıp kendi hayal dünyamda kaybolma şansım vardı. Doğum günüme az kalmıştı ve planlamam gereken bir parti vardı. Şimdiye kadarki en iyisi olacaktı. Doğum günü kitabımı okul çantamdan çıkardım ve annemin bana almasını istediğim şato şeklindeki muhteşem pastanın çizimine son rötuşları yaptım. Üç katlıydı ve pembe şeker hamuruyla kaplıydı, üzerinde dört tane küçük kule ve...

Aniden kafama kâğıttan bir top çarptı. Başımı kaldırdığımda masanın öbür ucundaki Rachel ve Lauren'in dikkatimi çekmeye çalıştığını gördüm. Boğazım kurudu. O iki zorbayı görmezden gelemezdim ama Bayan Morrison ve not defteri sadece üç metre ötedeydi. Konuşurken yakalanmak istemiyordum.

"Bizi de davet ediyorsun değil mi?" diye fısıldadı Rachel kolumu kapatıp saklamaya çalıştığım doğum günü defterini işaret ederek.

"Neye?" diyip ne demek istediğini anlamıyormuş gibi davranmaya çalıştım.

"Partiye," diye tısladı Lauren. "Geliyoruz, değil mi?" Sesi çok yüksekti ve Bayan Morrison aksi aksi bize baktı. Hepimiz çalışıyormuşuz gibi başımızı eğdik. Bayan Morrison notlandırmaya geri döndüğünde Rachel "Sen önümüzdeki ay bizi doğum günü partine davet edeceksin, değil mi?" diye fısıldadı.

"Hımmm..."

Hayır, çağırmayacaktım. Sınıfta on üç kız daha vardı ve on tanesini davet etmeyi planlıyordum. Rachel, Lauren veya Paige Munro'nun evimin yakınında olmasını istemiyordum.

Mahcubiyetten kıvranarak, "Gelmek isteyeceğinizi düşünmemiştim," diye yalan söyledim. O gün bunu çok yapıyordum.

“Elbette isteriz! Bizi doğum günü partine davet ediyorsun, değil mi?” Bu bir soru cümlesi değildi. Rachel bana emir veriyordu.

“Şey... Sanırım...”

“Elin sohbetini tamamladıysan, önündeki problemleri bitirebilir misin lütfen? Matematik kitabında bir sürü aptalca hata var. Biraz konsantre olabilsen ne iyi olurdu.” Bayan Morrison gözlüğünün arkasında kaşlarını çatmış, bana bakıyordu.

Lauren “Ooh, küçük Bayan Mükemmel’in başı dertte!” diye kıkırdadı Bayan Morrison başını çevirdiğinde.

“Bence ağlayacak!” diye fısıldadı Rachel masamızdaki diğer çocukların duyabileceği kadar yüksek sesle. Kahkahalar yükseldi ve yanaklarım yanıyormuş gibi hissettim, ama sonra baktıklarının ben olmadığımı fark ettim. Herkes sınıfın dibine gitmiş, proje köşesindeki elişi dolabında duran yaldızlı tüpleri çıkaran çocuğa bakmak için oturduğu yerde arkasına dönüyordu. Jamie yaldızları avucunun içinde sallıyor ve parıltının parmaklarının arasından akmasına izin vererek yere düşerken güneş ışığında parıldamalarını izliyordu. Kendi dünyasında kaybolmuş gibi görünüyordu, tüm sınıfın onu izlediğini fark edemeyecek kadar dalmıştı.

Bayan Morrison kırmızı kalemini gürültüyle elinden bıraktı ve sınıfın diğer ucuna yürüdü. Adımını atıp geçip gittiği yerde kahkahalar son buluyor ve herkes nefesini tutuyordu. Garipti ama bir yanım Jamie’nin başının belaya girdiğini görmek istemiyordu. Ne de olsa ilk günüydü ve korkmuştu. Ayrıca kimseyi rahatsız ettiği ya da herhangi bir gürültü çıkardığı da yoktu.

Kafamın içindeki sesin Bu kadar yumuşak olma! dediğini duydum. O düşman ve biz savaştayız! Jamie okuldan ne kadar çabuk kovulur ve annesine geri dönerse, sen de Paul’dan o kadar çabuk kurtulur ve gerçek aileni geri alırsın.

Doğru, Jamie düşmandı. Bayan Morrison ona bağırırken orada durup ağlayarak ne kadar acınası görünse de bunu unutmamalıydım.

“Şu an matematik zamanı. Sence bu matematik dolabına benziyor mu?”

“Hayır...” Jamie yutkundu ve burnunu koluna sildi, yanağına yaldız bulaştı.

“Konsantre olmakta sorun yaşadığını biliyorum, ama bu herkesi rahatsız etmek için bir mazaret değil. Ders asistanlarından biri sana yardım etmek için teneffüsten sonra burada olacak, ama bu arada ortalığı velveleye vermeyi bırakıp biraz matematik çalışman lazım, anlaşıldı mı?”

Başımı eğdim ve problemlerime devam ettim. Artık Jamie’ye bağırılmasını izlemek istemiyordum. Bayan Morrison’ın sesi kulağa Jamie’ye ve DEHB’sine anlayış gösterecekmiş gibi gelmiyordu.

Şu andan itibaren Jamie kesinlikle benden de hiçbir şekilde anlayış görmeyecekti.

18

Jamie

“Neden üstün başın parlıyor? Kendini M} Little Pony falan mı sanıyorsun?”

Diğer çocukların hepsi gülüyor, ben de gülüyorum ama neyin bu kadar komik olduğundan emin değilim. Arkadaş edinmek zor, hele ki teneffüs zamanı benim için ders saatlerinden daha da zor. En azından sınıftayken öğrenebileceğim kurallar var, zaman zaman unutsam bile. Oysa oyun parkı tam bir Vahşi Batı kasabası ve ben herkesin kasabadan kovmak istediği o yabancıyım.

“Peki, futbol oynamak ister misiniz? Yanımda top var.” Sokağın aşağısındaki bahçeden ödünç aldığım yepyeni topu onlara gösteriyorum.

Erkekler artık daha ilgili görünüyor. Birbirlerini dürtüp ve fısıldaşıyorlar ve ardından Steven “Tamam. Ama sen kaledesin,” diyor.

Bence lider Steven, o yüzden takımında olmak istiyorsam dediğini yapsam iyi olur. Katılabildiğim sürece kaleci olmakta benim açımdan sorun yok.

Sahanın ucundaki kaleye koşuyorum ve beceriksizin teki olmadığımı göstermek için topu çok uzağa fırlatıyorum, ancak oyun başlamadan önce Darren topu alıyor ve sanki şu zekâ küplerinden birini çözmeye çalışırmış gibi topu incelemeye başlıyor.

“Hey Steve, bu senin toplarından biri değil mi? Doğum gününde hediye gelen?”

Olamaz...

Steven koşarak gelip bakıyor ve gözleri bir gizemi çözmüş gibi büyüyor.

“Adımın ve soyadımın baş harflerinin hemen altına yapıştırdığım Rangers çıkartması! Hey, seni küçük hırsız, bunu nereden aldın?”

Bütün oğlanlar gözlerini dikmiş bana bakıyor ve gerçeği söylemem gerektiğini, eve dönme zamanı gelince geri koyacağımı söylemem gerektiğini biliyorum ama beynim düzgün çalışmıyor ve korkuyorum, bu yüzden aklıma gelen ilk şeyi söyleyiveriyorum.

“O benim. Onu bana babam verdi.”

“Yalancı!”

“Sen onu Steve’den çaldın!”

“Senin sorunun ne, seni küçük ucube seni!”

Bu kadar. O strese dayanamıyorum. Gitme zamanı.

Ben var gücümle koşarken onların haykırışları beni sahanın öbür ucuna kadar takip ediyor. Nereye gittiğimi bilmiyorum, sadece çılgına dönmeden önce oradan uzaklaşmam gerektiğini biliyorum. Buradaki her şey yeni, tuhaf
ve korkutucu. O nedenle az da olsa tanıdık ve güvenli olan o tek kişiyi arıyorum.

Elin’e bakınıyorum.

Bir bankta tek başına oturmuş doğum günü defterine yazıyor. O defterin onun doğum günü defteri olduğunu biliyorum çünkü dün gece o oturma odasındayken masasının çekmecesinde buldum. Dürüst olmak gerekirse, odasına girmek istememiştim. Banyodan dönerken bir şekilde kapı koluna çarptım ve kapı bir şekilde açıldı ve kendi odamı bulmaya çalışırken bir şekilde kayboldum.

Bir şekilde.

Odası korkutucu derecede düzenli ve tüm o elle boyanmış prensesler ve şövalyeler aynı anda hem şaşırtıcı hem de ürkütücü. Hiçbirine dokunmayı düşünmüyordum ama deniz kızlarından birini düşürdüğümde kazara kırmış olabilirim. Yalnızca ufacık bir çatlak.

Umarım fark etmez.

Masasını karıştırmak da istemedim, ama aklıma gelen yeni bir bilim deneyini yazmak için gerçekten bir kaleme ihtiyacım vardı. Kitap bir grup okul klasörünün altına gizlenmişti ve yalnızca içinde bir kalem var mı diye bakmak için açtım ama kalem değil, gelecek ayki doğum günü partisiyle ilgili bir sürü havalı şey ve yaptırmayı planladığı şatolu doğum günü pastası, almayı planladığı binicilik dersleri ve davet edeceği tüm insanların bir listesi vardı. Adımı listeye ekledim, ama sonra anladım ki bu aslında o kadar da iyi bir fikir değildi çünkü artık odasına girdiğimi bilecek ve...

“Jamie ne istiyorsun?”

Elin kitabını sertçe kapayıp montunun içine saklıyor.

“Doğum günü partini mi planlıyorsun?” diye soruyorum yanına oturup. Yerinden kıpırdamayınca bankın köşesinde öylece kalıyorum, ucu kalçama batıyor. “Ne isteyeceksin? Binicilik dersi mi?”

“Ne alaka? Yoksa sen odama mı girdin?” Elin’in gözleri kısılıyor ve bir an için gözlerinden lazer ışınları fışkıracak sanıyorum.

Bir mazeret bulacağım diye kafa patlatırken herhâlde bakmadığı sırada kitabından kayıp düşmüş bir resim görüyorum.

“Bundan dolayı!” deyip yerden kapıyor ve zafer kazanmış gibi ona sallıyorum. Elimdeki Elin’in aynı komodininin üzerindekine benzer, beyaz ata binen bir prenses gibi giyindiği bir çizimi.

Elin resmi elimden çekip montunun içine tıkıyor.

“Eşyalarıma dokunma. Asla.”

“Peki at mı isteyeceksin yoksa sadece binicilik dersleri mi?” diye tekrar deniyorum “At çok havalı olurdu. Arka bahçede tutabilirsin, babam onun için bir kulübe yapar. Ben Noel için uzaktan kumandalı bir helikopter alacağım ve sonra doğum günüm için de...”

“Sen paranın ağaçlarda yetiştiğini mi sanıyorsun?” diyor Elin aksi aksi. Yeniden o tüyler ürpertici porselen bebek ifadesini takınıyor ve gözleri küçük buz parçalarına benziyor. Ne düşündüğünü anlayamıyorum, bu yüzden sadece tahmin etmem gerekiyor.

“Hayır, ama bu harika olurdu! On sterlinlik bir banknot diktiğimizi ve onun büyük bir para ağacına dönüştüğünü düşün, sonra neler yapardık ne...”

Elin “Bu kadar aptal olma!” diyerek ben arka bahçede, at ahırının yanında yetiştireceğimiz bütün o parayı harcamak için mükemmel planımı anlatamadan sözümü kesiyor. “Annemin doğum günüm için binicilik dersi satın almaya bile parası yok ki gerçek atı nasıl alsın!”

“Neden olmasın?” diye gözlerimi kırpıştırıyorum şaşkın şaşkın. “Demek istediğim, babam bana yakın zaman önce yeni bir televizyon, yeni bir oyun konsolu ve annemle görüntülü sohbet edebilmem için akıllı telefon aldı. Hem önümüzdeki hafta sonu gelmiş geçmiş en iyi bilim insanı olabileyim diye daha iyi bir mikroskop almaya gideceğiz!”

“Kesinlikle! Peki annemin binicilik derslerim için biriktirdiği paranın nereye gittiğini düşünüyorsun, ha?”

Elin bir cevap bekliyormuş gibi öfkeyle bana bakıyor.

Ben ne olduğunu çözemeden, sınıfımızdan dağınık saçlı ve büyük gözlüklü bir kız bize doğru geliyor. Elin’den benden daha çok korkmuş görünüyor. Gelen kız elini montunun içine sokup hafifçe bükülmüş ve lekelenmiş bir kitap çıkarıp uzatıyor.

“Bunu okumama izin verdiğin için teşekkürler,” diyor ürkekçe. “Gerçekten beğendim, özellikle de...”

“Sana bunu geri vermeni söyleyeli asırlar oluyor! Kütüphaneye teslim tarihi çoktan geçmiş durumda.” Elin kitabını geri aldığı için mutlu değil, kızgın görünüyor.

“Ah! Üzgünüm, hikâye beni öyle içine aldı ki bitirmek istedim. Sen en çok kötü robotu mu yoksa savaşçı prensesi mi beğendin? Bence robot harikaydı! Şey kısmı çok heyecan vericiydi, hani-”

“Sana bu kitabı bükmeden okumanı söylemiştim! Ne hâle getirdiğine bir bak! Kapak tamamen bükülmüş. Sayfaların haline bak! Okurken cips mi yedin?”

Kızın yüzü jöle gibi titriyor ve bir özür mırıldanıp geri çekiliyor. Benim de kitabı okuduğumu ve kötü robotun en iyisi olduğunu söyleyemeden gitti. Belki de Elin robotu sevmiyordur çünkü ona fazlasıyla kendini hatırlatıyordur Onun yerine “Güzel kitaptır,” diyorum, “ama İkincisi daha da iyi. Okudun mu? Hani şu...”

“Sen neden hâlâ buradasın?"

Elin sanki oyun alanının ortasında pijamalarımı giyiyormuş gibi kaşlarını çatarak bana bakıyor.

“Şey... sadece... bir şey yok. Sıkıldım. Gidip çimlerin arasında karınca aramaya ne dersin?”

“Jamie, bunu sadece bir kez söyleyeceğim. O yüzden iyi dinle.” Elin benimle konuşmak çok büyük çaba gerektirirmişçesine derin bir nefes alıyor. “Okulda benimle konuşma, tamam mı? Bana bakma bile. Sen benim üvey kardeşim değilsin, hele ki arkadaşım hiç değilsin. Beni yalnız bırak, anladın mı?”

Elin beni yine şaşırtıyor, sonra gidip son sınıfların kapısının basamağına tek başıma oturuyorum.

Ben hatalıyım.

Sonuçta oyun parkında bazı kurallar var.

Sabahın geri kalanı, sıramdan kalkmamaya, basit bilim sorularının yanıtlarını haykırmamaya veya bir şeyler karalarken yepyeni defterlerime mürekkep lekesi bulaştırmamaya çalıştığım uzun bir işkence seansı şeklinde geçiyor. En azından ders asistanı Bayan Finlay iyi biri ve onun yardımıyla tekrar azar işitmeden öğle yemeğine kadar gelmeyi başardım.

Ders kötü geçmiş olsa da öğle yemeğinin yanında solda sıfır kalıyor. Beslenme çantamı açtığımda içini Elin’in peynirli sandviçlerle doldurduğunu

görünce neredeyse beynimden vurulmuşa dönüyorum. Onları oraya inadına koydu koydu, bunu bilerek yaptığını biliyorum. Ona sadece reçel ve fıstık ezmeli sandviç sevdiğimi milyonlarca kez söyledim. Peynir denilen şey kokulu kulak kiri, ayak tırnağı mantarı ve gulyabanilerden meydana gelen koca bir toptur.

Şu anda yemek salonunun diğer ucunda oturmuş beni izliyor, yeni bir kriz yaşamamı bekliyor. Sanırım benim çıldırdığımı görmekten hoşlanıyor çünkü bu, benimle kıyaslandığında mükemmel görünmesini sağlıyor. Neden arkadaş olamayacağımızı anlamıyorum. Belki ona doğum günü için Transformers meşalemi verirsem benden hoşlanır. O benim sahip olduğum en iyi şey, ama belki artık onun sahip olduğu en iyi şey olursa arkadaş olabiliriz.

Doktor Mackay'nin söylediği gibi derin derin nefes alıyorum ve peynirli sandviçlerimi onlara dokunmak zorunda kalmamak için muzumun kenarıyla itiyorum. Böylece gözlemci bakmadığında onları çöp kutusuna atabileceğim.

"Hey! Onları yemelisin! Yemekleri israf etmen yasak." Off...

Harika.

Benden Elin'in nefret ettiğinden daha çok nefret eden tek kız öğle yemeği görevinde. Rachel sabahtan beri iğrenç arkadaşı Lauren'la bana gülüyor. Hatta öğretmene teneffüste onu ittiğimi bile söyledi. Sorununun ne olduğunu bilmiyorum, yani, daha ben geleli bir gün bile olmadı. O yüzden henüz onu kızdıracak bir şey yapacak zamanım da olmadı, değil mi?

"Onları yiyeceğim," diyorum Rachel'a, "Önce muzumu yiyorum."

Ancak Rachel gitmiyor. Orada öylece durup sandviçlerimi yememi bekliyor. Yüzümdeki ifadeyi görünce onlara tahammül edemediğimi tahmin etmiş olmalı.

Rachel "Hadi Ucube Çocuk, ye bakalım şunları," deyip sırıtıyor bana ve acımasız bakan gözleri küçülüp parlamaya başlıyor.

Ucube Çocuk... Buraya taşındığımda bu isimden kurtulabileceğimi düşünmüştüm. Herhalde alnımda filan yazıyor ve onu göremeyen tek kişi benim.

"Onları yiyeceğim, bana bir dakika ver."

Yine kaygılanmaya başlıyorum. O turuncu iğrenç dilimleri ağzıma tıkıp yutma düşüncesi midemi bulandırıyor.

"Yüzün kıpkırmızı oldu Ucube Çocuk, yoksa benden hoşlanıyor musun? Yoksa başka bir öfke nöbetine mi tutulacaksın? Nesin sen, üç yaşında filan mı?"

"Beni rahat bırak," diye çıkışıyorum, öfkeme hâkim olmak için yumruklarımı sıkarak. "Git buradan."

"Sen o sandviçleri yiyene kadar olmaz. Son. Lokmasına. Kadar."

"İstemiyorum!" Ellerim titremeye başlıyor. Hulk serbest kalmak üzere.

Yemek masamdaki bütün çocuklar bana bakıyor ve her an bir öğretmen gelip sorunun ne olduğunu sorabilir. İşte o zaman gerçekten kıyamet kopacak.

"Peki o zaman. Bayan Morrison'a söyleyeceğim. O sana onları yedirtecek." Rachel yüzünde kendini beğenmiş bir ifadeyle uzaklaşıyor ve kontrolü elimde tutma çabasıyla nefesimi tutup bekliyorum. Peynirli sandviçlerden nefret ediyorum. Peynirli sandviçlerden nefret ediyorum. PEYNİRLİ SANDVİÇLERDEN-

Karşımda oturan kız "Bunları alabilirsin," diyor. "Değiştirmek ister misin?"

Streç filme sarılı birkaç sandviçi masanın üzerinden bana doğru itip peynirli sandviçlerimi alıyor.

"Ha?" Oysa büyük bir patlamaya o kadar hazırım ki, sanki içimde birikmiş tüm hava emilip yok oluyor.

"Sandviçlerini değiştirmek ister misin? Ben peynirli de yerim."

Kız gözlerine uzay teleskopları takılı bir fare gibi görünmesine neden olan devasa gözlüklerinin arkasından bana göz kırpıyor. Sandviçlerinin ekmeklerini kaldırıp içlerini şüpheyle inceliyorum. Çantasının dibinde kalmış gibi biraz ezilmişler ama kesinlikle, bariz ve şüpheye yer bırakmayacak biçimde ahududu reçelliler.

Kıza öyle bir gülümsüyorum ki dudaklarım acıyor.

Galiba yeni en yakın arkadaşımı buldum.

Bayan Morrison yanıma geldiğinde beni tıka basa sandviç yer ve masum gözlerle, uslu uslu ona bakarken buluyor. Kaşlarını çatıyor ama ben öğle yemeğimi yiyorum ve bana bağırmak için bir nedeni yok, bu yüzden Rachel'a zamanını boşa harcadığı için bağırmaya gidiyor.

Yaa! Ben kazandım!

Karşımdaki kız öyle alçak sesle "Ben Paige," diyor ki neredeyse onu duymuyorum. "Paige Munro mu?" Sesim soru sorar gibi çıkıyor. Cevabın ne olduğunu bilmiyorum.

Paige Munro teneffüste Elin'e kitabını geri veren kişi. Elin'in neden onunla konuşmak istemediğini bilmiyorum. Paige Munro gerçekten iyi birine benziyor.

"Pekâlâ..." Ekmek ve reçelden büyük bir ısırık alıyor ve ona dünyanın en önemli sorusunu soruyorum. "Transformers sever misin?"

19

Elin

"Elin! Jamie!" diye seslendi annem Jamie'nin mutfaktan gelen takırtıları üzerine. "Ailecek biraz zaman geçirelim. Gelin de Monopoly oynayalım."

"Bir dakika!" diye cevap verdim. Hayalimdeki şatolu pastanın çizimini boyamayı yeni bitirmiştim. Doğum günü hediyesi olarak binicilik dersleri alamayacak olabilirdim ama partimi ve pastamı mükemmel bir şekilde planlamaya kararlıydım.

Keçeli kalemlerimi elimden bıraktım ve yorgun adımlarla mutfağa gittim. Artık aile zamanını dört gözle beklemiyordum. En azından yalnızca ben, annem ve Paul varken, tüm zamanımızı tartışarak harcamazdık. Oysa son birkaç hafta kâbus gibi geçmişti. Annemin Jamie'nin çıkartma kazanması için duvara kaç tane ödül çizelgesi astığı önemli değildi, Jamie daha dişlerini bile fırçalayamıyor ya da sabah kavga etmeden yataktan kalkamıyordu. Zaten evrenin tamamında, Canavar'a normal bir insan gibi davranması için rüşvet olarak verilecek kadar Transformers çıkartması yoktu.

Annemin, doğum günü pastamın tam olarak nasıl görünmesini istediğimi görebilmesi için çizdiğim resimleri buzdolabına yapıştırdığım sırada, Jamie'nin biraz daha reçel ve krem şanti almak için tekrar açtığı dolap kapağı neredeyse kafama çarpıyordu.

İki dilim ekmeği tezgâha koyup üzerlerine büyük fıstık ezmesi parçalarını yaymasını dehşet içinde izlerken "Jamie! Tabak kullansan, ortalığı batırıyorsun!" diye bağırdım.

"Çok açınım!" diye söylendi. "At olsa onu bile yiyebilirim. Ah, endişelenme Elin, eğer doğum gününde sana at alırlarsa onu yemeyeceğim, yemin ederim yemeyeceğim."

"Belki bu gece annemle tartışmak yerine akşam yemeğini yemiş olsaydın şimdi o abur cuburları yemiyor olurdun," diye mırıldandım.

Mutfağımız, Jamie'nin istediği şeyi istediği an yiyemediğinde krize girdiği bir savaş alanı hâline gelmişti. Savaşı öyle kötü kaybediyordum ki her akşam üç yemekten oluşan spesiyal mönüsünü yemek zorunda kalıyorduk. Bir tabak daha tatlı ekşi tavuk görürsem çığlık atacaktım.

Jamie "O zaman aç değildim ama şimdi açım," diye omuzlarını silkerken yarım kavanoz reçeli alıp fıstık ezmesi dağının tepesine yığdı. "Hey! Çılgın Jamie Spesiyalimi denemek ister misin?" diye sordu hevesle. "Daha bir tanesinden bile tatmadın. Gelmiş geçmiş en iyi atıştırmalık! Babam da onları çok seviyor."

"Jamie, yeter!" diye çıkıştım krem şanti ile yaptığı pisliği silerken. "Arkanı temizlemekten bıktım usandım."

"Üzgünüm," diye mırıldandı bir ağız dolusu sandviçin arasından, birazını da ağzından yere düştü. Jamie'yi krem şantiyi koluyla gönülsüzce silerken yalnız bırakıp anneme Monopoly tahtasını kurmasında yardım etmek için ağır adımlarla oturma odasına gittim.

Annem ve Paul, banknotları ve mahalle kartlarını yerleştirirken bana gülümsediler ama ikisi de numara yapıyordu. Jamie yüzü gözü reçel ve krem şanti içinde gelip kanepeye uzandığında, gülümsemeleri daha da gergin bir hal aldı. Paul anneme bir bakış attı, annemin çılgına dönmesinden korkuyordu ama

annem kaşlarını çattı ve huzuru kaçırmamaya çalışıp dilini tuttu.

Birbirlerine bağırmaya başlamaları fazla sürmezdi. Tartışmalardan nefret ediyordum, ama Jamie'den kurtulmak istiyorsam, onun bizimle yaşamasının ne kadar kötü bir fikir olduğunu inkâr edememeleri için işleri karıştırmam gerekiyordu.

Jamie oyun tahtasında dönüp durup gördüğü her şeyi satın alıp tüm parasını harcayana kadar bekledim, sonra zarları karşı koyamayacağı kadar yakınına koyduğumdan emin oldum. Zarları kaptı ve hemen salladı, indikleri yeri görünce gözleri parladı.

"Jamie, sıra sende değil!" dedim Monopoly piyonunu olması gereken yere geri getirip zarları anneme uzatarak.

"Hey! Ben yedi attım!" diye bağırdı Jamie. "Mayfair'i satın alacağım."

"Hayır almayacaksın. Annemin sırası, senin beklemen gerekiyor."

"Ama bu adil değil!"

"Jamie aptal bir bebek gibi davranmayı bırak!"

"Ben bebek değilim! Baba! Ona benim bebek olmadı..."

"YETER!" Paul elini masaya öyle sert indirdi ki tahta sallandı. "Güya ailecek keyif yapacaktık, hayvanat bahçesinde beslenme saatine döndü! Lütfen ikiniz sadece beş dakika anlaşmaya çalışır mısınız?"

"Ama hile yapıyor'." diye ısrar ettim.

"Elin, boşver, tamam mı? Bak Jamie, al sana Mayfair, bankaya dört yüz borcun var," diyerek ortalığı yatıştırmaya çalıştı Paul ama onun sahte gülüşü Jamie'nin gerçek öfkesini bastıracak durumda değildi.

"Bende dört yüz yok! Elin'in son turdan bana borçlu olduğu para lazım bana."

"Benim sana kira borcum falan yok, geçti o! Artık çok geç!"

Artık Jamie'yi tetikleyen her şeyi öğrenmiştim. Onu tam olarak neyin harekete geçirdiğini biliyordum ve o tuşlara elimden geldiğince sert bastığımdan emin olmalıydım.

"Mayfair'e paran yetmiyorsa, o zaman başka zaman satın alman gerekecek," deyip kartı ondan aldım ve bankaya iade ettim. Sonra arkama yaslandım ve havai fişek gösterisini bekledim.

Roketlerin patlamaya başlaması beş saniye sürdü.

"Bu oyundan NEFRET EDİYORUM! Çok APTAL bir
oyun!

Jamie ayağa fırladı, tahtayı devirdi ve koşarak odadan çıktı.

Annem sonunda ağzını açtı ama çıkan sözler hoş değildi.

"Bu kadar! Ödül çizelgelerinden tıp oyununa kadar her şeyi denedim ama hiçbir şey işe yaramıyor. Paul, Jamie ilaç tedavisine başlamalı, bu zamana kadar denemediği bir tek o kaldı."

"Olmaz." Paul Monopoly tahtasını kutusuna geri attı ve paraları yerden alırken elinde buruşturdu. "Öyle bir şey olmayacak. Jamie'nin uyuşturulmaya ihtiyacı yok. O hasta değil Liz. Onun hiçbir sorunu yo..."

"Onun hiçbir sorunu yok mu?" Annem çileden çıkmak üzereydi. "DEHB'si var Paul! Bu öyle halının altına süpürebileceğin bir şey değil. Görmezden gelmeye devam edemezsin..."

"Elin, odana git," diye araya girdi Paul. Orada oturup tartışmalarını izlerken beni görmüştü.

"Neden? Neyi yanlış yaptım?" diye bağırdım içimde büyüyen öfkeyi saçmadan önce yutmaya çabalayarak. Jamie geldiğinden beri bastırdığım tüm o öfke

içimde öyle şiddetli bir şekilde köpürüyordu ki kendimi patlamaya hazır bir yanardağ gibi hissediyordum.

"Sana söyleneni yap, Elin," diye tersledi annem.

"Ben her zaman bana söyleneni yaparım!" diye karşı çıktım "ama sen beni görmezden geliyorsun! Kimse evimi o canavarla paylaşmak isteyip istemediğimi sormadı, sen onu öylece buraya taşıdın! Bana asla akşam yemeğinde ne istediğimi, televizyonda ne izlemek istediğimi ya da hafta sonu ne yapmak istediğimi sormazsın, ama Jamie'ye sorarsın! Bu
adil değil! Belki ben de onun gibi deli deli davransaydım bana daha çok ilgi gösterirdin!"

Bu da nereden çıktı şimdi?

Ben onları durduramadan lavlar ağzımdan püskürmüştü, öfkeli sözlerimin dışarı çıkarken boğazımı yaktığını hissedebiliyordum.

"Elin, bu kadar yeter! Hemen odana git!" diye bağırdı Paul.

"Sen benim babam değilsin! Bana ne yapacağımı söyleyemezsin!" diye cevap verdim bağırarak. Yüzüm sıcaktı, ellerimi yumruk yapmıştım ve daha ne olduğunu anlamadan onların önünde ağlamamak için odama koştum.

Kendimi yatağıma attım ve yüzümü yastığımın altına sakladım. Tüm vücudum titriyordu. Daha önce hiç bu kadar öfkeli hissetmemiştim ve bu beni korkutmuştu. Acaba Jamie sürekli böyle mi hissediyordu? Her zaman insanlardan kaçmasına şaşmamak lazımdı. O kadar çılgına döndüğüm için çok utandım, dünyadan saklanmak istedim.

Bana neler oluyordu? Birkaç ay içinde mükemmel bir kız çocuğundan ve mükemmel bir öğrenciden mükemmel bir felakete dönüşmüştüm. Jamie okulda itibarımı mahvediyordu ve şimdi de evdeki tüm tartışmaları benim hatammış gibi gösteriyordu.

"Ben ne yapacağım Athena?" diye burnumu çektim boyadığım atımın burnunu okşarken. "Keşke her şey eskisi gibi olsaydı."

Küçük atın gözleri bir an için omzumun üzerinden bakıyor gibi geldi. Arkamı dönüp duvardaki aile fotoğraflarımın
yanına asılmış, peri masalı şatosundan pastamın resimlerine baktım. Gardırobumun kapısında, babaannemin parti kotlarımla uyar diye verdiği payetli, güzel üst asılıydı. Rafta babamın bu sabah postayla gönderdiği muhteşem bir el çantası duruyordu. Düşüp de Athena'ya nemli bir gülümseme katacak gözyaşımı elimle sildim.

"Cumartesi günü doğum günüm ve o gün pek çok şeyi düzeltecek," dedim ona. "Bundan sonra her şey daha iyi olacak."

Harika partimden sonra okuldaki tüm kızlar beni sevecek ve eskiden olduğu gibi yine arkadaşlarım olacaktı. Bu bana savaşa devam etme cesareti verecekti.

Tek yapmam gereken, hikâyemdeki Mükemmel Prenses gibi cesur olmak ve Canavar'ı yenmekti. Annem tüm o tartışmalardan bıkacak ve Paul'la ayrılacaktı. Ardından Paul ile Jamie evden gitmek zorunda kalacaklardı. Paul gittiğinde, babam bize, eve gelecekti. Tekrar çalışmaya başlayacak ve birlikte Whitburn'e taşınmak için yeterli paramız olacaktı. Söz verildiği gibi binicilik dersleri alacaktım ve tıpkı peri masalımdaki gibi sonsuza dek mutlu yaşayacaktık.

Masamın çekmecesine uzandım, hikâye klasörümü çıkardım ve yazmaya başladım.

Parti günü gelip çatmıştı ve bu, krallıktaki gelmiş geçmiş en mükemmel doğum günüydü...

20

Jamie

Tartışmanın sesini bastırmak için televizyonu açıyorum ve yorganımla sandalyelerimden yaptığım çadırın altına oturuyorum. Liz ise çadırımı bozup yatağımı toplayıp duruyor, ben de o işini bitirir bitirmez çadırımı tekrar kurup duruyorum. Buranın artık benim evim olduğunu söylüyor ama odamı istediğim gibi tutmama bile izin verilmezse nasıl benim evim olabilir ki? Burada karanlıkta, Transformers meşalemin ışığında çizgi roman okurken dünyada kendimi

güvende hissettiğim tek yerdeyim.

Babam ve Liz oturma odasında birbirlerine bağırırken ileri geri sallanarak "Lütfen, birbirinize bağırmayın!" diye yalvarıyorum."Lütfen, n'olur durun!"

Öfkeli sesler nereye gitsem peşimden geliyor ve kafamın içinde birbiriyle yarışan düşüncelerimin gürültüsü bile onları susturacak kadar yüksek değil.

Babamın bana aldığı akıllı telefon bir yerlerde, bir yığın okul kitabının altından vızıldayınca yerimden sıçrıyorum. Etrafın biraz altını üstüne getirdikten sonra onu buluyorum

ve annemden gelen bir video görüşmesini kaçırdığımı görüyorum. Onu hemen geri aramalıyım ama parmağım arama düğmesinin üzerinde gezinse de bir türlü basamıyorum. Bana günlerimin nasıl geçtiğini soracak ve ona her şeyin harika olduğunu söylesem bile sonunda keyfi kaçacak.

Annem ben yalan söylediğimde hep anlar.

Nasıl gülümsediğine ve Chris'in ona sarılma biçimine bakınca kalbime saplanan keskin acıyı görmezden gelmeye çalışarak gönderdiği fotoğraflara bakıyorum. Annemin üzülmesini istemiyorum. Onu uzun zamandır bu kadar rahatlamış görmemiştim ve her şeyin bu kadar zor olmasının benim hatam olduğunu biliyorum.

Ama işin tuhafı, annemin mutlu olmasını da istemiyorum.

Hayatının en güzel zamanlarını güneşli Kaliforniya'da geçirmesini ve bana dair her şeyi unutmasını istemiyorum. Chris'in hayatındaki en önemli kişi sıfatıyla yerimi almasını istemiyorum. Her sabah binlerce kilometre ötedeki başka bir evde uyanmak, annem olmayan, tostumu benim sevdiğim gibi kesmeyi bilmeyen, ona annemin en sevdiği esprileri yaptığımda gülmeyen başka bir kadınla kahvaltı yapmak istemiyorum.

Yine de evrenin benim ne istediğimi pek umursadığını sanmıyorum.

"Jamie, kapat şu televizyonu!" diye bağırıyor babam koridordan. Sohbet etmeye gelip bana her şeyin yolunda olduğunu söyleyeceğini umarak hızlıca ses düğmesine basıyorum ama gelmiyor. On kapının çarptığını ve arabasının motorunun sesini duyuyorum ve bir şeylerin gerçekten, gerçekten kötü olduğunu biliyorum.

Annemden ayrılmadan önce tek başına uzun yolculuklara çıkardı. Bence bu onun tartışmalardan kaçma biçimi. Keşke ben de araba kullanabilseydim. Belki yeterince hızlı sürsem, öfke nöbetlerine tutulmadan kaçıp gidebilirdim, o zaman annemin onlardan kaçınmak için Amerika'ya kadar gitmesi gerekmezdi.

Çadırımın içi ısınıyor. Dışarı çıkıyor ve bozduğum oyunu ve neden olduğum bağırışları unutmama yardımcı olacak bir şeyler arıyorum. TV kanallarında geziniyorum ama hiçbir şey yok. Kitap okuyasım yok, ödevimi anlamıyorum, ayrıca Liz oyun konsoluma el koydu çünkü davranış çizelgemde çok fazla üzgün yüz var ve...

Sıkıldım.

Keşke babam DEHB'm için ilaç almama izin verseydi. Kullanmam gerektiğinde sürekli pır pır etmeyen, sıradan bir beyne sahip olmak güzel olurdu. Belki büyüdüğümde ve çılgın bir bilim insanı olduğumda, DEHB'nin tedavisini bulabilirim.

Hey! Bu güzel bir fikir.

Kimya setimi alıp işe koyuluyorum, test tüplerinde bir sürü kimyasalı karıştırıp tadı çürümüş kokarcaya benzemeyen bir şey yapmaya çalışıyorum. Çünkü beynim kola ve nane gibi köpürüyorsa, onu etkisiz hale getirecek bir şeye ihtiyacım olduğunu anlıyorum. Asitler ve alkaliler hakkında her şeyi biliyorum; geçen sene içinde farklı kimyasalların birbirleriyle nasıl tepkimeye girdiğini test etmek için bir sürü deney olan o kalın kitap sayesinde epey çalıştım.

Bir şişeye limon suyu ve kabartma tozu karıştırarak karbondioksit dolu bir balonu nasıl dolduracağımı biliyorum.

İçine fosforlu kalemi daldırıp üzerine ultraviyole ışık tutarak suyu karanlıkta parlak yapmayı biliyorum.

Bitkisel yağ, su ve köpüren aspirin tabletleriyle yağın içinde aşağı yukarı gezindiği bir lav lambası yapmayı biliyorum.

Bilmediğim tek şey, deney tüpünün içinde ölçtüğüm garip kahverengi sıvıyı içtiğimde ne olacağı.

Birkaç saniye sonra öğreniyorum ve en güzel spor ayakkabılarımın üzerindeki kusmuğu temizlemek için neredeyse bir rulo tuvalet kâğıdı gerekiyor.

Tamam, midem bir cadı kazanı gibi köpürmeyi bırakana kadar daha fazla deney yok.

Bilim setimi masamın üzerinde dağınık hâlde bırakıyorum ve gidip yatağıma oturuyorum, tekrar TV kanallarında geziniyor ve her şeyimle kocaman bir başarısızlık olduğumu hissediyorum. Keşke bir şeyi doğru yapabilsem, bir kere de bir şeyi iyi yapabilsem. Keşke her zaman herkesi üzen bencil bir canavar olmadığımı kanıtlayabilsem. Transformers meşalemi Elin'in doğum günü hediyesi olarak çoktan sardım ama bu yaptığımın benden nefret etmesini durdurmaya yeteceğini sanmıyorum.

Sonra aklıma dâhiyane bir fikir geliyor.

Bu kez başkasını nasıl mutlu edeceğimi çok iyi biliyorum! Elin'i mutlu edemem çünkü binicilik dersleri için ayrılan tüm para benim eşyalarıma harcandı, annem de Kaliforniya'da çok uzakta ve babamı veya Liz'i nasıl düzeltip birbirlerine bağırmayı bırakmalarını sağlayabileceğim hakkında hiçbir fikrim yok. Ama başına güzel bir şey gelmesini hak eden başka biri var.

Göreve çıkmış James Bond'muşum gibi parmak uçlarımda mutfağa doğru yürüyorum. Aradığımı kırtasiye çekmecesinin içinde buluyorum ve değerli kartlardan birini odama geri taşıyorum.

Doldurmam çok zamanımı alıyor ve zarfta kimyasal lekeler oluşuyor ama en iyi el yazımla yazıyorum. O yüzden kelimelerin çoğu bir hizada ve bir kez olsun iç içe geçmemiş halde duruyor.

Kartı nemli zarfa yerleştirip yarın için okul çantama koyarken sırıtıyorum.

Elin Cumartesi günü dünyanın en iyi doğum günü partisini veriyor ve dünyanın en iyi insanının orada olmasını sağlayacağım.

21

Elin

"Senin burada ne işin var?"

Giriş kapısını açtığımda, dünyada görmek istediğim son kişi karşımda duruyordu.

"Mutlu Yıllar Elin," dedi Paige Munro beş kez geri dönüştürülmüş gibi duran bir kâğıda sarılı küçük bir kutuyu uzatırken.

Kutuyu kol uzunluğumda tuttum ve ona baktım. Neden buradaydı? Ben onu davet etmemiştim ki. Öyle kafasına estiği gibi gelebileceğini düşünmesine ne sebep olmuştu acaba?

Paige kocaman gözlüklerine rağmen kör değildi. Onu içeri almaya gönülsüz olduğumu okuyabilmesi için bunun alnıma koca harflerle yazılmasına gerek yoktu.

"Parti için bir davet aldım. Bak!" diyerek balon şeklindeki özel kartlarımdan birini gösterdi. Üzerindeki el yazısı benim değildi. Koskoca evrende bu kadar karman çorman yazan tek bir kişi vardı. Kartın üzerine mürekkep lekeleriyle kahverengi ve kokulu bir şey saçılmıştı.

Tıpkı Jamie'nin odası gibi kokuyordu.

Ah o küçük ucube yok muydu!

Benim iznim olmadan insanları davet ederek partimi mahvetmeye nasıl cesaret ederdi! Rachel ve Lauren'ı davet etmek zorunda kalmam yeterince kötüydü, Şimdi Macera Kubbesi'ne Paige Munro'yu da mı götürmem gerekecekti? HAYATTA OLMAZDI!

Ben kapıyı Paige'in yüzüne çarpmadan annem yanımda belirdi.

"Ah! Başka birini daha mı davet etmiştin Elin? Sadece on iki kız olacağınızı sanıyordum. Sen Paige'sin, değil mi? İçeri gel, tam zamanında geldin."

Endişeyle koridorda bekleyen Paige'i orada bıraktım ve annemin peşinden mutfağa gittim. Kafamın içi öfkeden uğulduyordu. Güya bugün benim özel

günüm olacaktı. Oysa Jamie şimdiden günümü mahvetmeye başlamıştı. Minibüs gidene kadar odasında kalması konusunda kesin talimatlar almamış olsaydı, onun fena canını sıkardım.

Oturma odasında kıkırdayan kalabalık kız grubunun beni duymaması için sesimi alçak tutmaya gayret ederek "Paige'i ben davet etmedim anne!" diye karşı çıktım. "Jamie çağırmış! Davetiyelerimden birini çalmış ve-"

"Şimdi bununla ilgili olay çıkarma Elin. Minibüste boş koltuk var. O yüzden sorun değil."

Annem işteymiş gibi birçok işi aynı anda yapıyor, çantalara atıştırmalıklar koyuyor ve yeterince kola olup olmadığını kontrol ediyordu. Benim şikayetlerimi dinlemeye ne zamanı ne enerjisi vardı.

Canavar bizimle yaşamaya geldiğinden beri benim için hiç vakti yoktu.

Dışarıdaki motorun kükremesini duyan annem, "Minibüs geldi," dedi. "Git de kızlara gitme zamanının geldiğini söyle. Ve n'olur Elin, bu kadar sefil görünmemeye çalış! Güya parti veriyorsun."

Evet, güya bu bir partiydi ve benim davet ettiğim insanların burada olması gerekiyordu.

Salonda Paige'in yanından geçtim ve herkese paltolarını almalarını söylemek için oturma odasına gittim. Kızlar Macera Kubbesi'ne gidecek olmanın heyecanıyla etrafta dolanıyorlardı. Orası Glasgow'daki en muhteşem ve en pahalı yerdi. Babaannem her zaman insanın arkadaşlarını satın alamayacağını söylerdi, ama onun yanıldığını umuyordum. Jamie ve ona alınan yeni şeyler hayalini kurduğum binicilik derslerini almamı engellemiş olabilirdi ama annem ve babam sayesinde bu parti beni sınıfımdaki en popüler kız yapacaktı.

Pastanın ve Macera Kubbesi'nin parasını ödeyen annem ve babam değildi, diye alçak bir fısıltı geldi düşüncelerimin arasından.

Evet onlardı! diye çıkıştım. Kapa çeneni! Paranın gerçekte nereden geldiğini kabul edecek değildim. Kötü Kalpli Cadıya hiçbir şey için minnettar olmak istemiyordum.

"Geliyor musunuz?" diye seslendim. Rachel'la Lauren köşede kıkırdıyorlardı. Benim hakkımda konuştuklarından oldukça emindim.

"Evet. Bu arada, üstündeki güzelmiş Elin," dedi Rachel montunu giyerken. "Oxfam'da parti kıyafetleri satıldığını bilmiyordum."

Dişlerimi sıktım ve onu duymamış gibi yaptım.

Paige'in koridorda beklediğini görünce kıkırtıları daha da yükseldi.

"Ay, ne hoş, en iyi arkadaşını da davet etmişsin!" diye güldü Lauren. "Canın arkadaşın da geliyor mu yoksa gün boyunca yalıtımlı hücresinde kilitli mi olacak?"

"Jamie onun arkadaşı değil, erkek kardeşi," diye sırıttı Rachel. "Değil mi Elin?"

Derin bir nefes aldım ve yüzüme yapıştırdığım nazik gülümsemeyi korumaya çalıştım. "Jamie, Macera Kubbesi'ne gelmiyor. Kız kıza olacağız. Geri döndüğümüzde parti yemeklerinin hazır olması için babasına yardım edecek."

Bu yüzden minibüste boş koltuk vardı. Gelmeyi çok istemesine rağmen Jamie'nin beni utandırmasına ve bu özel günümü mahvetmesine izin veremezdim. Onu istemediğimi söylediğimdeki sinir krizi görülmeye değerdi. Sanırım Paige'i davet etmek onun intikam fikriydi.

Evin kapısını kapatmadan önce arkama baktım. Jamie odasının açıldığı koridorun en ucunda durmuş çıkışımızı izliyordu. "12.Yaşın Kutlu Olsun" balonlarımdan biriyle Macera Kubbesi'nin reklam broşürünü elinde tutuyordu. Bir sirk kumpanyasının ardında bıraktığı üzgün bir palyaço gibi görünüyordu.

Kapı eşiğindeyken tereddüt ettim, kendimi birdenbire dünyanın en kötü insanı gibi hissetmiştim. Jamie benim partimi benim kadar dört gözle bekliyordu. Haftalardır bundan bahsediyordu. Bana verdiği Transformers meşalesinin bir yığın ambalaj kâğıdının üzerinde durduğu salon masasına baktım. Bu onun en sevdiği şeydi ve ben istemesem de gidip doğum günümde bana vermişti. İçine yeni piller koymuş, hatta en sevdiğim tişörtümle uyumlu olması için üzerine birkaç parlak yıldız yapıştırmıştı. Arkadaşım olmak için o kadar çabalıyordu ki onun bu kadar hayal

kırıklığına uğramış görünmesi neredeyse canımı yakıyordu.

Belki Paul onu arabayla Macera Kubbesi'ne getirebilir ve diğer oyun alanlarından birinde koşturabilir, diye düşündüm. Paul ona göz kulak olmak için gelebilecek olsa, belki gelmesine izin vermek o kadar da kötü olmazdı, hem...

"Neden durdun, Elin?" diye seslendi Rachel. "Yoksa tuhaf kardeşini şimdiden özledin mi?"

Minibüse binen kızlar koro halinde kıkırdadılar ve yüzümün utançtan yandığını hissettim. Canavar bizimle gelmediği hâlde şimdiden mükemmel partimi bozuyordu.

Kapıyı çarparak kapadım ve onu görmemiş gibi yaptım.

22

Elin

"Şimdiye kadar katıldığım EN İYİ doğum günü gezisiydi!" diye sırıttı Rachel masanın öbür ucundan ve ağzına bir çörek daha tıktı. Karşılığında ben de sırıttım.

"Evet, harika parti Elin, bizi davet ettiğin için teşekkürler." Yalnız Lauren bu sefer dalga geçmiyordu. Bu kez gerçekten ciddiydi. Macera Kubbesi'ndeki dev kaleye vardığımızda bana gülmeyi bıraktılar ve tüyler ürpertici zindanları keşfederken, turnuva alanında plastik zırhla savaşırmış gibi yaparken harika zaman geçirdik. Rachel giyinme odasında makyaj yapmama bile yardım etti ve Lauren internete koymak için üçümüzün birlikte bir sürü selfie'sini çekti.

Parti mükemmel gidiyordu ve herkes sanki gerçek bir prensesmişim gibi etrafımda dolaşıyordu. Glasgow'a geldiğimden beri ilk defa gerçek arkadaşlarım vardı.

İhtiyacım olan tek şey, planımın birkaç parçasının daha yerine oturmasıydı ve sonunda peri masallarına layık sonum gerçek olacaktı.

Paige'in burada olması bile beklediğimden daha az korkunç olmuştu. Macera Kubbesi'nde olduğumuz süre boyunca onu görmezden geldim ama yemek için eve döndüğümüzde Jamie ile masanın en ucuna oturdu ve okul kantinindeymişiz gibi gevezelik etti. En azından Jamie'yi diğer kızların canını sıkmaktan alıkoyuyordu. Komikti, çünkü okulda hiç kimseyle üç kelimeden fazla konuşmamıştır ama Jamie'nin yanında susacakmış gibi görünmüyordu.

"Pasta kesme zamanı, Elin," dedi annem üzerindeki on iki büyük mumu yakarak. Hâlâ biraz telaşlı bir hali vardı. Her şey bittiğinde ve mutfak masamıza tıkışmış on üç kız eve döndüğünde buna memnun olacağına oldukça emindim.

"Bir dilek tut! Yoo hayır, bekle! Bir saniye, fotoğraf çekebilmek için telefonumu bulmam gerekiyor." Annem çantasını ve ardından ceketinin cebini karıştırdı ama telefonunu bulamadı.

Paul elini kaldırıp "Sorun değil, fotoğrafları benimkiyle çekelim," dedi ama annem başını salladı.

"Telefonumu bulmam lazım, iş için lazım. Bir çaldırabilir misin? Nereye koyduğumu bulayım."

Paul annemin telefonunu aradı ama mutfağın herhangi bir yerinden çağrı sesi gelmedi. "Belki minibüste bırakmışsındır? Bir bakmaları için şirketi arayayım mı? Orada değilse Macera Kubbesi'ni denerim."

Paul birkaç telefon görüşmesi yapmak için oturma odasında kayboldu, annem ise çantasını karıştırırken gittikçe daha da endişeli görünüyordu.

"Artık mumları söndürebilir miyim?" diye sordum. "Herkes pasta istiyor." Güzel şatomun küçük parçalara bölünmesini istemiyordum, ama Rachel ve Lauren'ın kaşıklarını içine sokup duvarından parçalar kazımalarını da istemiyordum. Annem acele etmezse her şeyi parçalara ayırmaya hazırlanıyor gibilerdi.

"Bir dakika, önce telefonumu bulmam gerekiyor." Annem Paul'ün şansının yaver gidip gitmediğini görmek için dışarı çıktı ve arkamı döndüğümde Rachel ve Lauren'ı masanın üzerine eğilmiş, pastamdaki mumlarla oynarken buldum.

Rachel parmaklarını alevlerin arasından geçirip "Bahse girerim bunu yapamazsınız," diyerek diğer kızlara meydan okudu. Ben onları durduramadan, bütün kızlar parmaklarını mumların üzerinde hızla hareket ettirip az daha kalenin kulelerini yıkarken kıkırdıyorlardı.

“Hey! Dikkatli olun!” diye uyardım. Annemin pastam mahvolmadan birkaç fotoğrafını çekmesini istiyordum.

“Hadi ama! Bu kadar sıkıcı bir inek olamazsın Elin,” diye mırıldandı Rachel. “Sadece biraz eğleniyoruz.”

Popüler olma şansımı mahvetmemiş olmayı umarak bir flamanın ucunu aleve tutup yakışını izledim. Rachel yanan kâğıdı bir tabağın içine bıraktı, bu sefer Lauren plastik bir çatal alıp ucunu alevlerin içinde eritmeye başladı, tamamının küçük, sıcak bir topa dönüşüp yok olmasına uğraşıyordu.

“Hey! Bu aynı benim bilim deneylerime benziyor!” diye zıpladı önceden aşırı şişirmiş olduğu patlak balonlardan birini yakalayıp mumların üzerinde tutarak. Yanan kauçuk kokusu mutfağı doldurdu ve Jamie balonu tabağa düşürdükten ve
uçları hafifçe yanmış parmaklarının üzerine üfledikten sonra da yanmaya devam etti.

“Baksanıza Ucube Çocuk şenlik ateşi başlatıyor!” diyen Rachel sırıtarak tabağın içinde yanmakta olan yığına birkaç flama ve yeni bir plastik çatal ekledi. Herkes burnunu tutmuş plastik ile kauçuk yanarken çıkan küçük alevlerin maviye ve yeşile dönmesini izliyordu.

“Neden öyle tuhaf bir renge dönüşüyor?” diye sordu Paige. “Ateşin kırmızı ve turuncu olması gerektiğini sanıyordum.”

Jamie konferans veren bir profesörmüş gibi “Farklı kimyasallar alevleri farklı renklere çevirir,” dedi. “Şuna bak mesela.” Simli doğum günü kartlarımdan birini raftan aldı ve ben onu durduramadan tabağın içine fırlattı. Simler çatırdamaya başladı ve alevler tekrar renk değiştirdi, ama Jamie’ye o kadar kızgındım ki ne kadar güzel göründüğünü umursamadım.

“O benim kartımdı!” diye bağırdım. “Kes şunu Jamie, duman alarmını devre dışı bırakacaksın.”

Ancak Jamie bilim deneyleri için kendine bir izleyici kitlesi bulmuştu ve artık dinlemiyordu. Koşarak lavabonun altındaki dolaba gitti ve fırçalarımdaki boyayı temizlemek için kullandığım terebentin şişesini çıkardı.

“Bu harika bir deney!” diye açıklamaya koyuldu. “Sıvının yanacağını düşünmezsiniz, değil mi? Oysa sadece şunu bir izleyin!”

Birazdan ne olacağını saniyesi saniyesine bildiğim korkunç bir andı ama Jamie şişenin kapağını açıp tabağın üzerine
kaldırmadan masanın etrafında dolanıp şişeyi Jamie’nin elinden kapacak kadar hızlı hareket edemedim.

Galiba yalnızca birkaç damla dökmek niyetindeydi ama o kadar çok şeker yemiş ve kola içmişti ki elleri titriyordu. Şişenin içinden birkaç damla yerine bir terebentin seli fışkırdı, foş diye tabağın üzerine sıçrayıp masanın üzerine ve yere döküldü.

Garip bir uğultu sesi duyuldu ve bir anda doğum günü partim püsküren alevlerle sona erdi.

2b

Jamie

İtfaiyeciler az önce gittiler.

Benimle konuşmaya çalıştılar ama öyle yüksek sesle ağlıyordum ki söyledikleri hiçbir şeyi duyamadım.

Herkes evine gitti. Dışarıda bir sürü ağlayan anne-baba ve korkmuş kız vardı, ama artık ortalık sessiz. Liz, Elin’in odasında onu sakinleştirmeye çalışıyor, babamsa mutfakta yanmış masanın parçalarını arka bahçeye atıyor. Bütün ev odun kömürü gibi kokuyor. Kusacakmış gibi hissediyorum ama saklandığım yerde yorganımın altından dışarı çıkmak istemiyorum.

Bu kadar aptalca bir şey yaptığıma inanamıyorum.

Bir sürü çılgınca şey yaptım ama bu benim için bile olağanüstü aptalcaydı.

Benim beynimin derdi ne? Aklıma gelen ilk çılgınca şeyi yapmak yerine neden normal insanlar gibi düşünemiyorum?

Paige’i ağlattım ve bu Elin’i ağlatmaktan daha çok canımı acıtıyor.

Paige onu korkuttuğum için beni affedecek, affedeceğini biliyorum. Oysa Elin doğum günü partisini mahvetmemi asla unutmayacak. Şato şeklindeki devasa pastasını alevler kapladı ve ben onu mahvetmeden önce hiç fotoğrafını çekemedi. Sakinleştiğinde intikam almak isteyecek. Belki de en sevdiğim

eşyalarımla büyük bir şenlik ateşi yakmasına izin vermeliyim. Belki bu bana olan nefretini bitirmeye yeter.

Daha fazla alevin düşüncesi titrememi daha da kötüleştiriyor ve farkına bile varmadan tekrar ağlamaya başlıyorum. Doğum gününü mahvettiğim için Elin'e ne vereceğimin bir önemi yok. O beni bağışlasa bile ben kendimden nefret etmekten asla vazgeçemeyeceğim.

"Jamie, bir dakika içeri gelebilir miyim?"

Babam kapıyı çalıyor ama kalkmıyorum. Yine de içeri girip yatağımın ucuna oturuyor. "Çok çılgın bir gündü değil mi Sandviç Adam?" diye içini çekiyor bacağımı tutup hafifçe sarsarak. Sesi kızgın ya da hayal kırıklığına uğramış gibi değil, sadece yorgun geliyor.

"Düşünüyordum da... DEHB için ilaç kullanma fikrinden hoşlanmıyorum, ama sanki seçeneklerimiz tükeniyor, değil mi?"

Bir süre çıtımız çıkmıyor ve ben cevap vermek yerine sadece burnumu çektiğimde, "Peki sen ne düşünüyorsun Jamie? Benimle doktora gidip ne diyeceklerini görmek ister misin? Yardımcı olup olmayacağını görmek için bir süreliğine ilacı denemek ister misin?"

"Beni normal yapacak mı?" diye soruyorum ve yorganı fırlatıp umutla babama bakıyorum.

"Bilmiyorum oğlum, ilacın ne yapacağını bilmiyorum," diyor babam başını sallayarak. İlk kez cümlemi düzeltmiyor, bana bu hâlimle iyi olduğumu söylemiyor. Dayak yemiş gibi görünüyor, sanki yumruk üstüne yumruk yemiş bir boksöre benziyor. Hayatım boyunca o yumruklara benim için göğüs gerdi. Onun için bir şey yapma sırası bende. Davranışlarım için sürekli bahaneler uydurmak yerine, benimle gurur duymasını sağlayacak bir şey.

"Tamam baba," diye başımla onaylıyorum. "İlacı alacağım."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

KOZADAN ÇIKMAK

24

Elin

"Evde hayat nasıl gidiyor tatlım? Biraz oturdu mu her şey?" Babamın neyi sorduğunu biliyordum. DEHB ilacının, Noel'den önce neredeyse tüm evi ateşe veren Jamie'nin normal bir insan gibi davranmasına yarayıp yaramadığını öğrenmek istiyordu.

"Bir bakıma," deyip omuz silktim kardan adam çöreğimdeki kuru üzümleri seçip babamın tabağına koyarken. En sevdiği şeyleri sahte ailesinden daha iyi biliyordum. "En azından Jamie artık daha sessiz."

"Daha sessiz" ifadesi gerçeği hiç mi hiç yansıtmıyordu. Jamie ilacı almaya başladığından beri tam bir zombiye dönmüştü. Hiç kimseye tek kelime etmiyor ve çoğu zaman odasında oturuyordu. Okulda bütün gününü pencereden dışarı bakarak geçiriyordu. Artık bilim deneylerini bile yapmıyordu, aslında bu biraz garipti, çünkü dikkatini toplayabildiği zamanlarda deneylerde sınıfın en iyisiydi.

O son düşündüğümü yüksek sesle söylemediğimden emin olmak için dudağımı sertçe ısırdım. Birinin, özellikle de Jamie'nin herhangi bir konuda benden daha iyi olabileceğini kabul ettiğimi babamın bilmesini istemiyordum.

"Yani rahat duruyor mu?" diye kaşlarını çattı babam. "Artık öfke nöbetleri ve tehlikeli maskaralıklar yok mu?"

"Evet, artık delilik yapmıyor," dedim donuk donuk. Evin içinde ne kadar sessiz olursa olsun, doğum günümü mahvettiği için onu asla affetmeyecektim. Ama mahvettiği tek şey bu değildi. Babam partimde Jamie'nin ne yaptığını öğrendiğinde annemle aralarında büyük bir tartışma kopmuştu ve hâlâ konuşmuyorlardı.

Noel'in ertesi günü babaannemin evinde hediyeleri mutlu mesut açmayı iple çekerken, babamla kanepede oturuyordum, annem de Yılbaşı gecesi için meyveli pasta yapan babaanneme yardım ediyordu. Bu, bir sene boyunca annem ile babamla geçirdiğim tek zamandı ve onlar birlikte aynı odada olmak bile istemiyorlardı.

Canavar, Hayalet'e dönüşmüştü ama bize musallat olmaya devam ediyordu.

“Peki okul nasıl gidiyor? Bu sene yeni arkadaşlar edindin mi?” diye sordu babam umutla.

Hayır dercesine başımı salladım. “Jamie yüzünden herkes benimle sürekli dalga geçiyor! Haftalarca sadece benim doğum günü partimin nasıl mahvolduğu konuşuldu ve görünüşe göre Rachel’la Lauren bu konuda konuşmayı kesmeyecekler. Saçlarımın alev aldığı, pastamın eriyip yapış yapış bir şeye dönüştüğü çizimler yapıp elime tutuşturuyorlar. Geçen hafta onlara kızdım ve bağırdım ve Bayan Morrison bana ilk kez fazladan ödev verdi, hatta...”

Keşke hiç açmasaydım diye düşünerek ağzımı çabucak kapattım. Babam artık mükemmel olduğuma asla inanmayacaktı. Jamie bunu da mahvetmişti.

“Merak etme, tatlım.” Babam alt dudağımın titrediğini görünce bana sarıldı. “Annenle bu konu hakkında konuşacağım.”

“İşe yaramaz!” Annem her zaman onun tarafını tutuyor ve Paul, Jamie’den şikâyet ettiğimde beni azarlıyor.

Ağladım ağlayacaktım. Konuyu bir an önce değiştirmem gerekiyordu yoksa ağlamaya başlayacaktım ve babam gerçekten hayal kırıklığına uğrayacaktı. Gittiğinde ona cesur olacağıma ve ağlamayacağıma söz vermiştim. Şimdi onu hayal kırıklığına uğratamazdım.

“Paul seni azarlıyor mu?” Babamın gözlerinin öfkelenmeye başlarmışçasına kısıldığını görebiliyordum. Sahtekâr ve aptal oğlu hakkında bir dakika daha konuşasım yoktu ve babamın annemle başka bir tartışmaya girmek için mutfağa gitmesini de kesinlikle istemiyordum.

“Gerçi okulda güzel bir şey oldu,” dedim hemen. “Öğretmenimiz mayıs ayında Bilim Merkezi’nde Gençlik Bilim Fuarı diye bir şey olacağını ve Glasgow’daki tüm okulların katılıp en iyi projelerini sunacaklarını söyledi. Kazanana bin pound ödül verilecekmiş!”

Babam “Vay canına, ödül az buz değilmiş!” diyerek ıslık çaldı. “O zaman bana gerçek bir Ferrari alabilirsin!” Ona Noel hediyesi olarak haftalarca boyadığım modeli aldı ve motor sesleri çıkararak havada gezdirdi. Eskiden şöyle havalı bir arabaya sahip olmayı hayal ederdi, ama boşanıp Mutant’a bakmak için işten ayrıldığı için, ikinci el olmayan hiçbir şeyi sürecek parası yoktu.

Sahte ailesi her şeyi mahvetmişti.

“Ben bir kelebek sergisi yapacağım,” dedim ona. “Tüm kanatlarını boyayıp üzerlerine türlerinin ne olduğunu ve nerede yaşadıklarını yazacağım ve bu şimdiye kadarki en iyi proje olacak!”

“Kulağa şahane geliyor,” dedi babam sırıtarak. “Kazanırsan o bin poundu neye harcayacaksın?”

“Tabii ki binicilik derslerine. Hani doğum günümde almam gereken ama annem ve Paul tüm parayı Jamie’nin yeni eşyalarına harcadıkları için alamadığım derslere. Hani Jamie mutfağı yaktığı ve her şeyi değiştirmemiz gerektiğinden Noel hediyesi olarak alamadığım derslere.”

Hani bütün gün evde kalıp Mutant’la ilgileniyor olmasaydın, çok daha önce almış olabileceğim derslere. Zihnimin gerilerinden gelen o alçak ses az daha bunu yüksek sesle söylememe neden olacaktı.

Gülümsemesi yüzünde hafifçe solan babam iç çekerek arabayı yere bırakırken aklımı okumuş olmalıydı. “Senin için zor olduğunu biliyorum Elin. Birkaç ay sonra işe döneceğim. Şu binicilik derslerini sana yakında aldıracağız, söz veriyorum.”

“Yapacağını biliyorum. Sen dünyadaki en iyi babasın.”

“Ve sen benim Mükemmel Prensesimsin.” Beni belimden yakaladı, kolumu gıdıkladı ve ben ne olduğunu anlayamadan kıkırdaya kıkırdaya, eskiden olduğu gibi mücadeleye başladık.

“Bırak beni Zorba, yoksa kılıcımla seni delip geçerim!”

“Asla!” diye sırıttı babam. “Ölümüne mücadele ediyoruz!” Çenemin hemen altındaki zayıf noktamı buldu ve ben kahkahalar içinde çaresiz kalana kadar beni gıdıkladı. Annem başını oturma odasının kapısından içeri uzattığında yastık kavgası için minderlere uzanmıştık ama annemin suratsızlığı keyfimizi kaçırdı.

“Montunu giy Elin, erken çıkacağız.”

“Ha? Ama anne şimdi gidemeyiz! Babamın geri dönmesine saatler var!”

“Üzgünüm Elin ama Paul’ün vardiyası son dakikada değişmiş ve Jamie ile ilgilenmek için geri dönmem gerekiyor.” “Bu Elin’e biraz haksızlık oluyor Liz,” dedi babam ayağa kalkıp anneme olan biten onun suçuymuş gibi kaşlarını çatarak. “Zaten onu pek sık göremiyorum. Şimdi bir de Paul ve oğlu yüzünden hediyelerimizi açmaktan vazgeçmek zorunda kalıyoruz, öyle mi?”

“Sen Glasgow’a gelip kendi kızını göremeyecek kadar meşgulsen, onunla yeterince vakit geçiremiyorum diye bana şikâyet etme!” diye çıkıştı annem.

Annem ve babam aynı eskisi gibi tartışıyorlardı ve hepsi Jamie’nin hatasıydı.

“Yapmayın! Artık yeter, siz ikiniz kesin şunu.” Babaannem içeri girdi ve sanki Bayan Morrison’mış ve onlar ev ödevlerini yapmamışlar gibi azarladı. “Bugün hediye paketlerini açmamız gerekiyor, sizin birbirinizi paketlemeniz değil! Zavallı Elin’i üzüyorsunuz.”

Annem montlarımızı almak için paldır küldür giderken babam “Affedersin tatlım,” diyerek bana sarıldı. “Sadece seni özledim, hepsi bu.”

“Ben de seni özledim baba,” deyip ben de ona sıkıca sarıldım.

“Gitme vakti Elin.” Annem paltomu uzattı ve beni son sürat arabaya çekiştirdi.

Köşeyi dönerken babama ve babaanneme pencereden el salladım ve babaannemin her şeyin aynı kaldığı sihirli kulübesine baktım. Oysa bugün aynı kalmamıştı. Annem ve babam yıllardır böyle tartışmamışlardı. Jamie burada dahi olmamasına rağmen aile birleşmemizi mahvetmeyi başarmıştı.

Gerçek ailemi tekrar bir araya getirmek için elimden geleni yapıyordum ama Jamie şeklinde, bizi ayrı tutan kocaman bir duvar vardı.

Jamie’yi parça parça etmem gerekse bile o duvarı yıkıp babamı geri alacaktım.

25

Jamie

Ev hâlâ rutubetli bir şenlik ateşi gibi tuhaf kokuyor.

Gerçek bir Noel ağacı diktik, Liz haftalardır her yere çam kokusu püskürtüp duruyor ama faydası olmadı. Her şey hâlâ Jamie Evi Yaktı parfümü gibi kokuyor.

Geç oldu. Yorgunum ama uyuyamıyorum.

Transformers meşalemi komodinimden alıp açıyorum. Elin onu istemiyor. Doğum günü partisini mahvettiğimde bana geri fırlattı.

Paige’in Noel hediyesi olarak verdiği kitabı açıp okumaya çalışıyorum. Kelebekler hakkında.

Öyle olduğunu biliyorum çünkü kapağında büyük bir kelebek resmi var.

Yine de kelimelere odaklanamıyorum.

Öyle yorgunum ki.

Kafamın içi su birikintisine düşmüş pamuk şekerle doluymuşçasına peltemsi.

Yatağıma uzanıp kitaptaki fotoğraflara yavaşça göz gezdiriyorum, gözlerimin sanki uykuya dalacakmışım gibi boş bakmalarına aldırmıyorum.

Yine de uyuyamıyorum. Her gece uzanıp tavana bakıyorum, tekrar kalkma vakti gelene kadar uyanık bekliyorum.

Beynim kapanmıyor ama düzgün de açılmıyor.

Sanki kozasının içine sıkışmış ve kelebeğe dönüşemeyen bir tırtılım. Beynim dörtnala koşuyor, bana kaçmam gerektiğini söylüyor ama vücudum görünmez iplere dolanmış.

Kötü bir rüya gibi, ama ben tamamen uyanığım.

Yatak odalarından birinin kapısının çarpma sesini duyabiliyorum ve ev tekrar sessizleşiyor.

Babam ve Liz sonunda tartışmayı bıraktı.

Babam bu geceki vardiyasından eve döner dönmez başladılar. Babam ben artık ben olmadığım için üzgün, Liz ise Elin’in babaannesinin evinde olan bir

şey yüzünden üzgünmüş, ama ikisi de bunun acısını birbirlerinden çıkarıyorlar.

İlaç almanın her şeyi çözeceğini düşünmüştüm ama tek yaptığı babama endişelenecek yeni bir şey çıkarmak oldu.

Ben endişeli değilim.

Çok yorgunum ve herhangi bir şey hissedemeyecek kadar dalgınım.

Koridordaki ayak sesleri kapımın önünde duruyor. Babam Transformers meşalemden gelen ışığı görmüş olmalı.

"Uyanık mısın Jamie?"

Başını kapıdan uzatıyor, ardından oturduğumu görünce içeri girip başucu lambamı yakıyor.

"Hâlâ uyuyamıyorsun, ha?" Başka bir şey daha söylüyor ama gözlerimi kitaptan yavaşça ayırıp yukarı baktığımda ne olduğunu unutuyorum ve tekrar etmesi gerekiyor.

"Kitap güzel mi?" diye soruyor babam tekrar.

"Evet," diyerek omuz silkiyorum. Herhâlde öyledir. Paige bana bu kitabı dönemin son günü verdi. Noel temalı ambalaj kâğıdı yerine gazeteye sarıldığı ve ilk sayfası yırtık olduğu için kitabı kütüphaneden çaldığını ve etiketini görmemi istemediğini düşündüm. Ama önemli olan düşünmesiydi.

Ben ona bir şey almayı akıl edemedim.

Artık pek bir şey düşünemiyorum.

Babam yatağıma oturuyor ve ben ayaklarımı üşümesinler diye onun kucağına koyuyorum. "Bayan Morrison sınıftaki tutumunun çok daha iyi olduğunu söyledi," diyor babam ayaklarımı ovarak. Ayaklarım dokunulmayı umursamadığım tek parçam. Gıdıklanırlar ve bu beni hep güldürür.

Oysa bu gece onları hissettiğim söylenemez.

Babam karşılık olarak bir şey söylememi bekliyor, ama ben cevap vermeyince "Sonunda alışmaya başladığını düşünüyor, ama derslerle pek ilgili değilmişsin. Artık davranışların çok daha iyi olsa bile, derslerinle ilgilenmediğin için o kadar çok ev ödevi veriyormuş. Her şey yolunda mı Jamie?"

Belki de ilaca ihtiyacı olan babamdır. Unutkanlık başladı. Dönem sonunda Bayan Morrison'ı görmeye gittiğinden beri bu konuşmayı üç kez yaptık.

"Yolunda," diyorum. Doğru değil, ama babamın duymak istediği bu, o yüzden söylüyorum gitsin.

"İyi hissediyor musun? İlaca başladığından beri biraz... sessizsin."

"İyiyim," diye tekrar yalan söylüyorum.

"Yine de ters bir şey olursa söylersin, değil mi? İstediğin zaman ilaç almayı bırakabilirsin, bunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet."

Ona gerçeği söyleyecek gücüm yok.

"Pekâlâ, öğretmenin biraz daha konsantre olabilsen mayıs ayındaki bilim fuarında yer alabilme şansının yüksek olduğunu düşünüyor, harika değil mi?"

Babam okul broşürünü düşürdüğüm yerden alıyor ve beni bu konuda heyecanlandırmaya çalışıyor.

Önemsemem gerektiğini biliyorum. Bilim benim en iyi olduğum alan. O fuarda bin poundluk bir ödül ve daha başka bir sürü şey var.

Keşke bir şeyler hissedebilseydim.

Babama gülümsemeye çalışıyorum ama dudaklarımda gülümsemeden ziyade umursamaz bir ifade beliriyor.

"Geç oldu, biraz uyumalısın. Bunu yarın konuşuruz, tamam mı?" Babam kaşlarını çatıyor ama endişeli mi yoksa üzgün mü olduğundan emin değilim.

"İyi geceler oğlum." Babam beni yatırıyor ve ışığı tekrar söndürüyor.

Banyoya gittiğini duyunca, Transformers meşalemi tekrar açıyor ve annemin Noel kartının olduğu zarfı yastığımın altından çıkarıyorum.

Annem içine bir sürü fotoğraf tıkmış. Onları yavaşça inceliyor, sadece annemin olduğu fotoğrafları yorganımın üstüne koyup içinde Chris olanları yere

bırakıyorum.

Annem arkalarına mesajlar yazmış ama zihnim şu anda onları okuyamayacak kadar bulanık. Zaten ne dediğini biliyorum.

Annem beni sevdiğini, özlediğini ve babamla İskoçya'da harika bir Noel geçirmemizi umduğunu söylüyordur.

Söylemediği tek şey ise "Keşke burada olsaydın."

Yani insanların yurt dışından gönderdikleri mektuplarda söylemesi gereken şey.

Elbette aslında farklı bir kıtada yaşadıkları ve sizden kurtulduklarına memnun olmadıkları sürece. Annemin fotoğraflarını Paige'in Noel hediyesi olan kitabın içine sokup yastığımın altına koyuyorum.

Yastığımın altında büyük bir yumru oldu ama önemi yok.

Zaten bu gece fazla uyumayacağım.

Muhtemelen ilacı bırakmalıyım ama ne anlamı var ki? Her şey eski haline döner. Oysa şu an tepinen, kükreyen ve herkesi mutsuz eden bir canavar olmak yerine neredeyse görünmezim.

Belki ilacı almaya devam edersem yakında tamamen ortadan kaybolurum.

Elin'in Noel'de tam da bunu dilediğinden eminim.

26

Elin

Jamie kapımıza dayanalı tam beş ay olmuştu ve ben hâlâ ondan kurtulmayı başaramamıştım.

Daha da kötüsü, Paul yeni yıldan sonra onu doktora geri götürdü ve ilacın dozunu düşürmeyi denediler. Birkaç hafta sonra hayata döndü ve hayaletliği bıraktı ama canavarlığa da geri dönmedi. Artık ona ne ad vereceğimi bilemiyordum.

Paul ona "süvari" diye sesleniyor, annemse "bu kadar çabaladığı için gerçekten cesur olduğunu" söylüyordu. Bayan Morrison bile sıkı çalışmasını övüyordu. Ama ben bu yeni Jamie Lee'yi eskisinden daha az sevdim. Geçen hafta matematik testinde beni geçtiğinde boğazını sıkasım geldi.

İlaç tam olarak iyileşmesini sağlamamıştı: Futbol antrenmanının iptal edilmesi veya beslenme çantasına koyduğum peynirli çubukları fark etmesi gibi aptalca şeyler yüzünden hâlâ sinir krizleri yaşıyordu. Ancak sanki yavaşlamıştı ve bir şeyler yapmadan önce düşünmek için kendine zaman tanıyor gibiydi. Hâlâ düzensiz ve dağınıktı ve annemin ödevini yapması gerektiğini hatırlatmasına ihtiyaç duyuyordu ama
geçen gün bilim raporunu bitirip zamanında teslim etti. Hatta Bayan Morrison o sabah ona bilim fuarına yazılması gerektiğini söyledi.

Jamie bilimde gerçekten iyiydi. Onun katılımı benim mağlubiyetim olabilirdi.

Korkunç bir düşünceydi. Mayıs ayındaki fuarda okulumuzu temsil etmek için benim seçilmem lazımdı ki kazanabileyim. Böylece babam benimle gurur duyacak ve ne kadar mükemmel olabileceğimi görecekti. Ayrıca hayalini kurduğum binicilik dersleri için o paraya ihtiyacım vardı. Kazanmalıydım.

Jamie parayı bir milyon paket sakıza ve dünyanın en büyük Transformers çıkartması koleksiyonuna harcayacaktı. Kazanmamasını sağlamalıydım. Onu durdurmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu.

Canavar'ın Mükemmel Prenses tarafından mağlup edildiği hikâyelerle dolu dosyamın sayfalarını çevirdim. Keşke gerçek hayatta Jamie'den kurtulmak bu kadar kolay olsaydı.

Dondurucu soğuklarla geçen bir Şubat ayıydı ve teneffüste bankta oturup kalın eldivenlerimle hikâyemi yazmaya çalışmak kolay değildi. Yine de yapacak başka bir şey yoktu, Canavar arkadaş bulma şansımı da mahvetmişti. Zorba Rachel, gölgesi Lauren ve kalabalık bir kız grubu son sınıfların giriş basamaklarının orada takılıp sonbaharda liseye başlamaktan bahsediyorlardı. Birkaç sportif kız basketbol sahasında netbol oynuyordu, ayrıca etrafta sohbet edip telefonlarıyla oynayan daha küçük gruplar vardı. Oyun alanında tek başına duran tek kız Paige Munro'ydu ve onunla muhabbet edecek kadar çaresiz

kalmış olmama imkân yoktu.

Yazdığım son hikâyeyi baştan okurken sırıttım. Prenses, Sümüklüböcek ile Canavar'ı heykele dönüştürmüştü. Onları sarayın kapılarının iki yanındaki direklere yapıştırmıştı ki Zorba ve hayalet ordusu sıranın kendilerinde olduğunu anlasın.

Zaten Sümüklüböcek sürekli gözlerini dikip Canavar'a bakarken heykele benziyor, diye düşündüm. Paige sahanın kenarında durmuş Jamie'yi takım kuran diğer çocuklarla futbol oynarken izliyordu. Jamie seçildiği zaman mutlu olmamışlardı ama gerçekten oynayabildiğini kanıtladıktan sonra da sorun etmemişlerdi. Birisi kuralları çiğnediğinde hâlâ sinirleniyordu, ancak sahada bir hakem olduğu ve herkes adil oynadığı sürece, gol atmakta kaptan Steven kadar başarılıydı.

Steven futbol topunu çaldığı için Jamie'yi affetmişti ve artık kendi takımıyla takılmasına izin veriyordu. Hatta okuldan sonra Jamie'yle mesajlaşmaya bile başlamışlardı ve geçen hafta sonu Jamie onlarla bilgisayar oynamak için Darren'ın evine gitti. Annem başladıktan bir süre sonra ilaçlarını alıp almadığını kontrol etti ki etkisi çabucak geçmesin ama belli ki ilaç Jamie'yi normal bir insana dönüştüren sihirli bir iksir değildi.

Beni çıldırtıyordu. Herkes onun için bahaneler uydurmaya ve öfkelendiğinde onu affetmeye devam ediyordu. Ancak binicilik dersleri alma şansımı ve doğum günü partimi mahvettiği için benim onu affetmenin imkânı yoktu.

Bugün Bayan Morrison'ın onu yanıma oturtması bardağı taşıran son damla oldu. Artık sınıfta bile ondan kaçamayacaktım. Hikâyemde Canavar'ın başına gelebilecek tüm kötü
şeyleri yazarken kalemimi daha sıkı kavradım ve içimdeki tüm o öfkenin midemi ağrıtmamasını diledim.

ilaçlar işe yaramaya başlamadan önce, Noel'den önce ondan kurtulmaya öyle yaklaşmıştım ki. Sebep olduğu tartışmalar yüzünden annem ile Paul ayrılığın eşiğine gelmişlerdi. Jamie'nin zapt edilemezliği birazcık daha uzun sürmüş olsaydı annem Paul'ü kapı dışarı atacak ve Jamie de onunla gitmek zorunda kalacaktı. Jamie'yi tekrar canavara döndürmemin bir yolu olmalıydı, olmalıydı işte.

"Hey Elin, bizimle hazine avına gelmek ister misin?"

Jamie'ye bakıp kaşlarımı çatmadan önce hikâye klasörümü çantama koydum. Paige'in tek başına ayakta durduğunu görmüş ve onunla oynamak için futbol oyunundan vazgeçmişti. İkisi ellerinde Jamie'nin casusluk çantasından aldıkları büyüteçlerle, sanki bir çift genç dedektifmişlercesine oturduğum bankın etrafında geziniyorlardı.

"Büyüyün biraz ve beni yalnız bırakın," diye içimi çektim. "Meşgulüm ben."

Paige'in yüzü düştü ama Jamie ne zaman gitmesi gerektiğini asla bilmiyordu.

"Haydi Elin, çok eğlenceli olacak! Dün Bayan Finlay'in kaybettiği yüzüğü bulduk. Bugün de otoparkın yanındaki çimleri arayıp neler bulabileceğimize bakacağız. Yedek bir büyütecim var. Ya da istersen iyi olanı sen alabilirsin."

Konuşacak insana her şeyden çok ihtiyacım varken onlara kaş çatmak zordu. Ben bir şeyler bulmakta da iyiydim. Annemin arabasının anahtarını nerede arayacağımı her zaman bilirdim ve babaannemin geçen hafta bahçede
kaybettiği broşu bulmuştum. Jamie haklıydı, kulağa eğlenceli geliyordu, her halükârda bu bankta donarak ölmekten daha iyiydi.

Otopark okulun yan tarafındaydı. Belki kimse orada Jamie ve Paige ile konuştuğumu fark etmezdi. Belki bir teneffüsü onlarla geçirsem, kimse arkadaş olduğumuzu düşünmezdi ya da...

Derken aniden Rachel'ın "Hey, şu ikisinin hâline bakın!" diye bağırdığını duydum ve sanki kalbim yerinden fırladı ve uyuşmuş ayak parmaklarımın üzerine düştü. "Nesin sen, Ucube Sherlock ve yancısı mı? Elin, erkek kardeşin ve arkadaşıyla dedektiflik mi oynayacaksın? Şimdi de onların gizli çetesine mi katıldın?"

Basamakta oturan diğer kızlar kahkahalara boğuldular. Artık alaya alınmadan Jamie ve Paige'le etrafta takılmamın hiçbir yolu yoktu. Bu durumdan

sıyrılmanın tek bir yolu vardı.

"Sen o büyütecini al Jamie Lee ve bir daha yanıma gelme!" diye bağırdım basamaklardaki kızların duyabileceği kadar yüksek sesle. "Bu senin için de geçerli Paige Munro. Ben senin arkadaşın değilim ve asla olmayacağım, tamam mı?"

Paige ağlayacakmış gibi görünüyordu. Jamie omuzlarını silkti ve yedek büyütecini sanki bu durum onun değil, benim kaybımmış gibi cebine koydu ve yürümeye başladı.

Uzağa gidemedi.

Rachel ondan herhangi bir tepki koparmadan gitmesine izin vermeyecekti. Jamie'nin birkaç arkadaş bulmuş ve artık biraz daha uyum sağlamış olması gerçeğinden hoşlanmıyordu.

"Hey, Ucube Çocuk!" diye tısladı Rachel parmağıyla Jamie'nin kolunu dürtüp onu yerinden zıplatırken.

"Son zamanlarda kimin mutfağını ateşe verdin bakayım?"

Jamie onu görmezden gelmeye ve yürümeye devam etmeye çalıştı ki eski Jamie olsa asla böyle bir şey yapmazdı ama Rachel gitmesine izin vermedi.

"Hey! Futbol takımına girdiğini duydum. Ne yaptın, oynamana izin vermezse beden öğretmenini evini yakmakla tehdit mi ettin?"

Bu söylediği Lauren'ı güldürdü ve diğer kızlar da ona katıldı.

Jamie insanların kendisiyle dalga geçmesini kaldırabilirdi ama yabancıların ona dokunmasından nefret ederdi. Patlamamak için her zerresiyle konsantre olmaya çalıştığını görebiliyordum.

"Kes şunu Rachel!" dedi Paige cesurca. "Onu rahat bırak." Gözleri kocaman ve korkuluydu ama Rachelin hedefi olacağını bilmesine rağmen Jamie'yi savundu.

"Sen artık konuşamıyor musun, Ucube Çocuk? ilaçlar senin kafanı fazla mı güzel yaptı? Artık bir zombi olduğuna göre, tuvalete filan kendin gidebiliyor musun?"

Rachel Paige'in yağlı at kuyruğunu yakaladı ve ileride ağzını kapalı tutması için bir uyarı olarak sert bir şekilde çekiştirdi. Jamie sonunda kendini kaybetti. Döndü ve Rachel'ı sertçe iterek Paige'den ayırdı.

"Kapa çeneni Rachel Young, yoksa öyle sert vururum ki dilinden olursun," bağırdı. "Paige'e bir daha ASLA dokunma."

Rachel matematikte beceriksizin teki olabilirdi ama bu onun akıllı olmadığı anlamına gelmiyordu. Bayan Morrison'ın pencerenin önünde durup Viking sergimizi duvara zımbalamakta olduğunu görmüştü. Ejderha bağırış çağırışın nedenini görmek için dışarı bakar bakmaz Rachel kendini yere attı ve kolunu kırılmış gibi tutarak yerde yuvarlandı.

"Dur Jamie!" diye bağırdı. "Beni rahat bırak!"

"Burada neler oluyor?" diye seslendi Bayan Morrison kapıdan fırlayıp merdivenlerden aşağı inerken. "Jamie Lee! Ben sana Rachel'a zorbalık yapmakla ilgili ne demiştim?"

"Ben bir şey yapmadım ki!" diye itiraz etti Jamie." "Rachel yaptı! O başlattı. O..."

"Daha fazlasını duymaya ihtiyacım yok," diye sözünü kesti Bayan Morrison ve Jamie'ye arka çıkmak için ağzını açan Paige'e baktı. Paige hemen ağzını kapattı. Eskiye göre biraz daha cesur davranıyor olabilirdi ama konu öğretmenlere geldiğinde hâlâ korkağın tekiydi.

"Lauren, Rachel'ı ofise götür ve Bayan Baird'den koluna bakmasını iste. Elin, burada neler oluyor?" Bayan Morrison gerçekte neler döndüğünü öğrenmek için bana döndü. Jamie yüzünden itibarım eskisi kadar mükemmel olmayabilirdi ama yine de onun favorisiydim. "Jamie yine Rachel'a zorbalık mı ediyordu?"

Gözümün ucuyla Rachel'ın topallama numarası yaparak uzaklaştığını ve cesaretin varsa gerçeği söyle imasında bulunurcasına bir yumruğunu kaldırdığını

görebiliyordum. Jamie Ejderha'nın arkasından başını iki yana sallayarak yalan söylememem için yalvarıyordu.

Ne söylemem gerektiği açıktı.

"Evet Bayan Morrison," diye başımı salladım, "Jamie'nin hatasıydı. O başlattı."

Jamie'nin yüzündeki incinmiş ifadeyi görmemek için dudağımı ısırdım ve başımı eğdim. Onun hakkında o kadar çok yalan söylemiştim ki sayısını unutmuştum ve hayatımın geri kalanında tamamen dürüst olsam bile onları asla gerçeklerle dengeleyemeyeceğim.

Jamie'yi Canavar'a geri döndürmenin bir yolunu bulabilsem onu incitmek belki o kadar da kötü hissettirmeyecekti.

27

Jamie

Elin yüzünden bugün yine Bayan Morrison'un "öğle arası ev ödevi kulübüne" gitmem gerekecek. Ev ödevi demek ne kadar aptalca, demek istediğim, okulda yaptığımızda ev ödevi olmaz ki, değil mi? Sorun değil çünkü kitap raporumu bitirmek için huzur ve sessizliğe ihtiyacım var ve sınıf bana kaldığında daha rahat düşünebiliyorum. Bayan Morrison öğle arası kulübünde yazmama ve okumama yardım ediyor. O nedenle artık benim bir zorba ve baş belası olmadığıma inanmasa bile, tamamen aptal bir yer israfı olmadığımı biliyor.

Keşke Elin benden nefret etmeyi bıraksa. Benim hakkımda yalan söylemesi, Rachel'ın parmağıyla dürtmelerinden ve taktığı iğrenç lakaplardan daha çok canımı acıtıyor.

Elin şu anda karşımdaki yemek masasında oturuyor, öfke nöbetine tutulacak mıyım diye beni izliyor çünkü bugün beslenme çantama bir paket peynirli çubuk daha koymuş. Onun doğum günü partisini mahvettiğimi biliyorum, ama üzerinden çok zaman geçti ve o zamandan beri kendimi affettirmek için ona tüm Transformers çıkartmalarımı ve cep harçlığımın çoğunu verdim.

Ne yapsam işe yaramıyor. Bana hâlâ bir canavarmışım gibi bakıyor.

Keşke benden hoşlanması için yapabileceğim bir şey olsaydı. Zengin olsaydım ve Amerikan Rüyası'nı yaşasaydım, ona o hep istediği binicilik derslerini aldırabilirdim ama gereken parayı nereden bulacağım, ki? Yani, en az bin pound gerekirdi...

Hey!

Gelmiş geçmiş en iyi fikir ışık hızında beynime dolarken, heyecandan neredeyse milkshakeimi deviriyordum. Bayan Morrison bu sabah bilimde gerçekten iyi olduğumu ve bilim fuarına katılmam gerektiğini söyledi. Mayıs ayında Glasgow Bilim Merkezi'nde okulumuzu temsil etmek üzere seçilirsem ve orada kazanan ben olursam, Elin'e istediği tüm binicilik derslerini alabilirim! Benden nefret etmeyi bırakır, babam benimle gerçekten gurur duyar, Liz numara yapmak yerine benden gerçekten hoşlanır ve biz düzgün bir aile olur ve sonsuza dek mutlu yaşarız!

Yemeğimi hızlıca bitirip deneyimi huzur ve sessizlik içinde planlayacağım öğle arası kulübüne bir an önce gidebilmek için acele ederken meyveli pipetime uzandığımı sanıyor aslında peynirli çubuğa elimi atıp kendimi durduramadan turuncu kulak kirinden koca bir ısırık alıyorum.

Iyyyh!

Tükürüyorum ve ağzımın tadı değişsin diye bir yudum çilekli milkshake içiyorum. Ben beslenme çantamın dibinde kıvrılıp duran sümüksü peynir solucanlarının derdine düşmeden, Paige onları dışarı çıkarıyor ve yerlerine boş bir cips paketine sarılmış birkaç Jammie Dodgers uzatıyor.

"Al bak, ben peynirli çubuğu severim. Sen benim bisküvilerimi alabilirsin."

"Teşekkürler," diye sırıtıyorum. Paige beni sinir eden her şeyi biliyor ve sayamayacağım kadar çok öfke krizini atlatmamı sağladı. İlaç tedavim işe yaradığı için daha düşük doz almaya başladım ve artık yorulmuyorum ve kafam bulanık değil. Böylece sonunda tekrar doğru düşünebiliyorum. Yoo, daha da iyisi, sabahları matematik ve okuma yaptığımızda, beynimdeki fazladan TV kanalları ve parazitler artık çok daha sessiz ve yaptığım şeye odaklanabiliyorum.

Umduğum gibi düzeltilmediğimi biliyorum ama her gün birkaç saat de olsa dikkatimi o kadar da dağınık hissetmiyorum ve bu beni yıllardır hiç olmadığım kadar mutlu ediyor.

Ancak öğle yemeğinden sonra ilaçlarımın etkisinin azaldığını hissedebiliyorum ve işte o zaman Rachel ve Lauren'ın beni gıcık etmelerine izin vermemek konusunda aşırı dikkatli olmalıyım. Paige bu konuda bana kimsenin aklına gelmeyecek bir sürü ufak detay sayesinde yardım ediyor.

"Al bakalım, benden sana iki Çılgın Jamie Spesiyali," diyorum dün gece onun için yaptığım sandviçleri ona verirken bir lokantada garsonmuşum gibi. Paige fıstık ezmesi, reçel ve krem şantili sandviçlerimi çok seviyor. En sevdiği şey onlar.

Bahse girerim bir tane denese Elin de sever.

Orada tek başına otururken yalnız bir hâli var. Kimse onunla konuşmuyor, o ise meyve suyu kartonunun üstündeki etiketi okuyor ve umursamıyormuş gibi yapıyor, ama içten içe umursadığını düşünüyorum.

Belki yarın Elin'e bizimle oturur mu diye sormalıyız demek için Paige'e dönüyorum ama peynirli çubuklardan kendine bıyık yaptığını görünce kahkahalara boğuluyorum ve diyeceğim şeyi tamamen unutuyorum. Bugün öğle yemeği nöbetinde olan Rachel neler olup bittiğini görmek için geliyor ve o bana bakarken Paige peynirli çubuklardan birini kopup yere düşene kadar arkasından sallıyor. Milkshakeim genzime kaçmış, boğuluyormuş gibi yapıyorum. Rachel uzaklaşırken peynir çubuğuna basıyor ve ayakkabısının altına yapışmış koca bir parça kokulu peynirle etrafta dolaşmaya koyuluyor.

Tüm öğleden sonra aklıma geldikçe gülümsüyorum.

Koşarak eve varıyorum ve o kadar acıkmışım ki neredeyse bir peynir dağı yiyebilirim. Bilim projem için aklıma gelen fikirler kafamın içinde vızıldıyor.

Koridorda koşup mutfağa dalarken "Baba! Baba!" diye bağırıyorum. "Bugün okulda Bayan Morrison'ın ne dediğini asla tahmin edemezsin!"

Elin mutfak masasında kitap okuyor. Öğretmene yalan söylediği ve ceza almama sebep olduğu için onu ele vereceğimden endişelenmiş gibi dikkatli bakışlarla bana bakıyor.

"Şu broşürünü aldığımız Gençlik Bilim Fuarı'nı hatırlıyor musun?" diye soruyorum babama "Hani mayıs ayında Glasgow Bilim Merkezi'nde düzenlenecek olanı? Tüm okullardan en iyi başvuruları isteniyor ve Bayan Morrison jüri üyelerinin bu ayın sonunda okulumuza geleceğini duyurdu! Ben bilim dersinde her zaman en yüksek notları alıyorum. O yüzden çok çalışırsam okulumuzu temsil etmek için ben seçilebilirim!"

Elin'in bana kaşlarını çatarak bana baktığını görebiliyorum ama onu umursayamayacak kadar heyecanlıyım. Bir konuda en iyisi olmama fikrinden hoşlanmadığının farkındayım ama bu bilimle ilgilenirmiş gibi bir hali de yok, değil mi? Benimle hiç deney yapmak istemiyor, Paige ve benimle asla böcek avına çıkmıyor ve ona hep en güzel belgeseller çıktığında haber vermeme ve karnı acıkmasın diye mısır patlatmayı teklif etmeme rağmen benimle hiç Discovery Channel izlemiyor.

Babam "Harika Jamie!" diyip sırıtıyor. Yüzündeki gerçek bir gülümseme, Noel'den önce çok gördüğüm o yorgun gülümsemelerden değil. Doktor ilaçlarımı yarıya indirip yaşayan ölüler gibi etrafta dolaşmama son verdiğinden beri babam çok daha mutlu. Eski beni, benim istediğimden daha çok geri istiyordu. "Neye ihtiyacın olduğunu bana söyle. Pazar günü Elin babasıyla babaannesindeyken biz de alışverişe çıkalım, tamam mı?"

"Tamam!" deyip ben de ona gülümsüyorum ve ona bir beşlik veriyorum. Babamın hastane vardiyaları yeni yıldan sonra tekrar değişti. Okuldan döndüğümde yine evde olması harika. Liz iyi biri ama sürekli Çılgın Jamie Spesiyallerimi yapmadan önce ev ödevimi bitirmemi söylüyor ve bazen ilacımın etkisi azaldığında o kadar acıkıyorum ki ödev defterimi küçük parçalara ayırıp sayfaları yemek istiyorum.

"Hey Elin, bilim yarışmasına katılacak mısın?" diye soruyorum reçel, fıstık ezmesi kavanozları ve tabaklarla çıkardığım gürültünün arasında. Elin cevap vermiyor. Kalemini ısırıyor. Keyifsiz görünüyor. Onu neşelendirmek için ne yapacağımı bilmiyorum. Kendimi ona sevdirmek için aklıma gelen her şeyi denedim. O nedenle belki

de dediği gibi onu yalnız bırakmalıyım.

Babam “Bilim projende ne yapacağın hakkında herhangi bir fikrin var mı?” diye soruyor sandviçlerimin birinden büyük bir ısırık alırken. Çenesine krem şanti bulaşınca gülmeye başlıyorum.

“Herhangi bir fikir mi?” diye sırıtıyorum. “Ben Sandviç Adam’ım, fikir benim işim!”

28

ilin

“Bunu ben halledeceğim anne. Sen git ve Jamie’nin üniformasını giydiğinden emin ol. Sabahları beni dinlemiyor.”

Teşekkürler Elin, öyle iyi bir kızsın ki! İki kapsül, hatırlıyorsun değil mi?” Annem ilaç şişesini bana uzattı ve Jamie’nin okula hazır olduğundan emin olmak için aceleyle koridora doğru koştu. O sabah iş yerinde büyük bir bütçe raporu sunması gerekiyordu ve beş dakika gecikmesi bile olası değildi.

İşte bu beklediğim fırsattı.

Şişeyi açtım ve içinden iki kapsül çıkardım, ışığa tutup inceledim. Benimle gerçek ailem arasında duran tek şey onlardı. Jamie’nin kontrolden çıkmış bir kâbus olması ile sınıfta her hafta bilim testinin galibi olması arasındaki farkı yaratanın bu kadar küçük bir şey olması ne tuhaftı. Ondan ve Paul’den kurtulmanın ve ailemi geri almanın tek yolu Canavar’ı tekrar serbest bırakmaktı.

Ve bu, o güne kadar söylediğim en büyük yalanı söylemek anlamına geliyordu.

Kapsülleri her sabah annemin yaptığı gibi kırdım ama küçük beyaz topları bir kaşık dolusu fıstık ezmesinin üzerine serpmek yerine, çöp kutusuna döktüm. Beyaz topları içine gömmüşüm gibi görünmesi için kaşığın üstüne biraz daha fıstık ezmesi sürdüm, sonra açılmış kapsülleri annemin görebileceği şekilde lavabonun yanında tezgâhın üzerine bıraktım.

İlaç şişesini dikkatlice dolaba geri koydum, kahvaltı masasına oturdum ve bekledim.

Otuz saniye sonra halının üzerinde çıplak ayak sesleri duyuldu. Jamie koridordan koşarak geldi ve vahşi bir bufalo gibi ayaklarını yere vura vura mutfağa girdi. Kendini masaya attı, koca bir yudum portakal suyu içti, bir kaşık dolusu fıstık ezmesini ağzına götürdü ve bakmaya tenezzül bile etmeden yuttu. Sonra tostunu mideye indirmeye ve dün gece gördüğü bir rüya hakkında son sürat konuşmaya başladı. Rüyasında o bizim sınıf öğretmenimizmiş ve tüm dönemi bizi Mars’a götürecek dev bir roket inşa etmek için harcamışız.

Onu her zaman olduğu gibi görmezden geliyormuş gibi davrandım ama gerçekte gözümün ucuyla, dikkatle onu izliyordum. Jamie yiyecekleri çoğu zaman tatlarına varamayacak kadar hızlı yiyordu ve ben de buna güveniyordum.

Okulun fırlatma rampasından fırlatılan roketi anlatmakla o kadar meşguldü ki yuttuğu fıstık ezmesinin tadının her zamankinden daha iyi olduğunu fark etmedi. Jamie normalde yemeğini neredeyse bütün olarak yerdi ama konu o küçük sarı kapsüller olduğunda onları yutmaya dayanamıyordu. Doktor Reid, Paul ile anneme, Jamie çiğnemediği sürece kapsülleri kırıp reçel veya fıstık ezmesinin üzerine serpmenin
sorun olmadığını söylemişti; küçük beyaz toplar ilacı gün boyunca yavaşça sistemine salıyor ve böylece daha sakin ve dikkatli olmasını sağlıyordu.

Ancak bugün Jamie’nin öfkesini kontrol altında tutacak bir ilaç olmayacaktı.

Canavar’ı uyandırmanın ve ne kadar yüksek sesle kükrediğini görmenin zamanı gelmişti.

Jamie birkaç gündür ilaç tedavisine devam etmediğinden tarih projesiyle cebelleşiyor ve mola sırasında futbol sahasında diğer çocuklarla tartışıyordu. Bugün matematik problemlerimizi öğle yemeğine kadar bitirmemiz gerekiyordu ama Jamie konsantre olamadı. Sanki başının etrafında vızıldayan bir yaban arısı varmış gibi sürekli sağa sola bakıp duruyordu, elleri ve ayakları kasılıyor, kıpırdanıp duruyordu. Darren’ı yanlışlıkla sıranın altından dört kez tekmelemişti ve Darren, Jamie’nin hafta sonu evinde bilgisayar oyunu oynamaya gelemeyeceğini açıkça belirtmişti.

Hadi ama, diye düşündüm, kurşun kalemini sertçe çiğneyip ikiye bölüşünü izlerken. Dikkatini dağıtacak bir-iki şey daha lazım. Sonra patlamaya hazır

olacak.

"Sen iyi misin?" diye fısıldadı Paige milyarıncı kez.

"İyiyim!" diye tersledi Jamie. "Bana bunu sormayı bırak!"

Paige kırılmış görünüyordu, yüzünü çalışma kitabının arkasına sakladı. Bir an ona üzüldüm ama sonra bunu neden yaptığımı hatırladım.

Jamie'nin tekrar Canavar olması gerekiyor, yoksa ondan asla kurtulamayacağım ve gerçek ailemi geri alamayacağım, diye kendime hatırlattım. Ona veya başkasına üzülemem. Mükemmel Prenses gibi güçlü durmalıyım.

Tam o sırada Jamie içi oynayacak ilginç şeylerle dolu kalem kutumu gördü. İçini kasten en cazip kırtasiye malzemelerimden oluşan bir koleksiyonla doldurmuştum. Ellerinin kirazlı kek şeklindeki ışıltılı kalemlere ve kalemtıraşlara dokunma isteğiyle karıncalandığını görebiliyordum. Parmak uçları en yakın kalemle temas eder etmez, yaygarayı kopardım.

"Hey!" diye bağırdım. "Eşyalarıma dokunma!"

Jamie arı sokmuş gibi geri çekildi ve Darren'a kazara bir karate tekmesi daha vurdu.

"Ayyy!" diye bağırdı Darren. "Kes şunu seni küçük ucube, yoksa aptal kafanı kıracağım!"

"Orada neler oluyor?" Bayan Morrison ellerini beline koyup yanımıza yürüdü. Ağzı ince bir çizgi halini almıştı.

"Jamie dikkatimizi dağıtıp duruyor," diye dramatik bir şekilde iç geçirdim. "Soruları çözmek gerçekten çok zorlaşıyor." Jamie karşı çıkmak için ağzını açtı. Ancak ağzından bir kelime çıkamadan Paige dışında masadaki herkes hemen "Jamie nefes alsa suç" kervanına katıldı.

"Jamie, sorun nedir?" diye terslendi Bayan Morrison. Bu sabah keyfi yerinde değildi. Jamie teneffüsten sonra tuvaletten dönerken kadının su şişesini çantasına dökmüş ve cep telefonunu tamamen ıslatmıştı. Bugün Jamie'nin bir kötü davranışına daha müsamaha göstermeyecekti.

Ejderha, Jamie'nin matematik egzersiz kitabını aldı, şöyle bir karıştırdı. Burun deliklerinin birazdan alev püskürtecekmişçesine parladığını görebiliyordum.

"Sabahtan beri bir tane bile toplama yapmamışsın! Senbilerek başını belaya sokmaya mı çalışıyorsun?"

Jamie aşırı gerildiği ve kaçmak istediği zaman yaptığı gibi ellerini kulaklarının üzerine kenetledi. Bu yaptığı, öfke krizine girmesini bekleyen sınıfın geri kalanının bakışlarından ve gülüşlerinden saklanmak için pek iyi bir yol değildi.

Tek gereken minicik bir dürtmeydi.

Sadece bir tane daha...

"Beni dinliyor musun Jamie? Ellerini kulaklarından çek!"

Bayan Morrison onu sakinleştirmek için bir elini Jamie'nin koluna koydu ve Jamie işte o zaman tamamen kendini kaybetti. Ayağa fırladı ve matematik egzersiz kitabını eline aldığı gibi ikiye böldü.

"Matematikten nefret ediyorum! SAÇMA ÖTESİ! Bu dersten nefret ediyorum!"

Bayan Morrison onu durdurmaya fırsat bulamadan kapıdan çıktı. Koridorda spor salonuna doğru yankılanan ayak seslerini duyabiliyorduk. Ejderha, püskürtmeye hazır olduğu alevler beklenmedik bir şekilde söndürülmüş gibi derin bir nefes aldı ve peşinden yürüdü.

O gider gitmez herkes fısıldaşmaya başladı; sınıf vızıltıyla dolu bir arı kovanına döndü.

Bir çift gözün kafamın arkasını delip geçtiğini hissedebiliyordum ama döndüğümde bana bakanın Rachel değil, Paige olduğunu gördüm. Kocaman, endişeli gözlerle Jamie'nin ardından bakmayı bırakmış, onun yerine bana bakıyordu. İlk defa arkadaşım olmak istermiş gibi bir hâli yoktu.

Tüm öfke ve hayal kırıklığımla suçluluk duygumu derinlere gömerek başımı öne eğdim ve onu görmezden gelmeye çalıştım. Artık duramazdım, bu savaşı kazanmak zorundaydım. Bayan Morrison'a hâlâ okuldaki en iyi öğrenci olduğumu ve bilim fuarındaki yeri hak ettiğimi, babama hâlâ onun mükemmel

kızı olduğumu kanıtlamam gerekiyordu.

Yine de ne yaparsam yapayım Jamie'ye yaptığım şeyin beni kötü biri yapmadığını kendime asla kanıtlayamayacaktım.

29

Jamie

"Haydi Jamie, neredeyse bitti, sadece birkaç satır daha," diyor babam.

Derin bir iç çekiyorum ve renkli işaret kalemimi duvara fırlatmamak için kendimi zor tutuyorum.

Yazmaktan neredeyse peynirden nefret ettiğim kadar NEFRET ediyorum. Neden tüm bu aptal sunum kartlarını el yazısıyla yazmak zorunda olduğumu anlamıyorum, ama babam bir bilim fuarının tüm amacının deneyimizi nasıl gerçekleştirdiğimizi herkesin okuyabilmesi olduğunu söylüyor. Herhangi bir aptalın kristal bahçeme bakıp kocaman şeker kristalimin tadına bakabileceğinden ve yaptığım şeyi kendi başına çözebileceğinden oldukça eminim ama bu aralar pek doğru düşünmediğim için babamın sözlerine güveneceğim.

Babam bu kadar yardım etmemiş olsa, bu bilim projesinden haftalar önce vazgeçerdim.

Beynim yine tamamen bozuldu ve sınıfta başım öyle belada ki bilim fuarında okulumuzu temsilen bir yer kazanamazsam muhtemelen okuldan atılacağım, iyileştiğimi
sanıyordum, ama belli ki kendimi kandırıyormuşum. Beni iyileştirebilecek ilaç yok, sinir krizlerime çare yok.

Ben hep Ucube Çocuk Çılgın Jamie olacağım. Annem benden kaçmak için binlerce kilometre kat edip Amerika'ya gitmekte haklıymış.

Keşke benim de kendimden uzaklaşmak için kaçabileceğim bir yer olsa.

İlaçlarımın neden artık işe yaramadığını bilmiyorum. Bir süredir davranışlarım yüzünden babam ve Liz her gün okuldan aranıyorlar. Ayrıca o kadar çok kez öğle arası ödev kulübüne gitmek zorunda kaldım ki tasımı tarağımı toplayıp gidip Miss Morrison'ın çantasında yaşayabilirdim. Darren ile dövüştüğüm için iki kez eve gönderildim ve geçen hafta futbol takımından uzaklaştırıldım. O yüzden artık Dünya Kupası'nda oynamayı hayal etmiyorum.

Geçen gün Liz'in müdürle telefonda konuştuğunu duydum. Müdür tek başıma ders alabilmem ve kimseyi rahatsız etmemem için özel bir öğretmen tutmak istiyor. Sanki deliliğimi dünyaya bulaştırmamam için herkesin kendini karantinaya almak istediği bir hastalık gibiyim.

Ne denerlerse denesinler... Ben olmanın tedavisi yok.

"Harika!" Babam bana en büyük, en cesaretlendirici gülümsemesiyle gülümsüyor ve kalemimi biraz hareket ettiriyor ki karttan o kadar uzaklaşıp masaya yazmaya başlamayayım. "Son cümle Jamie, sonra bitecek."

"Bilgisayarda yazıp çıktı alamaz mıyım?" diye mızmızlanıyorum. Elime, protesto edercesine kramp girmeye başlıyor.
"Herkesinki, Elin'inki bile bilgisayarda yazılmış olacak. Hem onun el yazısı bile çok düzgün."

"Aynen öyle," diye sırıtıyor babam. "Jüri deneyleri tamamen kendi başınıza yaptığınızı görmek istiyor ve senin öyle yaptığın açık. Diğer ebeveynlerin çoğu çocukların yerine yapacak. Bu yüzden senin sunumun bir adım öne çıkacak."

Bu günlerde pek gülümsemiyor. O yüzden, jüri üyelerinin sunum kartlarının üzerine karalanmış kocaman yamuk yumuk harflerimi görmek isteyecekleri konusunda ciddi şüphelerim olmasına rağmen onun hatırına yazmayı bitiriyorum.

"Bitti!" diyorum siyah kalemi aşağı fırlatıp babam arkasını döner dönmez tüm kalemleri çöp kutusuna atmaya yemin ederek. "Bu kadar, değil mi?" Son sunum kartını destenin içine karıştırıyorum ve hatırlatılmasına gerek kalmadan okul çantama koyuyorum. Yarın sabah hiçbir şey unutmak istemiyorum. Bu bilim yarışması çok önemli.

Babam kristal bahçe sunumlarımı ve şekerden kristal ağaçlarımı kutulara koymama yardım etti, çoktan okula götürülmek üzere hazırlar. Kapının yanında düzgünce dizilmiş, Liz'in arabasına konulmayı bekliyorlar. Ben son kartı yazarken, babam okul üniformamı gardırop kapıma astı ve okul ayakkabılarımı yere

bıraktı. Yarın benim için çok önemli ve o bunu hiçbir şeyin bozmayacağından emin olmak istiyor.

Bu yarışmayı kazanmanın benim için ne kadar önemli olduğunu biliyor. Kazanmak istememin gerçek nedenini bilmiyor.

Liz ve babam artık her gece benim hakkımda tartışıyorlar. Liz ilaç dozumun artırılması için beni doktora geri götürmek istiyor, babamsa herkesin her şey için beni suçlamayı

bırakmasını. Elin benden kurtulmayı öyle çok istiyor ki robot lazer gözlerinin kafamın arkasında bir delik açtığını bakmadığım zamanlarda bile görebiliyorum. O bin poundu kazanabilir ve Elin'e o binicilik derslerini aldırabilirsem, sonunda benden hoşlanacak, Liz benim bir canavar değil de iyi bir insan olduğumu düşünecek ve sonsuza dek mutlu yaşayabileceğiz.

Kendimi sadece bir bilim fuarından ziyade bir savaş kazanmaya çalışırmış gibi hissediyorum.

"Hepimiz hazırız," diyor babam gülümseyerek. Yine yorgun bir gülümseme, ama gerçekten dikkatli bakarsam içinde büyük bir gurur da var. Haftalardır her gece ben ağlarken, bağırırken, öfkelenirken ve deneylerimi başarmak için uğraşırken benimle oturduğu için ne kadar çok çalıştığımı biliyor. O dünyadaki en iyi baba.

Benim gibi canavar bir oğlu hak etmiyor.

"Hey Sandviç Adam, reçelli spesiyallerinden yiyip kutlamaya ne dersin?"

Mutfak bize kalacak. Liz muhtemelen bütün gece Elin'in odasında olacak ve kelebek projesini bitirmesine yardım edecek. Keşke hep birlikte çalışabilseydik ama babam dışında kimse artık benimle aynı odada olmak istemiyor.

"Sandviçlerimi yemekten bıkmadın mı?" diye soruyorum. "Annem onları hiçbir zaman sevmedi. Liz de beni bu kadar şeker yemem konusunda cesaretlendirmemen gerektiğini söylüyor."

"Jamie, koca dünyada senin sandviçlerinden daha çok sevdiğim tek bir şey var," diyor babam.

"Ne acaba? Kıtır tavuk? Çikolatalı kek? Lütfen peynir olduğunu söyleme yoksa seni babalıktan reddederim!"

"Hayır, tabii ki sensin," diye gülüyor bir yandan beni dürterken. Neredeyse yatağın ucundan düşerken kıkırdıyorum. "Mutfağa kadar yarışalım. Sonuncu bulaşıkları yıkar!"

Elin

"Bitti!"

Bir adım geri adım attım ve kelebek sunumuma hayranlıkla baktım. Renkli folyo kanatlar tıpkı babamın beraber geçirdiğimiz son yaz bana yaptığı kanatlar gibi gün ışığında mücevhermişçesine parıldıyordu. Tropikal yağmur ormanı sahnem o kadar büyüktü ki, onu toplantı salonunun duvarına sabitlemek için bir paket raptiye kullanmam gerekti. 7A'dan birkaç kız onların alanlarını kullandığım için söylendiler ama onların sunumları internetten kopyaladıkları, kartonpiyerden bir yanardağdan ibaretti. O yüzden bize yardım eden sınıf asistanlarından hiçbiri onların işlerini umursamadı.

Benim projemse mükemmeldi. Herkes öyle düşünüyordu.

"Şahane olmuş Elin! Kazanmayı kesinlikle hak ediyorsun," dedi bakmak için duraklayan asistanlardan biri.

Ona bakıp gülümsedim ve birbirinden muntazam çıktılarımı her kelebeğin tanımıyla birlikte duvara yapıştırmayı bitirdim. Ayrıca kelebek kanatlarının nasıl çalıştığını açıklayan bir ana posterim vardı. Projemin bilimle ilgili kısmı o

posterdeydi ama sunumlarım öyle güzeldi ki ana poster göze pek önemli görünmüyordu.

Hakemler projeme bayılacaktı.

Tam son kartımı koymuştum ki teneffüs zili çaldı ve kalabalık bir öğretmen grubu öğretmenler odasına giderken sunumlarımızı görmek için içeri girdi. Diğer çocukların çoğu oyun alanına yöneldi ama ben etrafta biraz takıldım, bazı kartları düzeltiyormuş gibi yaptım ve daha fazla iltifat bekledim.

Bekledim.

Bekledim.

İltifat falan gelmeyince etrafıma bakınmaya başladım.

Öğretmenlerin hepsi koridorun ilerisindeki bir masanın başına toplanmış, Jamie'nin sunumuna bakıyorlardı. Oysa o çoktan var gücüyle koşup oyun alanında ortalığı kasıp kavurmaya koyulmuştu. O yüzden onun sunumu hakkında öğretmenlerin söylediklerini duyan bendim.

"Gerçekten etkileyici, değil mi? Jürinin okulumuzu temsil etmek için seçeceği iş kesinlikle bu olacak."

"Buradaki bazı sunumların aksine, belli ki her şeyi kendi başına yapmış."

Miss Morrison "Jamie bilim alanında sınıfın kalanından bin ışık yılı önde," dedi.

"Bu çocuk okuldaki derslerine konsantre olabilse, nasıl da parlak bir geleceği olurdu."

Ben parmak uçlarımda oradan çıkarken "Ah! Elin, sen hâlâ burada mısın?" diye seslendi 7A'dan Bay Robertson arkasını dönüp beni görünce. Onun arkasında Jamie'nin
bilim deneyini şöyle bir gördüm ve nefesim canımı yakarak boğazıma takılıp kaldı.

Harikaydı.

Son haftalarda odasında hangi kimyasalları karıştırdığına ya da Paul ile mutfakta tencerelerde ne pişirdiğine hiç dikkat etmemiştim. Kendi sunumuma o kadar odaklanmıştım ki bu sabah sunum masasına ne serdiğini bile görmemiştim.

Karşımda mavi, yeşil ve pembe kristallerin çakıl taşlarının üzerinde büyüdüğü ve minik saksılardan filizlendiği muhteşem bir minyatür bahçe vardı. Hepsi farklı şekillerde ve boyutlardaydı, bazıları iğne gibi uzun ve ince, bazıları yüksek ve dikdörtgen, bazıları ise şeker taneleri gibi küçücüktü. Her kristal türünün yanında özelliklerini ve nasıl yapıldığını açıklayan bir kart ve Jamie'nin karman çorman ama devasa el yazısına rağmen uzakta olduğum için okuyamadığım bir sürü başka bilgi vardı.

Masanın sonunda kocaman bir şeker kristali ağacı vardı. Üzerinde şeker kristalleriyle kaplı lolipop çubukları ve "Beni tadın!" yazan bir kart duruyordu.

Arkasındaki duvarda şeker kristali tarifleri ve kristal üretim sürecinin tüm aşamalarını gösteren fotoğraflarla kaplı bir poster vardı.

Öğretmenlerin haklı olduğunu anladığımda midemde bulantıyı andıran bir sarsıntı oldu.

Jamie kazanacaktı.

Jamie mayıs ayında okulumuzu Glasgow Bilim Merkezi'nde Gençlik Bilim Fuarı'nda temsil edecek kişi olacaktı.

Bu öyle bir haksızlıktı ki çığlık atmak istiyordum.

Ancak onun yerine kendimi gülümsemeye zorladım ve "Kurulumu şimdi bitirdim. Oyun alanına çıkıyorum," dedim.

"Çok emek vermişsin," dedi Bay Robertson kelebek sunumuma bakıp başını sallayarak. "Çok hoş."

"Bir bilim projesinden çok sanatsal bir çalışma olmuş olsa da Elin," diye ekledi Bayan Morrison. "Hakemler seninkini seçmezse fazla hayal kırıklığına uğrama. En güzel resimleri değil, en iyi deneyi bulmaya çalışacaklar."

Öğretmenler onaylarcasına başlarını salladılar ve Jamie'nin sunumunu kısık sesle tartışmaya devam ettiler. Montumu almak için sınıfa geri döndüm ama oyun alanına gitmek yerine kızlar tuvaletine gittim. Öfke ve kıskançlıktan midem öyle bulanıyordu ki kusmak istedim, ama orada saklanmamın nedeni bu değildi.

Ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Lavabonun kenarına tutundum ve aynadaki solgun yüzüme baktım. Gözlerimin altında koyu renkli gölgeler vardı ve kaygıyla ısırmaktan dudaklarım çatlamıştı. Jamie'nin ilaçlarını karıştırırken yakalanacağım diye o kadar gergindim ki haftalardır doğru düzgün uyumamıştım ve suçluluk duygusunun

getirdiği ağrılar o kadar kötüydü ki midem her sabah düğümleniyordu.

O zamana kadar her şeye değmişti. Jamie yine Canavar'dı ve Annem ile Paul onun davranışları yüzünden o kadar çok tartışıyorlardı ki ayrılmanın eşiğindeydiler. Bir büyük patlamanın ardından her şey sona erecekti. Gerçek ailemi geri alacaktım ve sonsuza dek mutlu yaşayacaktık.

Ancak Jamie bilim fuarında okulumuzu temsil etmezse.

Davranışlarına rağmen herhangi bir konuda okulun en iyisi olabileceğini kanıtlarsa, ondan asla kurtulamazdım.

Peri masallarına layık sonum elimden kayıp gidiyordu ve onu geri alabilmemin tek bir yolu vardı. "Yapabilirsin," diye fısıldadım yansımama. "Yapman gerek!"

Tüm öğretmenlerin personel odasında olacağından emin olana kadar bekledim, sonra sessizce dışarı çıktım ve toplantı salonuna geri döndüm.

Jamie yapmak üzere olduğum şey için beni asla affetmeyecekti. Peki ben kendimi affedebilecek miydim?

Jamie

"Ama çişimi yapmam lazıım!" diye ısrar ediyorum ve durduğum yerde bir sağa bir sola dans ederek oyun alanı gözetmenine durumumun ne kadar acil olduğunu göstermeye çalışıyorum.

"Dışarı çıkmadan önce tuvalete gitmen gerekiyordu! Teneffüsün bitmesine sadece on dakika kaldı, bekleyemez misin?"

Bayan Finlay teneffüste içeri girip çıkmamızdan ve kendi deyimiyle "haylazlık etmemizden" hoşlanmıyor ama acı çeken yüz ifademe bir kez bakması eğer gitmeme izin vermezse başına daha fazla bela açacağımı anlamasına yetiyor.

"Pekâlâ, ama hemen geri gel, beni duyuyor musun Jamie? Öyle yolu uzatmak, çeşme başında ayak sürtmek filan yok."

Kart anahtarını kaydırıp güvenlik kilidini açıyor ve ben de mesanem patlamadan tuvalete gitmek için içeri koşuyorum. Neden bu kadar çişimin geldiğini bilmiyorum. Bu sabah bilim sunumumu kurmakla o kadar meşguldüm ki su şişemi doldurmayı bile akıl edemedim.

Hâlâ masamın üzerinde duruyor.

Sınıfım erkekler tuvaletinden ve çeşmeden o kadar da uzakta değil. Belki de hazır buradayken doldurmalıyım...

Geri dönüp sınıfa koşarken neredeyse hademeyi yere seriyordum. Su şişemi ters tuttuğum için suyu yere döküyorum.

"Jamie senin dışarıda olman gerekmiyor mu?" Başöğretmen yanımdan geçerken kaşlarını çatıyor. Üç kişiyi öğretmenler odasına götürüyor. Önemli insanlara benziyorlar. Bilim fuarının jürileri olmalılar.

Bir an aklıma delice bir fikir geliyor ve sanki kraliyet ailesindenmişler gibi onlara reverans yapmayı düşünüyorum. Hemen ardından bu hareketimin ne kadar komik görüneceği gözümde canlanınca yüksek sesle gülmemek için elimle ağzımı kapatmak zorunda kalıyorum.

Parmaklarımın arasından "Sadece tuvalete gidiyorum," diye mırıldanıyorum, sonra koridoru Clyde Nehri'ne çevirdiğim için başım belaya girmeden oradan kaçıyorum.

Şu anda sınıfta İskoç nehirleri hakkında bir proje yapıyoruz. Vikingler kadar eğlenceli değil ama öyle olmasının tek sebebi Bayan Morrison'un Clyde'da yelken açacak bir Viking botu modeli yapma konusundaki önerimi dinlememiş olması. Zaten bir tekne yaptığımızı söyledi, ben ise duvara yapıştırılmış karton teknenin pek de bir şeye benzemediğini söyledim. Bayan Morrison küstahın teki olduğumu ve dikkatli olmazsam fazladan ödev alacağımı söyledi.

Peki o zaman Bayan Morrison bana el yazımın bir şeye benzemediğini söylediğinde neden küstah olmuyor?

Belki de bilim raporlarımı yeniden yazmamı istediğinde ona ceza olarak ödev vermeliyim.

Kartlarımın üzerindeki el yazım dört bir yana saçılmış olsa da bilim fuarı için hazırladığım sunumun harika olduğunu düşündüğü için bu defa bana söylenmiyor. Kazanma düşüncesi yüzünden aynı anda o kadar gergin, heyecanlı ve endişeliyim ki Elin'in kelebek sunumunun tamamını bir yudumda mideme indirmişim gibi hissediyorum.

Jüri uygun bir bilim projesi olmamasına, bir sürü güzel resimden ibaret olmasına rağmen muhtemelen onun projesini seçecek. Düzgün el yazısı ve süper temiz kıyafetlerinden boyalı, aptal çömlek koleksiyonuna kadar Elin'e dair ne varsa güzel. Öğretmenler onu seviyor. Onun mükemmel olduğunu düşünüyorlar.

Dinlemedikleri zaman yalan söylediğini ve incitici sözler ettiğini bilmiyorlar.

İçi o kadar mükemmel değil.

Paige gibi değil.

Steven başını kapıdan uzattığında musluklarla oynamakla ve onca kez kendimi kaybedip Paige'e bağırdıktan sonra benden kaçmasına üzülmekle meşgulüm.

"Zili duymadın mı Jamie? Teneffüs bitti. Bayan Morrison seni arıyor. Hemen gelmen gerektiğini söylüyor!" Bana söylemediği bir şeyi biliyormuşçasına heyecanlı bir hâli var.

Kötü bir şey olup olmadığını merak ediyorum ve beni sınıfa dönmek yerine koridordan toplantı salonuna götürdüğünde midemdeki bulantı daha da kötüleşiyor.

"Değerlendirme hemen bitti mi?" diye soruyorum. "Çabuk olmuş!"

Steven bana biraz gergin ve biraz hâlden anlar bir bakış atıyor. Hani birinin köpeği ezildiğinde ve ona bunu söyleyecek kişi olmak istemediğinizde o kişiye attığınız türden bir bakış. Ama benim köpeğim olmadığı için bana neden öyle baktığını bilmiyorum.

"Başöğretmen bilim fuarı yarışmasına katılan herkesin toplantı salonuna gelmesini istiyor," diyor sorumu doğru düzgün cevaplamadan.

Steven'ın bir köpeği var. Belki de onun köpeği ezilmiştir.

Salonda çok sayıda öğretmen ve birkaç tane sınıf asistanı var. Teneffüs bittiğine göre hepsi sınıfta ve başöğretmen Bay Conway de ofisinde süper önemli misafirleriyle kurabiye yiyor olmalı. Ama ofisinde değil. Orada öylece dikilmiş sanki Steven'ın köpeğinin üzerinden geçen şoför benmişim gibi bana bakıyor.

"Jamie neden böyle bir şey yaptın?" diye soruyor. "Aklından ne geçiyordu?"

"Ne yapmışım ki?" diyerek gözlerimi kırpıştırıyorum. "Ben bir şey yap..." Sonra hepsinin neye baktıklarını görüyorum.

Sunumum tuzla buz olmuş.

Masa yan yatmış, kristaller yere öyle sert çakılmış ki geriye sadece renkli toz yığınları kalmış. Şeker kristalinden ağaçlarım parçalanmış ve şekerli lolipoplarım parçalar halinde etrafa saçılmış. Üzerlerine yazmak için saatlerimi harcadığım kartlarım parçalarına ayrılmış ve fotoğrafların hepsi yırtılmış.

Sunumumdan geriye hiçbir şey kalmamış.

Artık bilim fuarına katılamayacağım. Uzun bir süre konuşamıyorum. Ciğerlerimdeki tüm hava emildi. Ağzım açık Bay Convvay'e bakıyor ve bana bunun koca bir şaka olduğunu söylemesini bekliyorum.

Söylemiyor. Aksine tekrar soruyor."Bunu neden yaptın Jamie?"

"Ben yapmadım!" Ağzımdan bir fısıltıdan fazlası çıkmıyor.

"Ben değildim."

"Yalan söyleme Jamie, bu konuda bari yalan söyleme." Bayan Morrison porsuk gibi saçları ve kahve kokulu nefesiyle tepemde dikiliyor. Bense o kadar öfkeliyim ki kahvaltıda yediğim fıstık ezmeli tostu kusmamak için kendimi zor tutuyorum. "Bayan Finlay teneffüste içeri girmene izin vermiş ve hademe seni hemen dışarıdaki koridorda görmüş."

"Seni bizzat kendim gördüm," diyor Bay Conway. "Diğer tüm oğlanlara ve kızlara sorduk, teneffüste buradaki tek kişi senmişsin. Neden kendi deneyini yok ettin Jamie? O kadar manasız ki."

Gözlerimle koridorda beni kurtaracak birini arıyorum ama kimse yardım teklif edercesine bakmıyor. Paige burada değil. Bilim fuarına katılmayacak. Annesinin ona herhangi bir zanaat malzemesi almaya gücü yetmiyor. Beni kafamın içinde ondan geriye sayan, on tonluk öfke bombasından kurtaramaz. Herkes bana bakıyor, öfke krizine girmemi bekliyor.

Elin dışında.

Onun bakışları yerde ve ellerini öyle sert sıkıyor ki parmak eklemleri bembeyaz olmuş. Okuması zor değil. Suçluluk duygusu yüzüne kazınmış.

İhaneti bana o kadar koyuyor ki sendeliyorum.

"Elin yaptı!" diye bağırıyorum nefes nefese. "O yaptı!"

Elin başını kaldırıyor, yanakları kıpkırmızı. "Elbette yapmadım!" diyor fazla hızlı ve fazla yüksek bir sesle. "Asla böyle bir şey yapmam."

"Yalan söylüyor!" diye bağırıyorum. "Her şeyi mahveden

o!"

"Elin yalan söylemiyor," diye kaşlarını çatıyor Bayan Morrison. "Korkarım bu konuda sabıkalı olan sensin, Jamie."

Haklı çıkmamın yolu yok. Elin hepsini küçük parmağında öyle bir oynatıyor ki benim deneyimi gözlerinin önünde parçalara da ayırsa, onlar yine de benim yaptığımı düşüneceklerdir. Bu kadar kör olduklarına inanamıyorum. Bugüne kadar bu kadar kör olduğuma inanamıyorum.

Ona yeterince uzun süre iyi davranırsam, benden nefret etmeyi bırakacağını ve gerçek bir aile olabileceğimizi düşündüm. Bilim projem üzerinde haftalarca çalıştım, böylece ona binicilik derslerini almasını sağlayacak ve hayallerini gerçekleştirecek kadar para kazanma şansım olacaktı. Bayan Morrison'a, babam ve Liz'e benim hakkımda defalarca yalan söylediği halde onu affettim.

Hatta sabahları ilacımla ilgili ona güvendim.

Bir dakika.

İlacım...

Haftalardır kendimi iyi hissetmiyordum.

İlacımı Liz yerine Elin vermeye başladığından beri.

İçimdeki öfke saatli bir bomba gibi patlıyor ve aniden çığlıklar atıyor, ağlıyor ve Elin'in kelebek sergisine ulaşmamı engellemeye çalışan sınıf asistanlarına saldırıyorum.

Onların halimden anlamasını ya da yatıştırıcı sözlerini istemiyorum.

Ben intikam istiyorum.

52

Elin

Bayan Finlay, Jamie ile kelebek sergimin arasına girmemiş olsaydı, paramparça olacaktı.

Gerçi önemi yoktu. Bilim fuarına katılmaya hak kazanamadım.

Mide boşluğumdaki bulantı hissi gün boyunca daha da kötüye gitmiş ve ayaklarımı sürüye sürüye eve giderken artık ağır bir korku duygusuyla karışmıştı. Jamie ve onun suçlayıcı gözleriyle yüzleşmek istemiyordum. Olanlar hakkında Annem ve Paul'e yalan söylemek istemiyordum, ama başka seçeneğim mi vardı?

Peri masalım çok yanlış bir yöne gitmişti ve artık mutlu sonu hak etmeyen canavar bendim. Babam ne yaptığımı öğrenirse o kadar hayal kırıklığına uğrayacaktı ki beni bir daha görmek istemeyecekti. Ne kadar acıtırsa acıtsın, yalan söylemeye devam etmeliydim.

Annemin arabasının ana yolda uzaklaştığını görünce sokağın karşısına geçip evimize gittim. Paul'ün arabasının evin önündeki park yerinde olmadığını

görünce daha da
yavaşladım. Henüz işten eve gelmemişti ve annem bir toplantı için ofise geri dönmek zorunda kalmıştı. Bu, Jamie'nin evde tek başına olduğu anlamına geliyordu.

Öğretmenler onu sakinleştirmeye çalıştılar ama işe yaramayınca annemi onu eve götürmesi için aradılar. Annem geldiğinde sınıftaydım ve bir kitap raporu yazıyormuş gibi yaptım ama koridorda Bayan Morrison'la kısık sesle konuştuğunu görebiliyordum. Annem o kadar gergin ve üzgün görünüyordu ki ağlamak istedim.

Bunun onun için bardağı taşıran son damla olduğunu biliyordum ve son savaşı kazanmıştım. Jamie'nin bizim ailemize ait olmadığını kanıtlamıştım. Ama zaferim artık içi boş bir zafer gibi geliyordu. Sanki kendimi ters yüz etmiştim ve babam gittiğinden beri beni için için yiyen tüm kötü duyguların ve kıskançlığın herkesin göreceği şekilde dışarı sızdığını hissediyordum.

Artık ailemi geri almayı hak etmiyordum.

Park girişine doğru yürürken evin içinde bir yerden tuhaf çarpma sesleri geldiğini işittim. Jamie öfkesini Paul'ün Noel hediyesi olan kum torbasından çıkarıyor gibiydi. Onu rahatsız etmek için uygun bir zaman değildi. Beni kum torbası yerine koymasını istemedim. Paul her an eve gelebilirdi. Belki de kapının önüne oturup onu beklemeliydim.

Okul çantamı yere bırakıp ön kapıya yaslandım, gürültüyü duymazdan gelmeye çalışıp onun yerine yoldan geçen arabaların seslerini ve ağaçlarda şarkı söyleyen kuşları dinledim. Neredeyse Paskalya tatilli geliyordu. Yakında okuldan ayrılacaktım ve Bayan Morrison bana her baktığında başımı utançla eğmek zorunda kalmayacaktım. Orada
öylece durduğuma ve yaptığım şey için Jamie'yi suçlamasına izin verdiğime inanamıyordum. Ne kadar berbat bir insana dönüştüğüme inanmakta zorlanıyordum.

Vurma sesleri aniden durdu ve uzun bir süre sadece sessizlik oldu.

Sonra evin içinden başka bir ses geldi. O yumuşak iç çekişler kulağımı kapıya bastırıp dinlediğimde yükseldi. Jamie, bu sabah ona yaptığım şeyden sonra hâlâ ağlıyordu. Yüzünün binbir emek verdiği çalışmasını mahvedenin ben olduğumu anladığındaki şaşkın hâli beynime kazınmıştı.

Tüm yalanlarıma inanmıştı. İlaçlarını vermem konusunda bana güvenmişti. Benimle arkadaş olmaya çalışmaktan asla vazgeçmemişti.

Ve bu bana kendimi daha da kötü hissettirdi.

Belki çok geç değildi. Belki olan biteni hâlâ düzeltebilirdim. Belki ona yapanın ben değil; Darren, Steven, Rachel ya da sınıfımızdaki bilim fuarına katılan diğer çocuklardan biri olduğunu söyleyebilirdim. Belki ilaçsız fıstık ezmelerimi kaşık kaşık yuttuğu gibi bir yalanı daha yutturabilirdim.

Anahtarımı kilide soktum ve ön kapıyı açmamla az daha paspasın üzerine serilmiş bir şeye takılıp düşüyordum. Jamie sırtını duvara vermiş, yüzü gözyaşlarından kıpkırmızı kesilmiş hâlde koridorda oturuyordu.

Acaba direkt koşup kaçsam daha güvenli mi olur diye merak ederek uzun bir süre tereddüt ettim. Jamie başını kaldırıp bana baktı. Öfkeli sözlerini beklerken gerildim. Bir şey demedi. Jamie'nin ağzından çıkan tek şey ancak tekrarladığında anlayabildiğim bir fısıltıydı.

"Üzgünüm," diye hıçkırıyordu. "Böyle olsun istememiştim. Çok kızgındım."

Jamie benden özür mü diliyordu? O kadar tuhaftı ki uzun bir süre ne söyleyeceğimi bilemedim. Sonra midemdeki bulantı hissi korkudan bir düğüme dönüştü. Bir şeyler korkunç derecede yanlıştı ve ne olduğunu öğrenmek istediğimden emin değildim.

"Jamie, sen ne yaptın?"

Jamie dizlerini göğsüne çekti ve yüzünü sakladı. Bilim fuarı için hazırladığı sunumu mahvetmiş ve okulumuzu temsil etme şansını yok etmiştim ama ağlamasının nedeni bu değildi. Onlar kızgınlık gözyaşları değil, suçluluk gözyaşlarıydı. O kadar korkunç bir şey yapmıştı ki bana bakamayacak kadar

üzgündü. “Jamie Lee, bana neler olduğunu söyle. Bak, yoksa yemin ederim...”

Durdum ve koridora baktım. Kötü bir şey olmuştu. Jamie’yi gözlerimin içine bakamayacak kadar utandıran bir şey.

İşte o zaman yatak odamın kapısının açık olduğunu fark ettim.

Jamie odama girmişti.

yb

Jamie

“Oraya girme!” dîye yalvarıyorum ve hızla yanımdan geçerken Elin’in bacağını tutmaya çalışıyorum. “Babam eve gelene kadar bekle! Lütfen!”

Elin dinlemiyor. Şu an koridorda, doğruca fırtınanın merkezine koşuyor. Öfkemin en kötü kısmı geçmiş olabilirdi, ama ardında bıraktığı yıkımdan kaçış yok.

Elin yaptığım yıkımı görünce eli ağzında kapıda kalakalıyor. Ayağa kalkıyor ve yaklaşıyorum ama dönüp kafamın tam ortasına yumruğu yapıştıracak diye korkuyorum.

Oysa o hareket edemeyecek kadar şaşkın. Ağlayamayacak denli aptallaşmış. Bilim sunumuma ne yaptığını gördüğümde dışarıya nasıl göründüysem tam olarak öyle görünüyor. Yaptığı şey yüzünden onu incitmek istedim. Onun da benim kadar kötü hissetmesini istedim.

Şimdi tek istediğim zamanı geri almak.

“Bunu nasıl yapabildin?” diyor Elin hıçkırıklarla ve odasına öyle kocaman gözlerle bakıyor ki gözleri sanki her an kafasından fırlayacaklarmış gibi görünüyor.

Gözlerine inanamıyor. Özenle boyadığı tüm şövalyeleri ve şatoları paramparça oldu. Elime geçirebildiğim her bir çanak çömlek ve seramik parçası duvara atıldı ve halıda ezildi. Boya kutularını kırdım, fırçalarını kopardım ve bilgisayarını fırlattığım gardırop aynasında büyük bir çatlak oluştu.

Aynayı ve bilgisayarı değiştirebilir. Ancak toplamak için yıllarını, boyamak için saatlerini verdiği aksesuarların yerine yenilerini alamaz. Odasındaki her şey, tıpkı benim bilim deneyim gibi, tamir edilemeyecek hâle gelmiş durumda. Her şeyi parçaladığım sırada yaptığım şey gözüme adil görünüyordu. Adalet yerini bulmuş gibi geliyordu.

Şimdi yalnızca acımasızca görünüyor ve çok pişmanım.

“YOO! Athena olmasın!” En tiz sesiyle çığlık atıyor ve parçaladığım küçük beyaz atın parçalarını bir araya getirmek için koşuyor. Hâlbuki o kadar çok parçaya bölündü ki eskiden ne işe yaradığını anlamak mümkün değil. Halının üzerine oturuyor ve öyle hızlı nefes alıp veriyor ki bayılacak zannediyorum.

Ellerimi kafamın üzerine kapayıp yüze kadar sayıyorum. Onları tekrar hareket ettirip gizlice baktığımda, Elin’in kesik kesik nefes almayı bıraktığını ve gözlerini bana dikmiş olduğunu görüyorum. Robotlarınkine benzer lazer gözlerinde öyle çok nefret var ki beynimin kızarmaya başladığını hissedebiliyorum. “Bu kadar yeter! Daha fazla dayanamayacağım.”

Elin yatak odasının kapısını yüzüme çarpıyor, tekrar açamamam için arkasına bir şey sıkıştırıyor. Bir şeylere vuruşunu, çarpışını, çekmeceleri açıp kapayışını ve gardırobundan bir şeyler çıkardığını duyabiliyorum. İlk başta dağınıklığı temizlediğini sanıyorum ama halının üzerinden her geçişinde ayakkabılarının altında gittikçe daha fazla porselen ve çömlek parçası ezilirmişçesine derinden bir çıtırtı sesi geliyor.

“Elin?” diye inleyerek kapısını çalıyor ve arka tarafına yığdığı ağır şeyi itmeye çalışıyorum. “Elin, üzgünüm ama sen de benim bilim deneyimi mahvettin! Üzerinde ne kadar çok çalıştığımı biliyorsun. Babam birazdan döner, kapıyı açıp beni içeri alır mısın?”

Elin beni duymazdan geliyor. Neden beni içeri almasını istediğimi ya da salonda dışarıda kalmanın beni neden bu kadar korkuttuğunu bilmiyorum. Ancak işlerin kontrolden çıktığını biliyorum ve tamir edilemeyecek denli kırılıp dökülenler benim bilim projem ve Elin’in çömleklerinden ibaret değil.

Büyük, çirkin bir değişikliğin eli kulağında, bunu hissedebiliyorum.

Geldiğinde yanlış tarafta kilitli kalmak istemiyorum.

Elin işini bitiriyor ve sonunda tekrar dışarı çıkıyor. Elinde bir sırt çantası var ve ağzını öyle sımsıkı büzmüş ki kopmak üzere olan lastik bir bant gibi görünüyor. Yanımdan geçip ön kapıdan çıkıyor ve ben onu yakalayamadan caddenin ortasına kadar gidiyor.

"Elin! Nereye gidiyorsun?" diye sesleniyorum arkasından. Onu takip etmekten çok korkuyorum. Yorgunum, üzgünüm, kafam karışık ve sadece babamın eve gelmesini istiyorum.

"Senden olabildiğince uzağa!" diye karşılık veriyor bağırarak. Gözlerinde şimşekler çakıyor, kaşları çatık, yüzünü buruşturmuş ama galiba ağlamamaya çalışıyor. "Burada mı yaşamak istiyorsun? Güzel! Benim evim senin olsun. Savaşı sen kazandın. Ben kaybettim. Ben gidiyorum ve asla geri dönmeyeceğim!"

"Elin! Bekle!"

Ancak beklemiyor. Caddede yürümeye devam ediyor, arkasına bakmadan köşeyi dönüyor ve gözden kayboluyor. Garaj yolunda dururken tereddüt ediyorum, arkama dönüp eve bakıyor, ardından tekrar caddeye bakıyorum. Onu mu takip edeceğime yoksa babamı mı bekleyeceğime karar veremiyorum. Anlık kararlar benim işimdir ama ilk defa beynim bana ne yapmam gerektiğini söylemiyor.

Babam her an dönebilir. Bu olanları nasıl düzelteceğini o bilir. Kapının önüne oturup bekliyorum, gelip geçip garaj yolumuza girmeyen her arabada midemde düğümlenen korku daha da geriliyor.

Elin bugün gerçekten öfkeden deliye döndü ve ben de onun arkasından kontrolümü az kaybetmedim.

Acaba hangimizin başı daha çok belaya girecek? Odasını savaş alanına çevirmem, bilim projemi mahvetmesinden daha mı kötü? En çok kimin suçlanacağına karar vermek için yetişkinlerin kullandığı on puanlık bir yıkım ölçeği var mıdır?

Peki, "savaşı sen kazandın," diyerek neyi kastetti? Oynadığımın farkında bile olmadığım bir oyunu nasıl kazanabilirim ki?

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
HAVALANMAK
Elin

"Elin! Senin burada ne işin var?"

Babaannemin kapıyı açıp eşikte beni gördüğünde o kadar şaşırmış bir hâli vardı ki kalp krizi geçireceğini sandım. Whitburn'e kadar otobüste defalarca provasını yaptığım, özenle hazırlanmış hikâyem kafamdan uçup gitti ve kollarımı babaannemin boynuna dolayıp hıçkırarak geri çekildim.

"Her şeyi mahvetti, babaanne!" diye ağladım. "Artık oraya geri dönemem, asla olmaz! Burada seninle kalabilir miyim? Lütfen?"

Sebep olduğum dertlerden o an dahi Jamie'yi sorumlu tutuyordum. Başka ne yapacağımı bilmiyordum. Gerçek çok acı vericiydi. O yüzden onu elimden geldiğince uzağa itiyordum.

"Kıyamam tatlım, ne oldu? İçeri gel ve ısın, ben de annene telefon edeyim."

"Hayır! Burada olduğumu bilmesini istemiyorum." Yaptığım her şeyi öğrendiğinde hayal kırıklığına uğramış ifadesini görmek istemiyordum.

"En azından soğukta durma, içeri gel ve sıcak çikolata iç," dedi babaannem, sanki birinin beni duyacağından korkuyormuş gibi merdivenlerden yukarı bakarak. Hayal gücüm bana oyun oynuyor olmalıydı. Babaannemin benden, annem ve babamdan başka ziyaretçisi olmazdı ki.

Ayakkabılarımı çıkarıp oturma odasındaki kanepeye kıvrılırken "Babam burada mı?" diye sordum umutla. Babaannemin yumuşak yastıkları sanki kumaştan kollarıyla beni kocaman kucakladılar ve kendimi güvende hissettim. Orada bana hiçbir şey zarar veremezdi.

"Neden sordun?" Babaannem gergin görünüyordu ve gözlerini yine salon kapısına dikmişti

"Sadece merak ettim," deyip esnedim. Çok yorgundum. O gün hayatımın en uzun günü olmuştu. "Çantasını koridorda gördüğümü sandım. Hani önceden iş gezilerine çıkarken aldığı çantayı..."

Evden ayrılmadan, Mutant gelip hayatlarımızı mahvetmeden ve babam ona bakmak için işten ayrılmadan önce.

Ben doğduğumda işten filan ayrılmamış.

Çünkü babam onu daha çok seviyor, diye fısıldadı zihnimin derinlerinden bir ses. Kapa çeneni diye geçirdim içimden öfkeyle. Benim masalımı sen anlatamazsın.

"Sadece biz varız", dedi babaannem. "Sen orada otur tatlım. Ben seni ısıtmak için sıcak çikolata getireceğim. Sonra bana her şeyi anlatabilirsin."

Tanıdık, güven verici gülümsemesiyle gülümsedi ama ağzının kenarlarında bir sorun vardı, gülümsemesi gözlerine ulaşmıyordu. Teneffüste onunla oynamak isteyip istemediğimi sorduğunda Paige Munro'nun yüzünde beliren aynı ihtiyatlı gülümsemeydi.

Bir nisan akşamına göre tuhaf biçimde soğuktu. Kaloriferler açıktı ve babaannem şömineyi neredeyse tamamen yakmıştı ama ben hâlâ titriyordum. Başım dönüyordu, Jamie'nin ilaçları, mahvolmuş bilim sergisi ve paramparça figür koleksiyonum başımı döndürene kadar kafamda dönüp durdu. Jamie'nin odamı savaş alanına çevirdiğini hatırlamak beni o kadar endişelendiriyordu ki zar zor nefes alıyordum. Ben eskiden etrafı düzenli tutmak konusunda çok iyiydim. Oysa şimdi bu pisliği temizlemeye nereden başlayacağımı bile bilmiyordum.

Tamiri mümkün olmayan biçimde kırılan sadece Athena değildi. Ailemde yarattığım karmaşayı düzeltmek de imkânsız olacaktı.

Babaannem mutfakta sütü ısıtırken kendime Jamie'nin hatası! demeye çalıştım. Bunların hepsini o başlattı. Ben sadece yapmam gerekeni yaptım.

Bayan Morrison yalanlarıma inanmaya devam edebilirdi ama artık kendimi ikna edemiyordum. Artık bana kalan, sarılabileceğim tek şey babaannem ve onun hiç değişmeyen sihirli kulübesiydi. Odaya şöyle bir göz atıp şömine rafının üzerindeki tanıdık fotoğraflara ve duvardaki resimlere baktım ve bir an kendimi güvende ve hayatımın kaosundan uzakta hissettim.

Sonra fotoğrafların hepsinin değiştiğini fark ettim.

"Al bakalım, tatlım." Babaannem içeri girdi ve bana dumanı tüten bir fincan çikolata uzatmaya çalıştı ama gözüm çikolatayı falan görmüyordu. Babaannemin şömine rafında duran fotoğraflara bakmakla meşguldüm.

Ortada küçük bir kızın fotoğrafı vardı. Babam kızı sırtına almış en sevdiğim at ve şövalye oyununu oynuyorlardı.

Tam da küçüklüğümden beri hatırladığım gibiydi.

Sadece fotoğraftaki kız ben değildim.

"BU da kim!" diye sordum yerimden sıçrayıp fotoğrafı babaanneme doğru sallayarak.

Tereddüt etti, gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve suçlu suçlu bakıyordu. Figür koleksiyonuma ne yaptığını keşfetmeden hemen önce Jamie'nin göründüğü gibi görünüyordu.

"O, hımm, o..." Babaannem cümlesini bitirmedi. Bitirmesine gerek yoktu, ikimiz de onun kim olduğunu biliyorduk. Etrafa baktım. Diğer aile fotoğraflarımızın bazıları ziyarete geldiğimde genellikle oldukları yerde değillerdi. Babam, Sue ve Beth'in fotoğraflarıyla yer değiştirmişlerdi. Hatta bazı fotoğraflar bu evde çekilmiş gibi görünüyordu. Televizyonun yanında oyuncaklarla dolu bir kutu vardı ve geçen yıl burada bulduğum ışıltılı fotoğraf albümü sehpanın üzerinde açık duruyordu. Geldiğimde o kadar üzgündüm ki onları fark etmemiştim.

"Babaanne, neler oluyor?"

Gözlerimin bana söylediklerine inanmak istemiyordum. Babaannemin bana yalan söylemiş olduğunu duymak istemiyordum.

Babaannem benim iyilik meleğimdi. Benim tarafımda olması gerekiyordu.

"Bak Elin, düşündüğün gibi değil, sadece..." Tam o anda merdivenlerden ancak küçük ayaklardan gelebilecek adım seslerini duydum ve salon kapısı açıldı.

"Babaanne?" diye seslendi küçük bir kız gözlerini ovuşturup uykulu gözlerle ona bakarak. "Babam burada mı?"

O anda her şey benim için apaçık ortaya çıktı. Paul annemin evinde babamın yerini almış ve benim yerime Jamie'yi getirmişti. Şimdi Mutant, babaannemin evinde benim yerimi almıştı. Artık hiçbir yere ait değildim.

"Onu buraya nasıl alabilirsin?" diye bağırdım. "Bunu bana nasıl yapabildin?"

"Bak Elin, Beth de benim torunum," dedi babaannem kaşlarını çatarak. Nefesini içine çekti ve sesi beni anlayışla kucaklamaktan ziyade münakaşa edecekmiş gibi aksiydi. "Tüm bu aptal tiyatro yeterince uzun sürdü. Gel ve Beth'e merhaba de, seninle tanışmak için can atıyor."

Babaannem küçük kızı kaldırmak için eğildi ama onun dizlerinin çatırtısı geçmeden ben çoktan ayakkabılarımı ayağıma geçirmiş, çantamı kapmış, koridordan kaçmaya koyulmuştum. ön kapıyı açtım ve babaannemin kapı eşiğinden gelen endişeli sesini duymazdan gelip caddede koşmaya başladım.

"Elin! Geri dön! Nereye gidiyorsun?"

O günkü ikinci kaçışımdı.

Tüm sığınaklarım tükenmişti ve artık gidebileceğim tek bir yer kalmıştı.

Arkana bakma! dedim kendime. Ayaklarım kaldırımlara vururken kalbim göğüs kafesimin içini bir çekiç gibi dövüyordu. Cesur ol, tıpkı masalındaki prenses gibi.

Buna rağmen sorunlarımın hepsinden kaçarken kendimi cesur hissetmiyordum. Kızgın, çaresiz ve herkesin ihanetine uğramış hissediyordum. Ama her şeyden çok, korkuyordum.

Vakit geç oluyordu ve sokak lambaları mürekkep mavisi gökyüzüne karşı parlayan, caddeden aşağı koşan bana suçlarcasına bakan sarı gözlere benziyordu. Ana yoldan geçen bir araba yavaşladı, şoför camdan dışarı baktı ve dikkatimi çekmek için korna çaldı.

"Sen iyi misin canım?" diye seslendi kadın.

Ondan uzaklaşmak için bir ara sokağa saptım.

Gidebileceğim başka bir yol daha vardı ve Karmakarışık Orman'dan geçiyordu. Tabii bu masalımda oraya taktığım isimdi ama eskiden okuldan sonra Lindsay ve Olivia ile orada oynardım. O zamanlar orası sırlarımızı sakladığımız içi boş ağaçlarla ve kalın çalıların üzerinde büyüyen böğürtlenlerle kaplı, maceralı oyun alanımızdı. Bu gece karanlık ve korkutucu görünüyordu, kaldırımda tereddüde kapıldım. Otlarla kaplı yol artık eskisi kadar davetkâr gelmiyordu.

Uzaktan bir polis sireninin feryadını duydum ve kararımı verdim. Ya babaannem polisi aradıysa? Koşarak kaçmak kanuna karşı mıydı ki? Jamie'nin bilim fuarı projesine yaptıklarım için de başım belaya girecek miydi?

Bu soruların cevaplarını öğrenecek kadar uzun süre etrafta takılmayacaktım.

Yolu kapatan, büyümüş dalların arasından geçerek ormanın içine doğru ilerledim. Salıncak parkının yanında küçük bir koru olduğunu biliyordum ama hayal gücüm karanlıkta orayı bana doğru gelen korkunç yaratıklarla dolu kocaman bir ormana çevirdi.

Durma! diye cesaret vermeye çalıştım kendime. Her şeyle yüzleşebilirsin.

Ancak ben gerçek hayatta kahraman değildim ve peri masallarındaki mükemmel prenses olmaktan çok uzaktım. Yoldan gelen sesler kesilmiş, onların yerini garip kuş sesleri ve rüzgârın yaprakların arasından eserken çıkardığı ıslık sesi almıştı.

Sonra daha da kötü bir şey duydum.

Ötede, açıklıkta takılan, kapüşonlu bir grup gençten sesler yükseliyordu. Yaktıkları küçük kamp ateşine takılıp sendelediğimde kahkahaları durdu. Uzun bir süre sessizce gözlerini bana dikip baktılar, sonra yüzleri tekrar gevşedi.

"Sorun yok, sadece küçük bir çocuk," dedi oğlanlardan biri.

Öyle korkmuştum ki dostça gülümsemelerinin kendimi güvende hissettirmesine imkân yoktu. Geldiğim yoldan koşmak için arkamı döndüm ama ayağım

engebeli yolda bir ağaç köküne takıldı. Dikenli çalıların üzerine yuvarlanıp elimi fena kestim, okul kazağım çalılara takılıp yırtıldı.

"İyi misin?" diye seslendi kızlardan biri bana yardım etmek için aceleyle koşarak. O bana ulaşamadan güç bela kalktım, hıçkırığımı tuttum ve zonklayan elimi göğsüme bastırıp tökezleyerek yürümeye koyuldum.

Güvenli bir yere gitmem gerekiyordu.

Eve gitmem gerekiyordu.

35

Jamie

"Bu kötü bir fikirdi, geri dönme ihtimaline karşı birimiz evde kalmalıydık," diyor Liz, ellerini tekrar kısa saçlarının arasından geçirerek. Bayan Watts'ın arayıp Elin'in Whitburn'e kaçtığını söylemesinin ve bunu duyunca saçlarının kirpi gibi diken diken olmasının ardından bu hareketi kaç kez yaptı bilmiyorum.

"Ben Jamie ile geri döneyim," diyor babam. "Eğer gelirse seni ararım ve seni almak için buraya geri gelirim."

"Hem sen onu buraya niçin getirdin ki?" diye mırıldanıyor Liz. Yüzüme bakmıyor bile, demek ki gerçekten kızgın. Elin'in kaçmasının tek iyi yanı, Liz'in artık Elin'in odasında neden olduğum yıkımdan daha fazla endişelenecek bir şeye sahip olması. Onlara henüz Elin'in ilaçlarımla uğraştığını söylemedim. Zaten sürekli bağırdıkları için araya girip bir şey deme fırsatı bulamıyorum.

"Bu olan biten Jamie'nin hatası değil," diyor babam beni savunarak. "Jamie'nin bilim projesini mahvetmekle bunu
Elin başlattı. Jamie o proje için haftalarını harcamıştı! Elin yaptığı şeyden utandığı için kaçtı."

Ah, of! Yine başlamayın!

"Elin kaçtı çünkü Jamie onun yapmak için yıllarını harcadığı her şeyi mahvetti!" diye çıkışıyor Liz. "Tek bir küçük bilim projesi oğlunun yaptığı korkunç şeyle kıyaslanamaz!" "Her şey için Jamie'yi suçlamandan bıktım! Bu aileye uymak için kendini paraladı ve Elin Jamie'nin geldiği günden beri ona kötü davranmaktan başka bir şey yapmadı!" "Ne bekliyordun? Davranışları hep öyle korkunçtu ki, Elin'in hayatını mahvediyordu! Elin'in ne yapmasını bekliyordun..."

"Siz ikiniz kesin artık!" diyen Bayan Watts, ben utançla halının içine gömülmeden ikisinin arasına girdi. "Beth'i yeni uyuttum, yeniden uyanmasını istemiyorum. Şimdi düşünün. Elin nereye gitmiş olabilir?"

"Eve otobüsle dönecektir," diyor babam. "Ben Jamie ile geri dönüp kontrol edeceğim."

"Hayır, eve dönmeyecek. Kesin şeye..." diye söze başlıyorum ama babam da şu anda beni dinleyecek havada değil.

Arabasının anahtarını kapıp "Geri dönüyoruz Jamie, tartışma bitti," diye çıkışıyor. "Herhangi bir yeni bilgi olup olmadığını kontrol etmek için önce polisi bir daha arayayım."

"Ama ben diyecektim ki..."

"Babasını görmek için Edinburgh'ya giden bir otobüse binmiş olabilir," diye kaşlarını çatıyor Liz. "Sue ve Beth oradayken asla gitmeyeceğini söylerdi ama Beth'in burada
olduğunu bildiği için fikrini değiştirmiş olabilir. Adam'ı arayacağım."

Bu sefer de Bayan Watts sözümü kesmeden ancak "Ben sanmıyorum ki orada ol..." diyebiliyorum.

"O Olivia Sinclair isimli kızla oynardı, hatırlıyor musunuz? Siz burada yaşarken okulda çok iyi arkadaşlardı. Annesi hâlâ kilisedeki kahve kulübümde. Onu arayıp Elin'in onlara gidip gitmediğini öğreneceğim."

"Ama..." Tekrar deniyorum ama herkes telefon etmek için dışarı çıkıyor ve ben oturma odasında ağzımı bir açar bir kapar halde tek başıma dikilip kalıyorum.

Elin’in nereye gittiğini biliyorum, bundan eminim. Evden çıkıp giderken baş ucunda asılı duran, Whitburn’daki eski evinin fotoğrafları da onunla birlikte gitmişti. Buraya gelirken yolun tamamında hangi ev olduğunu anlamak için telefonumdan uydudan çekilmiş sokak görüntülerini aradım. Belki onu ilk ben bulursam, o zaman onun kaçmasına sebep olduğum için beni affederler ve işler eski hâline döner. Gerçi eskiden de her şey oldukça kötüydü ama yine de bundan daha iyiydi.

Montumu alıp koridora çıkıyor ve ön kapıyı arkamdan sessizce kapatıyorum.

Ben artık özel göreve çıkmış bir adamım.

Ailemin tamir edilemeyecek kadar parçalanmasına engel olmak için kalan tek şans bu.

Karanlıkta caddede koşarken kendimi o dizilerdeki özel dedektifler gibi hissediyorum. Ona kötü bir şey olmadan önce Elin’i bulmalıyım ama bunu yapmak için tüm kuralları
çiğnemeliyim. Zaten odasını mahvettiğim için başım hiç olmadığı kadar belada. O yüzden şimdi kaçmak işleri daha da kötüleştirmeyecek mi?

En azından öyle olmamasını umuyorum.

Yanlarından geçerken bahçelere ve gölgelere bakmakla o kadar meşgulüm ki hemen kulağımın dibinde bir gümbürtü kopana kadar ve korkunç fren sesleri gelene kadar işlek bir yolda koştuğumu fark etmiyorum. Ancak yerde yuvarlanırken gümbürtüyü koparanın bir kamyonetin yan tarafına bacağımı çarpmam olduğunu anlıyorum.

“Tanrım! İyi misin?” Bir adam arabasından atlayıp yanıma koşuyor. Kafam çok bulanık; aklıma onun kuralları çiğneyen, hilekâr bir özel dedektifin peşindeki bir polis memuru olduğuna dair tuhaf bir fikir geliyor ve neyin gerçek, neyin sahte olduğunu anlayamadan ona iyiyim diye işaret edip ve ara sokağın birinden kaçmaya koyuluyorum.

Elin’in eski evi yönünde ilerlemeye devam etmek için, terk edilmiş bir salıncak parkından veya geçen gece izlediğim kurt adamlı korku filmindekine benzeyen ürpertici bir ormandan geçmek arasında seçim yapmam gerekiyor. Kurt adamların bu gece gidecek daha iyi yerleri olmasını umarak çitin üzerinden beceriksizce parka tırmanıyorum.

Salıncağın iskeletinde tek bir salıncak kalmış. Gidip soluklanmak için üzerine oturuyorum. Of, o kamyonet az kalsın beni yamyassı edecekti. Acaba çürüklerim ne kadar kocaman olacak? Bacağımın üst kısmı biraz uyuştu ama uyuşukluk geçtiğinde acısına bilimsel “ah” ölçeğine göre kesin on üzerinden on puan vereceğim.

Bir süre ileri geri sallanıp kan dolaşımının geri gelmesi için ayağımı ovuşturup paslı zincirlerin gıcırtısını dinliyorum. Aklıma geldi de eğer korku filmindeki canavarlar birini yiyecek olsalar, bu park bunun için harika bir yer olurdu. İki tarafı duvarlarla çevrili ve otobüs durağında kahkahalarla gülen, şüpheli görünümlü gençler var. Bunlar kurt adam olabilirler de olmayabilirler de.

Bacağım kaşınıyor, demek ki uyuşması geçti. Kot pantolonumun bir tarafını aşağı indirip çürük var mı diye bakıyorum ama etrafın hiçbir şey göremeyeceğim kadar karanlık olduğunu ve terk edilmiş bir parkın ortasında pantolonumu indirmiş hâlde durmanın pek dedektiflere özgü bir tavır olmadığını fark ediyorum.

“Sen iyi misin küçük adam?”

Aman aman. Kurt adamlar beni gördüler ve yoldan karşıya geçip parka doğru geliyorlar. Pantolonumu kaldırıp güçlükle yutkunuyorum, sürünün lideri hantal adımlarla bana doğru gelirken geri çekiliyorum.

Artık kaçacak yer yok.

Eski evime vardığımda o kadar çok ağlıyordum ki önümdeki yolu zar zor görebiliyordum.

Artık tek bir gözyaşı bile dökmeyen Mükemmel Prensesmişim gibi yapamazdım, onun gibi güçlü ve korkusuz da değildim. Üşümüş ve korkmuştum ve elimdeki kesik o kadar zonkluyordu ki başım dönüyordu. Bir de üstüne, aptallık ve bencillik etmiştim ve ailemin mutlu olma şansını mahvetmiştim.

Babamla babaannemin Beth'i beni sevdiklerinden daha fazla sevmelerine şaşmamalıydı.

Kapa çeneni! Saati geri sarıp her şeye yeniden başlayabilmeyi dileyerek kafamdaki çirkin sese bağırdım. Belki bu sefer Jamie'ye iyi davranırdım. Bilim projesini rahat bırakır ve okulumuzu temsil etmesine izin verirdim ve yıllarımı boyamakla geçirdiğim masal figürlerim parçalara ayrılmış hâlde yatak odamın zemininde yatmıyor olurdu. Athena'yı düşünmemek için çok uğraştım. Kendi boyadığım küçük

atımı kaybetmek beni neredeyse Beth'i babaannemin evinde görmek kadar incitmişti.

Bir hıçkırığımı daha yuttum ve kanayan elimi cebime soktum, ön bahçedeki bir köknar ağacının gölgesinde saklanarak peri masalı şatomun gece göğüne karşı beliren siluetine baktım.

Salonun ışıkları açıktı. Eski evimi çalan insanlar oradaydı. Görünmemek için dikkatli olmalıydım. Derin bir nefes aldım ve ses çıkarmamaya çalışarak yan kapının mandalını açtım. Ardından parmaklarımın ucunda patikadan aşağıya doğru indim, mutfak penceresinden görülmemek için çit boyunca eğildim. Karanlıkta çimlerin üzerinde son bir koşu ve sonunda arka bahçenin dibindeki kulübedeydim. Burası benim sığınağımdı, dünya üzerinde bana kalan tek güvenli yerdi.

Ancak paslı asma kilidi kaldırıp içeri sızdığımda bu son sığınağın da hayatımın geri kalanı kadar değiştiğini fark ettim. Biz burada yaşarken kulübe hiç böyle darmadağın olmamıştı. Büyük bir boya kutusunun üzerine oturdum ve çenemi dizlerimin üzerine koydum, geçmiş hayatımın hatıraları zihnime dolarken başım ağrıyordu.

Kaçmak o güne kadar aklıma gelen en kötü fikirdi.

Hava buz gibiydi ve çim biçme makinesiyle bisiklet kolları sırtıma o kadar sert batıyordu ki, rahat edebilmek için sürekli yer değiştirmek zorunda kalıyordum. Kesinlikle kirlenecektim ve bu fikir beni neredeyse annemin gittiğimi anladığında nasıl panikleyeceği düşüncesi kadar endişelendiriyordu.

Babam her şeyi raflarda ve askılarda düzgün bir şekilde muhafaza eder ve yağmurun içeri girmemesi için her

yaz ahşap astar atardı. Oysa kulübe artık rutubet ve küf kokuyordu ve kapının yanındaki bir kutuya yığılmış çit makaslarının bıçaklarının üzerinde pas vardı. Burası eskiden yeryüzünde en sevdiğim saklanma yeriydi ama birkaç çetin kışın ardından artık yıkılmaya adaydı.

Annem ile babamın boşanmasıyla özel bir şey daha mahvolmuştu. Mutlu sonum o kadar uzaktaydı ki artık onu hayal bile edemiyordum. Artık evimizi asla geri alamayacaktık.

Burası artık senin evin değil.

Kafamdaki o nahoş ses gittikçe yükseliyordu. Ya da belki artık peri masalıma inanmayı bıraktığımdan o sese daha fazla kulak verir olmuştum.

Biri seni burada bulmadan önce gerçek evine geri dönmelisin.

Küçük pencereden bahçenin diğer ucundaki eve baktım. Bu sefer mutfakta ışıklar açıktı ama perdeler kapalıydı. O nedenle içeride dolaşan gölge hâlindeki bir şekilden fazlasını göremiyordum. Akşam yemeği vakti çoktan geçmişti. Birisi bulaşıkları yıkıyor olmalıydı.

Midem acıyla guruldadı, susturmak için elimi üzerine koydum. Açlıktan ölüyordum. Jamie'nin bilim fuarı projesine yaptıklarımdan sonra beslenme çantamdaki öğle yemeğimi yemek istememiştim. Öğle yemeği gözetmenine midemin bulandığını söylemiştim. O da doğrudan oyun alanına gitmeme izin vermişti.

Yalan söylediğimde herkes bana inandı ama Jamie doğruyu söylediğinde kimse ona inanmadı.

Belki de bu yüzden eve gitmeye çok utanıyordum. Gidersem Jamie kapımızın eşiğinde belirdiğinden beri söylediğim

tüm yalanları kabul etmem gerekecekti ve annem ile Paul un hayal kırıklığıyla ya da Jamie'nin yavru köpek ifadesine sahip yüzündeki acıyla yüzleşebileceğimi düşünemiyordum.

Aniden mutfaktan gelen ışık yok oldu çünkü kulübenin penceresinin önünden bir gölge geçmişti. Nefesim boğazımda düğümlendi, bahçedeki alet çantasından küçük bir mala aldım. Onunla ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu ama kalbim göğsümün içinde öyle yüksek sesle çarpıyordu ki doğru düşünemiyordum. Acaba biri beni kulübeye girerken mi görmüştü? Polisi mi aramışlardı? Başım daha da mı belaya girecekti?

Adımlar kulübenin dışında durdu ve uzun bir süre sessizlik oldu.

Ardından kapıdan ıstıraplı bir gıcırtı duyuldu ve usulca açıldı.

Kapı eşiğinde mutfak ışığının loş parıltısıyla çerçevelenmiş bir karaltı duruyordu. Ağlamamak için dudağımı ısırdım, bisikletlerin ve bahçe malzemelerinin arasına elimden geldiğince sokuldum.

Gölge ileriye doğru bir adım attı ve bir meşalenin ışığını yaktı. Işınları sağa sola dönüp kulübenin içini taradı ve çim biçme makinesinin arkasından dışarı fırlamış ayaklarımın üzerinde durdu.

Bulunmuştum.

V7

Jamie

"İşte buradasın, Elin!" diyorum gülümseyerek. Evdekilerin bizi görmemesi için Transformers meşalemi ve kulübenin kapısını kapatıyorum. "Herkes seni arıyor. Artık geri dönecek misin? Annen endişeden ölüyor. Babam polisi arıyor ve babaannen muhtemelen şu an başbakanı arıyordur."

Elin çok korkmuş görünüyor, sanırım ağlayacak. Ama onun yerine güçsüz bir nefes veriyor ve arasına sokulduğu paslı bahçe malzemelerinden sıyrılıyor.

"Burada olduğumu nereden bildin?" diye soruyor.

"Kurt adamlar bana hangi yöne gittiğini söyledi. Kurt adam olmadıkları da böylece ortaya çıkmış oldu, sadece otobüs durağının yanında takılan bir grup liseliymiş," diyorum nefes almadan. "Beni yiyeceklerini sandım ama aslında çok iyi tiplerdi. Seni ormanda gördüklerini ve korkutmak istemediklerini ama kaçıp kendine zarar verdiğini söylediler. Bu konuda kendilerini kötü hissediyorlardı ve..."

"Hayır, demek istediğim, burada olduğumu nasıl bildin?" diye araya giriyor Elin. Robotik bakışları geri dönüyor ama lazerleri sönmüş. Sanki pilleri bitmiş. Bunu görmek insana bir tür keder veriyor.

"Odanın her yerinde bu evin resimleri var. Odana girdiğimden filan değil de... Yani, o bir sefer dışında..." Sesim azalarak yok oluyor çünkü sebep olduğum yıkımı ikimize de hatırlatmaktan utanıyorum. "Her neyse, eski hayatından bahsederken hep üzgün görünüyorsun. Southampton'daki eski evimin önünden geçmek de beni üzüyordu. Nasıl hissettirdiğini biliyorum..."

"Mükemmel ailenin yıkılmasının nasıl bir şey olduğunu bilemezsin," diye çıkışıyor Elin. Onu korkuttuğum için mi, güzel figürlerini mahvettiğim için mi, yoksa küçük kız kardeşi babaannesinin evinde kaldığı için mi öfkelendiğini bilmiyorum. Neden kızgın olduğu önemli değil, çünkü tüm o öfkeyi her nasılsa bana püskürtüyor.

"Senin baban gidip senin yerini alacak başka çocuklar yapmadı. O yüzden bana nasıl hissettirdiğini bildiğini söyleme!" Tekrar boya kutusunun üzerine oturuyor ve tüm dünyayı susturmaya çalışıyormuş gibi başını ellerinin arasına alıyor.

Yanına otururken "Nasıl hissettirdiğini bilmiyorum," diyorum. "Tüm bunların sana ne hissettirdiğini bilmiyorum. Ben sadece kendimin ne hissettiğini biliyorum. Sana söyleyeyim mi?"

Bana çenemi kapamamı söylemiyor, ben de konuşmaya devam ediyorum.

Ona annem ile babamın alt katta birbirlerine bağırdıkları ve bunun benim hatam olduğundan emin olduğum için geceleri uyumayıp ağladığım tüm o

zamanları anlatıyorum.

Ona babamın gittiği günü ve dünyadaki en iyi arkadaşımı kaybetmiş gibi hissettiğimi anlatıyorum.

Ona Chris'in evimize taşınıp bana ayakkabısının altına yapışmış pislik muamelesi yapmasını anlatıyorum.

Annem Amerika'ya taşınacağımızı söylediğinde neler hissettiğimi ve babamı bir daha göremeyeceğimi düşündüğümü anlatıyorum.

Annem Amerika'ya taşınmayacağımı söylediğinde neler hissettiğimi ve onu bir daha göremeyeceğimi düşündüğümü anlatıyorum.

Iskoçya'ya, yeni bir eve, yeni bir üvey anne ve benden nefret eden bir üvey kız kardeşin yanına taşınmanın ne kadar korkutucu olduğunu anlatıyorum.

Okulda arkadaş edinmenin ne kadar zor olduğunu ve bilim fuarının benim için ne kadar önemli olduğunu anlatıyorum.

İlacımla uğraşanın ve kristal sunumumu mahveden kişinin kendisi olduğunu öğrenmenin bana nasıl hissettirdiğini anlatıyorum.

Sonra ona herkesten farklı olmanın nasıl bir şey olduğunu, konsantre olmanın ve öfkemi kontrol etmenin ne kadar zor olduğunu ve normal olmayı ne kadar istediğimi söylüyorum.

Sözlerimi bitirdiğimde Elin ağlıyor ama artık kendine üzüldüğünü sanmıyorum. Cildimin süper ince kâğıt mendiller gibi hassas olmasına ve dokunulmaktan nefret etmeme rağmen yine de elini tutuyorum. Onu bir arada tutan tek şey buymuş gibi elimi sıkarak karşılık veriyor. İşte o zaman diğer elinin kanadığını fark ediyor ve cebimde bulundurduğum büyük bir kâğıt mendili çıkarıp elini sarmaya koyuluyorum.

"Sorun yok, mendilim temiz," diyorum acı içinde yüzünü buruştururken. "Kullanmayı hep unutuyorum ve sonunda burnumu gidip koluma siliyorum."

Elin pek ikna olmuşa benzemiyor ama elini sarmama ve mendilin uçlarından küçük bir fiyonk yapmama izin veriyor. Ona sormak istediğim bir soru var ama cevabı duymak istediğimden emin değilim. Yine de aklıma bir kez geldi mi o şeyi söylemekten kendimi alıkoymakta pek iyi değilim. O yüzden dayanamayıp soruyorum.

"Eğer normal olsaydım benden bu kadar nefret eder miydin? Ben gürültücü ve dağınık, sense sessiz ve düzenli olduğun için mi? Yoksa..."

"Senden nefret etmiyorum Jamie," diye burnunu çekiyor. "Ettiğimi düşünüyordum. Bunların hepsinin senin hatan olduğunu sanıyordum. Ama benim ailemi sen yıkmadın. Bunu annem ile babam yaptı."

"Annem ve babam da benim ailemi yıktılar," diyorum. "Anne-babalar berbatlar."

"Evet," başını sallıyor. Elin ilk kez söylediğim herhangi bir şeye katılıyor. İhtiyacım olan tüm teşvik bu.

"Belki birlikte kaçmalıyız" diye bir öneride bulunuyorum "Kendi gizli kaçış kulübümüz olabilir ve parkta Çılgın Jamie Spesiyalleri yiyip çeşmeden su içebiliriz."

"Bu berbat bir fikir," diye homurdanıyor Elin.

"Neden? Özgür olurduk! Sürekli kavga etmekten daha iyi olmaz mıydı?"

"Her gün senin tuhaf sandviçlerini yemem gerekecekse, hayır. Beş dakika içinde açlıktan ölürdüm. Korkunçlar!"

"Nereden biliyorsun ki? Hiç tadına bakmadın. Bekle!"

Transformers meşalemi tekrar açıyor ve babam ve Liz beni arabaya bindirmeden önce hazırladığım plastik poşeti bulmak için sırt çantamı karıştırıyorum. Dışarı çıkarıp açıyor, içindeki yapışkan ekmek parçalarından birini Elin'e uzatıyorum. Surat yapıyor ama karnı zil çalıyor olacak ki her şeye rağmen elimden alıyor ve bir haftadır yemek yememiş gibi ağzına atıyor. Birkaç saniye içinde asık suratlı ifadesinin yerini bir gülümseme alıyor.

"Hey! Fena değilmiş. Bunları yemeye alışabilirim."

"Asırlar önce denemeliydin!" diye sırıtıyorum.

"Biliyorum," diyor Elin neredeyse duyamayacağım kadar sessizce. "Korkunç olan benim, sandviçlerin değil." Meşalenin ışığında tuhaf bir kırmızı renge bürünen yanakları yüzünden olgunlaşmış bir domatese benziyor. Uzman değilim ama bence bu onun utandığı anlamına geliyor.

“Eğer sandviçlerimi sevdiysen onlardan bir sürü yaparım ve geri döndüğümüzde senin annen ve benim babamla pikniğe gidebiliriz,” diye bir öneride bulunuyorum onu neşelendirmeye çalışarak. “O zaman artık kavga etmediğimizi bilirler ve tartışmayı bırakıp barışırlar ve sonsuza dek mutlu yaşayabiliriz. Ne dersin?”

Elin uzun bir süre düşünüyor ve sonra şöyle diyor, “Belki de sandviçlerin gibisindir Jamie; tuhaf, dağınık ve alıştığım her şeyden farklı, ama için o kadar da kötü değil. Belki ben de sana alışabilirim.”

“Sence baştan başlayabilir miyiz?” diye soruyorum umutla. “Bir aile olabileceğimizi mi düşünüyorsun; sen, ben, babam ve annen?”

Elin tekrar kaşlarını çatıyor ve ayaklarına bakıyor. Bağışlamak onun için zor. Benim için de zor ama onun ilacımla uğraşmasına ve bilim projemi mahvetmesine dair tüm düşüncelerini kafamdaki büyük bir çöp kutusuna atıp kapağı sıkıca kapattım bile.

“Kavga etmekten bıktım, Elin. Şu aile olma işinin sorunsuz gitmesini sağlayabilir miyiz? Lütfen?”

Elin başını kaldırıyor ve yorgun yorgun başını sallıyor. Mutlu görünmüyor ama artık öfkeli de görünmüyor. “Tamam,” diyor. “Ben de bu savaştan bıktım.”

Eski okulumda yaptığım İkinci Dünya Savaşı projesini hatırlayarak karanlıkta gülümsüyorum. Sanki bir barış anlaşması imzalamış gibiydik ve sonunda aynı taraftaydık. Henüz iyi arkadaş olmayabilirdik ama ilk defa müttefiktik.

Elin

“Jamie ile birlikte eve döndüğümüzde tekrar deneyebileceğimizi düşündüm,” dedim Doktor Murray’e üzgün üzgün. “Ancak neden olduğumuz yıkımı düzeltmek için artık çok geç. Her şey kırıldı döküldü.”

“Düzeltilemeyecek çok az şey vardır,” dedi kadın koltuğunda öne doğru eğilip beni cesaretlendiren bir gülümsemeyle. “Bana sence neyin yanlış gittiğini söyle.”

Derin bir nefes aldım ve elimdeki bandajla oynadım. Annem artık beni “öfke sorunlarımı” halletmek için haftada iki kez terapiste gönderiyordu. Bu daha ikinci ziyaretimdi ama Doktor Murray beni şimdiden daha iyi hissettiriyordu. Söylediğim şey yüzünden üzülecek ya da hayal kırıklığına uğrayacak diye dertlenmeden birine nasıl hissettiğimi anlatabilmek güzeldi.

“Şey,” diye söze başladım. “Annem ve Paul kaçtığım gece ayrıldılar ve şimdi Paul Jamie ile bir otelde yaşıyor ve annem her gece yatmaya gittiğinde sessizce ağlıyor. Hepsi benim suçum.”

“Neden böyle düşünüyorsun Elin?” diye-sordu Doktor Murray.

“İstediğim şeyin Paul ve Jamie’den kurtulmak olduğunu düşünüyordum. Annemle babamın tekrar bir araya geleceğini ve sonsuza dek mutlu yaşayacağımızı sanıyordum.”

“Ama artık istediğin bu değil mi?”

Ben cevabını düşünürken sorusunun havada asılı kalmasına izin verdi.

Jamie’siz ev artık çok sessizdi. Okuldan eve gelip Paul’ü mutfakta mırıldana mırıldana yemek pişirirken bulmak beni rahatsız ederdi. Oysa artık geldiğimde her yer sessizdi. Annem stresli, yorgun ve bir kucaklaşmaya hasret halde işten eve döndüğünde, konuşacak şey bulamıyorduk.

O kadar yalnızdım ki çığlık atmak istiyordum.

“Hayır,” diye kafamı salladım sonunda. “Değil.”

Doktor Murray bana kocaman gülümsedi ve defterine birkaç not daha yazdı.

“Aferin Elin, bugünlük burada bırakalım. Bir şeye üzüldüğünde veya hayal kırıklığına uğradığında sana gösterdiğim sakinleştirici egzersizleri yapacaksın değil mi?”

Başımı salladım ve yine bandajımla oynadım. Bu sırada annem içeri girdi ve Doktor Murray ile kısa bir süre kısık sesle konuştu. Elim hâlâ ağrıyordu, ama annemin bugünlerde ne kadar üzgün olduğunu görünce hissettiğim ağrı canımı daha fazla yakıyordu.

Terapistin ofisinden çıkıp arabaya geri döndüğümüzde annem bana sarıldı ve gülümsemeye çalıştı.

"Doktor Murray çok iyi gittiğini söylüyor," dedi. "Seninle gerçekten gurur duyuyorum tatlım, çok çabalıyorsun."

Bu sözlerini duyunca ağlamak istedim. Çok kaba ve çirkin davranmış ve onun hayatındaki her şeyi mahvetmiştim. Oysa hâlâ sanki ben dünyadaki en iyi evlatmışım gibi davranıyordu. Ağlayacağıma derin derin nefes aldım ve tıpkı Doktor Murray'nin bana söylediği gibi güzel ve huzurlu bir kumsal hayal ettim.

A caba jamie bir şeye üzüldüğünde böyle mi yapıyor diye düşündüm sessizce eve dönerken. Belki ona sorarım geldiği zaman!

Ona bunu soramazdım ki.

Artık bizimle yaşamıyordu.

Annemin alışveriş poşetlerini boşaltıp akşam yemeği hazırlamasına yardım ettim ve birlikte bir film izlerken kanepede akşam yemeğimizi yedik. Annem televizyon karşısında, kucakta yemek yemenin "medeni bir tavır" olmadığını söylerdi hep ama Paul ve Jamie evden gittiklerinden beri sürekli öyle yapıyorduk. Birlikte mutfakta oturup ikimizi de üzmeyecek konular bulmaya çalışmak çok zordu.

Ben bulaşıkları yıkarken annem bir iş raporunu bitirmeye gitti. Tezgâhı silerken, ekmek kutusu ile buzdolabı arasına sıkışmış küçük bir paket olduğunu fark ettim. Paketi çekip çıkardığımda içinde Jamie'nin reçelli sandviçlerinden birinin streç filmin içinde küflendiğini gördüm. Benim evden kaçtığım günün sabahı oraya bırakmış olmalıydı. Muhtemelen bana özel yapmıştı, benim ona karşılığımsa o kadar emek
verdiği projesini parçalamak ve herkese aslında ne kadar zeki olduğunu göstermesini engellemek olmuştu.

Bu kadar acımasız olabildiğime inanamıyordum.

Küflü sandviçi çöp kutusuna attım ve sonunda bir hafta önce yapmam gereken bir şeyi yapmaya karar verip odama gittim.

Yatağıma oturdum, babamla Sue'nun Noel'de aldıkları ucuz telefonu elime aldım ve Jamie'ye mesaj attım.

Elin: Ben Elin. Sn iyi misin? Okula ne zmn dönecksn?

Biraz bekledim ama cevap gelmedi. İç çektim ve telefonu elimden bırakıp sabırsızca kitabın birini karıştırmaya koyuldum. Zaman geçirmek için yapacak bir şey bulamadığında beklemek zor şeydi. Jamie odamı mahvettikten sonra, kırık figürlerimin hepsini çöpe atmam gerekmişti ama herhangi bir değişiklik yapmak istemiyordum. Doktor Murray haklıydı: Belki de odamda geçmişi hatırlatacak tüm o karmaşa olmadan daha iyi durumda olabilirdim.

Telefonum öttü. Hemen elime aldım, Jamie'nin mesajını gülümseyerek okudum çünkü ondan tekrar haber almak bana kendimi çok iyi hissettirmişti.

Jamie: ÇOK SIKILDIM!!! Babam bilim setimi açmama izin vermiyor & otelimiz beş para etmez. Sn napyrsun? Elin: Hiçbir şey. Ben de sıkılıyorum.

Uzun bir aranın ardından telefonum yine öttü.

Jamie: 5 dkya Discovery'de şahane bir kelebek belgeseli var. Elin: Tamam.

Televizyonu açmak için oturma odasına giderken tek elimle yazdım. Gerçek hayatta böceklere pek düşkün değildim ama Jamie ve Paige arkadaş olduklarında zamanlarının çoğunu oyun bahçesinde böcek arayarak geçirmişlerdi. Bu da bana eğlenceli görünmüştü. Zaten sadece boyamak yerine kelebekler hakkında bir şeyler öğrenmeye zahmet etsem bilim projem daha başarılı olabilirdi.

Elin: Okula ne zmn dönecksn? Jamie: Belki yrn. Babm önce ilaçlra alışırım gerektğni söylüyo.

Ne yazacağımı düşünürken uzun bir sessizlik oldu. Jamie'nin ilaçlarına ne yaptığımı anneme ve Paul'a söylediğimde Paul bana kızmamıştı. Jamie'nin kapsüllerine yaklaşmama izin verdiği için anneme kızmıştı ve bu daha da kötüydü. Yaptığım şey hakkında söyleyebileceğim tek bir şey vardı.

Elin: Üzgünüm. Çok üzgünüm.

Bu seferki duraklama o kadar uzundu ki bir sonraki mesaj geldiğinde kelebek belgeseli başlamıştı.

Jamie: Sorun yok. Şu an daha iyiyim. Yarın okulda görüşürüz, tmm mı? Sana öğle ymği içn Çılgn Jamie Spesiyallernden getirecğm.

Boğazımdaki yumrudan kurtulmak için zorlukla yutkunarak mesaja baktım. Jamie beni affetti. Jamie beni daima affetti. Savaş konusunda yanılmıştım. Jamie en başından beri benim tarafımdaydı.

Bir düğmeye bastım ve aylar önce kapımıza geldiğinden beri benden istediği o tek şeyi ona gönderdim.

Ona bir gülen surat gönderdim.

Elin:©

Jamie

"...ve en inanılmaz olanları da cam kanatlı kelebekler," diye açıklıyorum, yüzüme gözüme daha fazla reçelli sandviç bulaştırıp Elin'in ağzım doluyken konuşmamdan nefret ettiğini unutarak. "Kanatları şeffaf olduğu için bakınca arkalarında ne olduğunu görebiliyorsun!"

Elin beni azarlamıyor. Bana bakıp gülümsüyor ve ona hazırladığım Çılgın Jamie Spesiyallerini olabilecek en harika şeymiş gibi yiyor. Keşke evlerine gittiğim ilk gece onları deneseydi. O zaman belki başından beri arkadaş olabilirdik. Paige'i o kadar özlüyorum ki bu durum canımı acıtıyor ama Elin'le öğle yemeğinde beraber oturmak da bir o kadar güzel.

"Siz ikiniz hâlâ konuşmuyor musunuz?" Elin başka bir masada tek başına oturan Paige'e doğru bakıyor. Elin insanları okumakta iyidir. Ben ona söylemeden o ne düşündüğümü biliyor. Biraz ürkütücü, ama aynı zamanda harika. Ama ben onun süper gücüne sahip değilim. Elin'in ne düşündüğünü bilmiyorum. O nedenle tahmin etmem gerekiyor. Elin

Paige'den hiçbir zaman hoşlanmadı. Bu yüzden muhtemelen onunla takılmayacağımdan emin olmak istiyor.

"Hayır," diye cevap verip umrumda değilmiş gibi omuz silkiyorum. "İlaçlarımı kullanmadığım zaman ona bazı kötü şeyler söyledim ve şimdi sanırım benden korkuyor."

"Yaa..." diyor Elin.

Şimdi bu söylediğinin de ne anlama geldiğini bilmiyorum. O yüzden "Teneffüste benimle böcek avına gelmek ister misin? Babam hafta sonu bana yeni bir tank aldı. Kendi tırtıl ordumu kuracağım ve dünyayı ele geçireceğim. Yardım etmek ve kelebek halkının kraliçesi Elin olmak ister misin?" diye soruyorum.

Elin sözlerime gülüyor. Onu gülümsetebildiğim için mutluyum. Ama sonra tekrar ciddileşiyor ve "Otel odanızda böcek bulundurmanıza izin veriyorlar mı? Bu yasak değil mi?" diyor.

"Orada fazla kalmayacağız. Babamın iş için birkaç aylığına İspanya'ya giden bir arkadaşı var. Burada mı kalacağımıza yoksa yaz tatilinde Southampton'a mı taşınacağımıza karar verene kadar babamın evini kiralamasına izin verecek."

"Yaa..." diyor yine.

Keşke şunu söylemeyi kesse. Taşınıp gidersem üzülüp üzülmeyeceğini sormak üzereyken öğle yemeği gözetmeni yüzünde kocaman bir sırıtışla sinsice yanımıza geliyor.

"Yine sinir krizine mi girdin, Ucube Çocuk?" diye benimle alay ediyor Rachel. "Ne oldu? Okulun sütü geçen hafta kapatıldığın tımarhanede verdikleri şeyler kadar iyi değil mi?"

Benim birkaç koltuk ilerimdeki bir masanın altındaki dağınıklığı gösteriyor. Darren futbol oynamak için aceleyle kalktı ve bir karton milkshakei devirdi. Yapışkan pembe sıvı masanın ucundan aşağı akıyor ve yerde kocaman bir su birikintisi oluşturuyor ve Rachel suçu bana atmaya çalışıyor.

Bayan Morrison kantinden öğle yemeğini alıyor. Dikkatli olmazsam yanıma gelip öğle arası ödev kulübüne gitmemi söyleyecek. Bugün bu riski alamam çünkü beden eğitimi öğretmeni Bay Jones futbol takımına geri dönmeme yeni izin verdi ve öğle arasında antrenmana gitmem gerekiyor, yoksa yerimi başka

birine verecek.

“Ben tımarhanede filan değildim,” diyorum çok yavaş ve dikkatli bir şekilde. “Babamla evdeydim. Milkshakei ben dökmedim, benim dökmediğimi biliyorsun. Onu Darren’ın devirdiğini gördün.”

Tüylerimin diken diken olduğunu ve yüzümün ısındığını hissedebiliyorum. Rachel tam olarak hangi düğmelere basacağını biliyor. Sistemlerimi aşırı yükleme ve beni havaya uçurma konusunda uzman.

“Kendi osuruğunu ateşe verdiğin için artık tımarhanede miydin yoksa hapiste mi, o benim umurumda değil,” diyor. “O pisliği temizle yoksa Bayan Morrison’a diğer çocuklara milkshake bombası attığını söylerim.”

Yumruklarımı sıkıp tiz bir sesle “Bu haksızlık,” diye bağırıyorum. “Elin, ona bunun adil olmadığını söyle, o benim sütüm değil!”

Ancak Elin hiçbir şey söylemiyor. Güya karşımda oturuyor ama verdiği desteğe bakılırsa şu an başka bir gezegende de olabilir. Başını bile kaldırmıyor, yemeğini yemeye ve sanki
dünyadaki en ilginç dedikodu dergisiymiş gibi mısır gevreği paketinin arkasını okumaya devam ediyor.

Bu tavrı beni neredeyse Rachel’ın durmak bilmeyen acımasızlığı kadar deli ediyor. Hiç kimse onu dinlemese bile, en azından Paige beni destekliyordu.

“Senin olmadığını biliyorum,” diye gülüyor Rachel, “ama yine de senin kabahatinmiş gibi görünmesini sağlayacağım. Bayan Morrison kime inanacak, bana mı yoksa senin gibi bir akıl hastasına mı?”

“Beni ev ödevi kulübüne gönderecek!” Korkunç bir sinir krizine girmemek için kendimi tutmaktan ağlamak üzereyim. “Futbol takımındaki yerimi kaybedeceğim!”

“Ne güzel işte!” Rachel’ın sırıtışı daha da büyüyor ve ben artık daha fazla dayanamıyorum. “Senden nefret ediyorum!” diye bağırıyorum en yüksek sesimle ve suratının tam ortasına sandviçlerimden birini fırlatıyorum.

“Jamie Lee! Hemen kes şunu!” Bayan Morrison kantinin bir ucundan öyle bir bağırıyor ki sesi sanki ağzına mikrofon bantlanmış gibi yüksek çıkıyor. “Neler oluyor?”

Ben daha nefes alamadan, Rachel benim milkshakeimi yere atmam ve ona iğrenç lakaplar takıp zorbalık yapmamla ilgili yalanlar söylemeye başlıyor ve Bayan Morrison ellerini beline koyup o korkunç kelimeleri söyleyiveriyor: “Ev ödevi kulübü.”

“YALAN SÖYLÜYOR!” diye bağırıyorum. Kafamın içi öfkeden resmen köpürüyor. “Neden bir kez olsun biri bana inanmıyor? Bana zorbalık eden o!”

Bayan Morrison “Jamie, seni yalancı,” diye çıkışıp sözümü kesiyor. “Hemen hademeye git ve ben ödev kulübünü iki güne çıkarmadan pisliğini temizlemek için bir paspas al.” “BU ADİL DEĞİL!”

Dizginlenemez hiddetimin kızıl sisi her yeri sarıp kaçmama sebep olmadan önce gördüğüm son şey Elin’in yüzünde kocaman bir gülümsemeyle beni izleyişi.

Söylediği gibi yanımda değil. Annesiyle babamın tekrar bir araya gelmesini, böylece yeniden onunla yaşayabilmemi istemiyor. Sonuç olarak savaşı bitirmemiş ve barış anlaşması filan imzalamamış.

Sadece numara yapıyormuş.

40

Elin

Kabul etmesi zordu ama Jamie’ye çok şey borçluydum. Bizimle yaşamaya geldiğinde, onun ailemi birbirinden ayrı tutan bir canavar olduğunu düşünmüştüm ama zırhı yemek lekeleriyle kaplı, kılıç yerine Transformers meşalesi olan bir şövalye olduğu ortaya çıktı. Masalımı tekrar yazsam Jamie, Mükemmel Prenses’i Karmakarışık Orman’daki kurt adamlardan kurtaran ve Umutsuzluk Çukuru’ndan kaçmasına yardım eden Şövalye olurdu.

Jamie öğretmenlere bilim sunumunu mahveden kişinin ben olduğumu söylemedi ve babasının da Bayan Morrison ile konuşmasına izin vermedi. Bütün dünyanın ne kadar kötü olduğumu görmesini sağlayabilirdi ama o bunu yapmamayı seçti.

Benden çok daha iyi bir insandı.

Öğretmenlerin hiçbiri bunu bilmiyordu. Hepsi benim mükemmel olduğumu ve Jamie'nin bir canavar olduğunu düşünüyordu. Bayan Morrison Rachel'ın Jamie hakkında söylediği kötü yalanlara bile inanıyordu. Eminim ki Paul
çok gergindi ve bugünkü drama bardağı taşıran son damla olabilir, Paul Jamie'yi de alıp Southampton'a gitmeye karar verebilirdi ve ben ikisini bir daha asla göremezdim.

Oysa tek yapmam gereken ağzımı kapalı tutmaktı. Böylece altı aydır çaresizce istediğim şeye kavuşacaktım.

Ancak Doktor Murray istediğim şeyin bu olmadığını anlamama yardım etti.

Artık Jamie ve Paul ile bir aile olmak istiyordum. Kolay olmayacaktı; bu, gerçek hayatta, Mükemmel Prenses'in masalımda hiç olmadığı kadar cesur olması anlamına geliyordu. Ama artık peri masalları uydurmayı bırakıp gerçeği anneme ve öğretmenlerime söylemenin zamanı gelmişti.

Jamie'den bir şeyler öğrenmenin ve değişiklik için iyi bir şey yapmanın zamanı gelmişti.

Eve dönüş zili çaldığında Jamie'ye veda bile etmedim, sadece okul çantamı kaptım ve otoparka koştum. Okuldan sonra annemle buluşup Jamie'nin gardırobumun kapısıyla öldüresiye parçaladığı bilgisayarın yerine yeni bir bilgisayar almaya gidecektik. Annem "Hayatı normale döndürmek" için birlikte güzel bir şey yapmamız gerektiğini söylemişti.

"Alışverişe çıkmaya hazır mısın?" diye sordu annem arabanın kapısını açtığımda.

"Henüz değil," dedim ona. "Önce bir şey yapmamız lazım." Kolundan tuttum ve okula geri götürdüm. O kadar hızlı gittik ki neredeyse başöğretmenin ofisinin dışında bekleyen Paul ve Jamie'ye çarpıyorduk.

"Liz! Senin burada ne işin var? Okuldan seni de mi aradılar?" Paul annemden de şaşkın görünüyordu.

"Hayır... Ben senin burada olduğunu bilmiyordum. Elin neler oluyor? Başöğretmenle konuşmak istediğini söylemiştin?"

Hepsi dönüp bana baktı. Ya şimdi ya da hiç dedim kendime. Derin bir nefes aldım ve Bay Conway'in kapısını açtım. Bayan Morrison da orada oturuyordu. İçeri girdiğimizde kaşlarını çatınca Jamie montunun içinde iyice küçüldü.

Yetişkinler tek kelime edemeden kelimeler ağzımdan dökülüverdi: "Bayan Morrison, Jamie bunca zamandır doğruyu söylüyordu. Ona zorbalık yapan ve onu öfkeden delirtmeye çalışan Rachel'dı. Jamie'ye her gün kötü şeyler söylüyor ve sınıfta siz bakmadığınızda onu deli ediyor."

Jamie'nin saklandığı kapüşonun altında bir yerlerden şaşkınlıktan nefesinin kesildiğini duyabiliyordum.

"Rachel Young'ın mükemmel olmadığının farkındayım Elin," dedi Bayan Morrison, "ama Jamie kesinlikle masum değil. O..."

"HAYIR o masum!" diye öğretmenimizin sözünü böldüm söylediğimde ısrar ederek. Bayan Morrison'ın da şaşkınlıktan nefesi kesildi. "Bir kez bile o başlatmadı. Sizin ne olduğunu sorduğunuz ve sorumlunun Jamie olduğunu söylediğimde yalan söylüyordum. Başının belaya girmesine ben de destek oluyordum. Ona değil, bana inanacağınızı biliyordum. O yüzden bilim fuarı yarışmasında..."

Bundan sonrasını ifade etmek zordu ve sözlerimi bitirmeden önce derin bir nefes almak zorunda kaldım.

"Demek istediğim, bilim fuarı için hazırladığı sunumu Jamie mahvetmedi. Ben yaptım." Sonunda itiraf etmeyi
başarmıştım. "Jamie yapanın kendisi olmadığını söylediğinde doğruyu söylüyordu, Rachel hakkında da doğruyu söylüyordu. Bakın, bunu kanıtlayabilirim."

Bay Conway ağzını açamadan telefonumu cebimden çıkardım ve bir videonun üzerindeki oynat düğmesine bastım. Rachel'ın sesi odayı doldurdu ve bir süre sonra Jamie'ninki de ona katıldı.

"Yine sinir krizine mi girdin, Ucube Çocuk? Ne oldu! Okulun sütü geçen hafta kapatıldığın tımarhanede verdikleri şeyler kadar iyi değil mi?"

Rachel, Jamie'ye hakaretler ederken herkes şaşkınlıkla izledi ve tartışmanın sonuna geldiğimizde Bayan Morrison'ın ağzı açık kalmıştı.

"Beni ev ödevi kulübüne gönderecek! Futbol takımındaki yerimi kaybedeceğim! "

"Ne güzel işte!"

Duraklama tuşuna bastım ve tüm ekran Rachel'ın alaycı yüzüyle doldu. Bayan Morrison hızla gözlerini kırpıştırıyordu. Bay Conway beceriksizce boğazını temizledi. Annem ve Paul birbirlerine baktılar ve Jamie kapüşonunun altında sırıttı.

Rachel onu sinir ederken benim onu görmezden gelmediğimi ve mısır gevreği paketindeki yazıları okumadığımı sonunda anlamıştı.

Ben onları videoya çekmekle meşguldüm.

Takip eden birkaç dakikayı hayal meyal hatırlıyorum. Bayan Morrison ve Bay Conway bağırmadılar, ama gözlerimi yaşlarla bulanıklaştıran ve düşmelerini engellemek için yumruklarımı sıkmama sebep olan bir sürü sert söz söylediler.

Annem elimi tuttu. Beni azarlamayı bitirdiklerinde elimi sıktı ve doğru şeyi yaptığım için benimle gurur duyduğunu bilmek beni daha da bunalttı. Bayan Morrison ve Bay Conway'in Rachel'ı cezalandırmakla ilgili söylediklerine kulak kabartamayacak kadar üzgündüm ama gülümsemesi daha da büyüdüğüne göre Jamie mutlu olmuştu.

Görüşme bittikten sonra sessizce otoparka yürüdük. Kimse ne söyleyeceğini bilmiyordu. Annem ve Paul ilk kez buluşmuş gençler gibi görünüyor, Jamie ise Avustralya piyangosunu yeni kazanmış bir kanguru gibi zıplayıp duruyordu.

Ancak ben kendimi tuhaf hissedemeyecek kadar sersemlemiştim. Bir ay boyunca her gün öğle arası ödev kulübüne gitmek zorunda kalacaktım ve Bayan Morrison o korkunç kelimeleri söylemişti, "Beni hayal kırıklığına uğrattın."

Babam gittiğinden beri en çok korktuğum şey sonunda olmuştu. Herkes benim Mükemmel Prenses olmadığımı ve korkunç şeyler yaptığımı öğrenmişti.

Ve gerçekten tuhaf olan şey neydi biliyor musunuz? Bu, dünyanın sonu değildi.

Kendimi berbat hissediyordum ama aynı zamanda bir şekilde hafiflemiştim. Tıpkı gök gürültüsünün sona erip bulutların dağıldığı bir fırtınanın ardından gökyüzünün hissettiği gibi.

Annemin arabasının yanında durduk. Annem dakikalardır çantasında anahtarını arıyormuş gibi yapıyordu, ikimiz de cebinde olduklarını biliyorduk. Paul ile konuşmak için bir şans yaratmak istiyordu. Belli ki Paul de bunun için bir fırsat arıyordu. Jamie ile hemen yola çıkmak yerine, annemin arabasındaki aşınmış lastikleri inceliyormuş gibi yapıp ona lastikleri değiştirmesi gerektiğini söyledi.

Yeniden bir araya gelmelerine yardımcı olmak için bir şeyler yapmam gerektiğini biliyordum. Bu aileyi dağıtan bendim, bu yüzden onu tekrar bir araya getirmek de benim işimdi. Sadece nasıl yapacağımdan emin değildim.

Paul annemin arabası hakkında konuşacak başka uyduruk sorun kalmayınca "Orada yaptığın çok cesurca bir şeydi Elin, seninle gurur duyuyorum," dedi. "Jamie'yi destekleyip doğruyu söylediğin için teşekkürler."

Omuz silktim ve başımı salladım, sonra başka tarafa baktım. Benimle ve annemle yaşamaya geldiğinden beri ona söylediğim tüm kötü şeyler için üzgün olduğumu ve onu özlediğimi söylemek istiyordum. Mutfakta yemek pişirirken çıkardığı sesleri ve mısır patlatıp nefret ediyormuş numarası yaptığım filmleri izleyerek geçirdiğimiz geceleri özlediğimi. Akşamları kutu oyunları oynayıp ailecek vakit geçirmeyi, hatta okulla ilgili neredeyse hiç cevaplamadığım bir sürü soru sormasını dahi özlediğimi. Ancak bunların hiçbirini söyleyemedim. Boğazımda elma büyüklüğünde bir yumru vardı ve onu yutamıyordum.

"Geliyor musun Elin? Gitme zamanı." Annemin sonunda arabasının anahtarını arayacak başka yeri kalmadı ve onları cebinden çıkardı.

"Bekleyin!" Sesime tam zamanında kavuştum. Olan biteni düzeltmek zorundaydım. Mecburdum işte. "Ben yeni bir bilgisayar almak için hafta sonunu bekleyebilirim."

"Ama ben bunun için işten erken çıktım, mağazalara gidebile—"

“Biliyorum, ama... Onun yerine Paul ve Jamie bu akşam bize yemeğe gelseler?”

Nefesimi tuttum. Annem ve Paul birbirlerine umut dolu bakışlar attılar. “Çok isterim,” dedi annem çabucak. “Dün gece bir tencere biberli fasülye yapmıştım.”

“Kulağa harika geliyor, ama düşünüyorum da...” Paul bana baktı. Gözlerindeki tereddütü görebiliyordum. “Emin misin Elin? Jamie ve benim orada olmamızı istediğinden emin misin?”

Boğazım öyle kasıldı ki ona beklediği cevabı veremedim. O yüzden onun yerine ona daha iyi bir şey, daha önce hiç vermediğim bir şey verdim.

Ona sarıldım.

41

Jamie

Herkes kucaklaşıyor.

Benim de katılmam gerekiyor mu bilmiyorum ama sarılmayı sevmiyorum. O yüzden herkes tuhaf sesin nereden geldiğini görmek için etrafına bakınana kadar parmaklarımı Liz’in arabasının kaputuna vuruyorum.

“Yani... Bu tekrar bir araya geldiğiniz ve benim de tekrar yatak odama taşınabileceğim anlamına mı geliyor?” diye soruyorum Liz’e. Yol açtığım onca dertten sonra beni affedip affetmediğini henüz bilmiyorum ve yere bakma ve ayaklarını sürüme biçimi bana hiçbir ipucu vermiyor. Ancak babam bunu iyi bir işaret olarak görüyor ve kulağına onu gülümseten bir şey fısıldıyor.

“Bugünden sonrası için şimdiden plan yapmayalım, tamam mı Sandviç Adam?” diyor bana. Yine Sandviç Adamlığa terfi ediyorum.

Bu kesinlikle iyi bir işaret.

Kesin yeniden bir araya geliyorlar.

“Bana destek verdiğin için teşekkürler,” diyorum Elin’e. “Ödev kulübüne gitmek zorunda kaldığın için üzgünüm.”

“Bilim projeni mahvettiğim için üzgünüm,” diyor Elin. Hâlâ biraz üzgün görünüyor ama eve gittiğimizde onu birkaç Çılgın Jamie Spesiyaliyle neşelendirebileceğime eminim. Sandviçlerim hemen hemen her şeye iyi gelir. Odasındaki her şeyi mahvettiğim için üzgün olduğumu söylememe gerek yok.

Artık ödeştik.

İlaçlarımın etkisi azaldı. Açlıktan ölüyorum ve acı biber istiyorum. Okulun otoparkında durup insanların kucaklaşmasını seyretmek istemiyorum. Tam arabasına koşacakken babam bana sesleniyor.

“Hey! Bir dakika Jamie. Sana söylemek istediğim bir şeyi hatırladım. Geçen hafta kütüphanenin web sitesinde bir duyuru vardı. Paskalya tatilinden sonra, bilim fuarına katılım hakkı için gruplara özel bir yarışma düzenliyorlarmış. Belki sen ve Elin ortak bir proje yapar ve katılma hakkı kazanıp kazanamayacağınıza bakarsınız. Bu kez aynı takımda olursunuz. Ne dersiniz?”

Sanki biri bana bir milyon volt elektrik vermiş gibi hissediyorum. Tüm omurgam karıncalanıyor ve ellerim heyecanla titriyor. O bilim fuarına katılmaktan daha fazla istediğim bir şey yok! Kazanırsam, herkese bir konuda gerçekten iyi olduğumu kanıtlayabileceğim. Hem Elin’in bugün benim için yaptığı cesurca şeyden sonra, ona borcumu ödemenin bir yolunu bulmam şart. Binicilik derslerinin onu gerçekten mutlu edeceğini biliyorum.

Elin mutlu olmayı hak ediyor. Uzun zamandır öyle üzgündü ki.

Dudağımı ısırıp ona gülümsüyorum. Onun da evet demesini istiyorum.

Okuması imkânsız olan o aşırı sinir bozucu kaş çatışını yapıyor ve ardından “Olabilir. Bunu düşüneceğim,” diyor.

Bir “Evet” kadar iyi değil ama yakın.

“Evet!” diye bağırıyorum ikimizin adına. “Glasgow Bilim Merkezi! Bizi bekle, biz geliyoruz!”

“O kadar aceleci olma!” diye kahkaha atıyor babam. “Daha katılmaya hak kazanmadınız bile!”

“Ya da bir proje fikri bulmadınız,” diye ekliyor Liz.

“Kristal projesine ne dersin?” diyor Elin. “Onu yeniden yapabilir miyiz?”

“Yok,” diye kafamı sallıyorum.

“Bilimin bütün amacı, cevabını henüz bilmediğin bir şeyi araştırmaktır. Artık kristaller hakkında bilinmesi gereken her şeyi biliyorum. Yani neredeyse.”

“O zaman neyi araştırabiliriz?”

Bu sorunun cevabıyla ilgili önceden antrenmanlıyım. Elimi okul çantamın üzerine koyuyor ve Paige’in Noel’de bana verdiğinden beri yanımda taşıdığım kitabı çıkarıyorum. “Tüm gezegendeki en şaşırtıcı şeyi inceleyeceğiz!” diye sırıtıyorum.

“KELEBEKLER!”

Elin gülümsemesine engel olamıyor.

Ben bunu bir “evet” olarak kabul edeceğim.

42

Elin

Bilim projemiz harikaydı ama Jamie ve Elin birlikteliği tam olarak işe yaramıyordu. Bir şey eksikti. Takımımızı bir arada tutmak için önemli bir tutkala ihtiyacımız vardı. Ben çok düzenli ve dikkatliydim, Jamie ise çok dağınık ve heyecanlıydı. Üçüncü bir ekip üyesine ihtiyacımız vardı. Ancak bu kişi işi bizden devralmaya veya bize ne yapacağımızı söylemeye çalışacak biri olmamalıydı.

İhtiyacımız olan şey bir hakemdi.

Bir yığın yaprağı farklı tabaklara ayırırken “Bu öğleden sonra okuldan bir kız gelecek,” dedim babaanneme. “Bilim fuarı projemizde bize yardım edecek.”

“Öğle yemeği için fazladan sosisli sandviç yapayım o zaman,” diye gülümsedi babaannem. Ben de gülümsedim. Onun evine sığınıp Beth’i orada bulduktan sonra aramız biraz tuhaflaşmıştı, ama şimdi normale dönüyordu. Babamın yeni ailesini hiç görmediği konusunda bana yalan söylediği için babaanneme hâlâ kızgındım ama neden öyle yaptığını
anlamaya başlamıştım. Bunu bana söyleseydi çıldırırdım ve canım sıkkın olduğunda canavarlaşabiliyordum.

“Öğle yemeğine kim geliyormuş? Projemize kim katılıyormuş?” Jamie, içi sınıflandırılması gereken daha fazla yaprakla dolu büyük bir kutuyu çekerken tökezledi. Plastik tanklarımızdaki farklı tırtıllar yalnızca belli bir tür yaprak yiyordu ve onları doğru olanlarla beslemeye dikkat etmemiz gerekiyordu.

“Merak etme Jamie, gelen...”

Jamie öfkeyle “Sen bilim projesi takımımıza birini davet ettin ve bana sormadın bile, öyle mi?” diye bağırırken kutusunun yarısı da-yere döküldü. “Bayan Watts! Ona bunu yapamayacağını söyleyin!”

“Sorun yok, bu öğleden sonra deneyeceğiz ve işe yaramazsa, kendimiz yapmaya devam edeceğiz,” dedim çabucak, babaannem Jamie’yi savunmaya geçmeden.

Annem ile Paul işteyken, tatilde bize babaannem bakıyordu ve artık Jamie’yi daha iyi tanımaya başladığından, ona hiç sahip olmadığı erkek torunu gibi davranıyordu. Onu güldürdüğü kadar tepesini de attırdığı gerçeği olmasaydı, muhtemelen kıskanırdım.

Jamie’nin peşinden bahçeye gidecektim ki babaannem “Ah, Elin, sen gitmeden önce sana sormak istediğim bir şey var,” dedi. Hemen söylemeyince beklerken biraz gerildim.

“Babanın başka bir çocuğu olduğu için hâlâ üzgün olduğunu biliyorum...”

İşte geliyor, diye düşündüm.

ama Beth senin kız kardeşin ve ona bir şans verirsen ikiniz çok iyi anlaşırsınız. Seninle tanışmayı çok istiyor."

Hiçbir şey demedim. Sadece elimde tuttuğum yaprakla oynayıp onu küçük parçalara ayırdım. "Mesele şu ki..." diye yavaşça devam etti babaannem. "Baban gelecek hafta yeniden işe başlayacak ve o bir bebek bakıcısı ayarlayana kadar Beth'e benim bakmamı istiyor."

Yaprağın parçaları tabağın içinde üst üste yığılmaya başlamıştı. Yine de bir şey söylemedim.

Ona yardımcı olmam için bir çabayla "Sorunu görüyor musun?" diye sordu babaannem. Ne söylememi istediğini biliyordum ama bunu önce onun dile getirmesini istiyordum. Belki yeterince uzun süre oyalanırsam, gelmek üzere olduğunu bildiğim o büyük kararı vermek zorunda kalmazdım.

Babaannem içini çekti ve lafı dolandırmadan söyleyeceğini söyledi. "Annenin bu Paskalya'da sana ve Jamie'ye bakmak için bana ihtiyacı var; babanın da Beth'e bakmak için bana ihtiyacı var. ikisini de yapabilirim ama aynı anda iki yerde birden olamam. Onu buraya getirsem sorun olur mu? işin doğrusu Elin, onunla biraz zaman geçirmeyi kabul edersen onu çok seveceğini düşünüyorum."

Yırttığım son yaprağı da tabağa bıraktım ve cevap vermeden önce ellerimi bir kâğıt havluya yavaşça sildim. "Bir düşüneyim, tamam mı babaanne?" Elimden gelenin en iyisi buydu. Babaannem denediğimi biliyordu, o yüzden bana sarıldı ve konuyu daha fazla uzatmadı.

"Elin o yaprakları getirmeyi düşünüyor musun?" diye seslendi Jamie arka bahçeden.

"Bekle!" diye seslendim. "Başka bir defter alacağım." Sonuçlarımızı kaydetmek için zaten bir sürü kırtasiye malzemesi almıştık ama babaannemin az önce söylediklerini sindirmek için bir dakikaya ihtiyacım vardı. Odama gittim ve çekmecemi açtım ama kâğıt aramıyordum. Fotoğraf albümlerimin altında duran klasörün peşindeydim.

Klasörü alıp açtım, içindeki sayfalara göz gezdirdim ve annemle babamın ayrılmasından bu yana yazdığım masalın tüm bölümlerine baktım. Hepsi yalandı. Babaannemin dediği gibi Beth'le Sue'ya bir şans vermeye hazır olsaydım, babamı istediğim kadar görebilirdim ve eski ailemin tekrar bir araya gelmesiyle ilgili aptal masallar uydurmak zorunda kalmazdım.

Yeni bir masal yazmanın zamanı gelmişti. Uydurma karakterler yerine gerçek karakterlerin olduğu, gerçek bir hikâye yazmanın.

Yalan klasörünü kapattım ve çekmeceme geri koydum.

"Tamam babaanne," dedim Jamie'nin yanına arka bahçeye giderken. "Beth'i önümüzdeki hafta buraya getirebilirsin."

Babaannem öyle kocaman gülümsedi ki, benimle Mükemmel Prenses'in asla beceremeyeceği kadar gurur duymasını sağladığımı biliyordum.

4!>

Jamie

"Fotoğraf zamanı!" diye seslenirken telefonumu kapıp iki takım arkadaşımı fotoğraf karesinin içine çekiyorum. Anneme artık benim için endişelenmesine gerek olmadığını kanıtlamak ve benimle gurur duymasını sağlamak, böylece Amerikan Rüyası'nın tadını çıkarmasını istiyorum. Belki biraz da arka bahçesinde süper harika bir kelebek deneyi olmadığı için Chris'i biraz kıskandırmak istiyorum.

"Yine mi Jamie!" diye iç çekiyor Elin. "Daha her tırtılı tek tek ölçmemiz ve boyut karşılaştırma çizelgelerini ayarlamamız gerekiyor. Daha fazla fotoğraf çekmeye vaktimiz yok." Gözlüklerini çıkarıp kameraya gülümseyen Paige "Yarın bütün bir günümüz var ve yapılacak sadece iki çizelge kaldı. O yüzden bolca vaktimiz var," diyor.

Paige, elinde bilim notlarını yazmak için eski bir not defteri ve kendisine iyi davranması için Elin'e rüşvet niyetine getirdiği yarım poşet Liquorice Allsorts şekerlemesiyle kapımızı çaldığındaki hâlinden çok daha az utangaç şu an. Bana rüşvet vermesine gerek yoktu. Tekrar arkadaşı olmaya can atıyordum. Elin'in ona emir vermekten vazgeçmesi ve Paige'in otoyolda asfalta yapışmış bir fare gibi görünmeyi bırakması birkaç gün sürdü ama şimdi her şey harika gidiyor. Paige öfkelenmeye, usanmaya başladığımda beni nasıl sakinleştireceğini çok iyi biliyor ve iki gündür hiç krize girmedim. Bir patlama

olmadan önce fitili neresinden keseceğini bilen bir bomba imha uzmanına benziyor ve Elin'in benimle daha iyi geçinmesine de yardım ediyor.

Paskalya'dan beri burada hava mükemmel, muhtemelen güneşli Kaliforniya'dakinden bile iyi. Çimlere uzanıyorum ve meşhur bir böcek avcısıymışım gibi büyütecimi gözüme yaklaştırıp başka bir selfie çekiyorum. Bayan Morrison dönemin son gününde bana okulu bitirdiğimde bilim insanı olacak kadar zeki olduğumu söyledi. Bana daha önce hiç böyle bir şey söylememişti. Rachel hakkında bana inanmadığı ve hepsinde benim hatam olmadığı halde bana bağırdığı için özür dileme biçiminin bu olduğunu düşünüyorum. Endişelenmesine gerek yok. İçimde hâlâ Çılgın Jamie'nin sinir krizlerinden bir sürü var. Dolayısıyla haziran sonuna kadar bana bağırmasını gerektirecek çok sebebi olacaktır.

En azından babam ve Liz artık birbirlerine bağırmıyorlar. En iyi tavırlarımı takınıyorum ki bu genelde yeterli olmuyor ama bu sefer sanki birbirimize karşı bir savaşta taraf olmak yerine hepimiz birlikte çalışıyoruz. Ailemiz mükemmel değil, ama uzun zamandır ilk defa, belki bu sefer sonsuza dek birlikte kalabileceğini düşünmeye başlıyorum.

"Öğle yemeği vakti!" diye sesleniyor Bayan Watts mutfaktan. "Üçünüz biraz ara verin de gelip bir şeyler yiyin."

Hepimiz portakal suyu içmek ve sosisli sandviç yemek için mutfağa doluşuyoruz. İlaçlarım yüzünden o kadar aç değilim, ama Bayan Watts onları özellikle benim için yaptı çünkü şu anda en sevdiğim şey olduklarını düşünüyor. Ona aslında kızarmış ekmek üstü fasulyeyi daha çok sevdiğimi söylemek istemiyorum. O yüzden yine de bir tane yiyorum ve deneyimiz üzerinde çalışırken Beth'in yanımızda boyadığı resimlere bakıyorum. "Hey! Bunu beğendim. Kaplumbağa kabuğu mu bu?" diye soruyorum kelebek şeklindeki kâğıdı tutup göstermeye çalışırken siyah ve turuncu lekelerle kaplayarak.

"Saçmalama," diyor Elin gözlerini devirerek. "Diken kelebeği o. Kanat işaretlerini göremiyor musun? Üç yaşındaki bir çocuk için oldukça iyi bir çizim."

Beth, Elin'e gülümseyerek "Oldukça iyi," diye onaylıyor ve ağzına bir avuç dolusu sosisli atıyor.

Elin'in artık tüm o minik peri masalı figürlerini boyamaktan daha çok sevdiği yeni bir projesi var: Beth'e resim yapmayı öğretmek. Bilim sunumumuzun sanatsal kısımlarını kendisi yapmakta ısrar edeceğini düşünmüştüm, ama Beth'in yardım etmesine izin veriyor. Bu, bazı bilgi posterlerimizin biraz yamuk yumuk olacağı anlamına gelse bile ikisinin anlaştığını görmek güzel. Minicik kelebeklerin sergi kutumuzun içine girdiğini görmek beni umutlandırıyor. Eğer Elin kontrol manyağı olmaktan çıkıp bir miktar dağınıklığı önemsemeyen, sabırlı bir ablaya dönüştüyse, bu benim de bir canavardan çok daha iyi bir şeye dönüşmem için umudun olduğu anlamına gelir.

Paige "Bilim fuarını kazanabileceğimizi düşünüyor musunuz?" diye zilyonuncu kez soruyor. "Ben hayatımda hiç bir şey kazanmadım da."

"Elbette kazanabiliriz," diyor Elin, Beth'in parmaklarını silip ona yoğurdunu nasıl açacağını gösterirken. "Projemiz harika."

Bayan Watts kaşlarını çatıyor. Endişelendiğini biliyorum çünkü Elin'in kendine fazla güvendiğini düşünüyor ve Glasgow Bilim Merkezi'nden önce projemizi önümüzdeki hafta kütüphanedeki jüri üyelerinden geçirmemiz gerektiğini biliyor. Oysa ben endişeli değilim. Kazanmayı istemek için dünyadaki en iyi nedene sahibim: birincilik ödülünü aldığımızda ve oha binicilik derslerini sonunda alabileceğini söylediğimde Elin'in yüzünü görmek için sabırsızlanıyorum.

Zaten kendimi şimdiden kazanmış gibi hissediyorum. Elin ve ben savaşta güçlerimizi birleştirdik ve ödül olarak doğru düzgün bir aile kazandık. Bu, neredeyse gezegendeki tüm bilim yarışmalarını kazanmaktan daha iyi bir şey.

44

Elin

Birkaç hafta önce kütüphanedeki yarışmada bilim fuarında yer almaya hak kazanmak işin kolay kısmıydı.

Fuar günü beni tedirgin eden kalabalık Bilim Merkezi'nde ellerinde panolarıyla dolaşan jüri üyeleri değildi. Kalbimin tanklarımızda yeni ortaya çıkan kelebeklerden daha hızlı çarpmasına neden olan, babamı yeni ailesiyle birlikte ilk kez görmekti.

Kalabalığın içinde tanıdık sarı saçlarını görebilmek için boynumu uzatıp yeniden "Onu görüyor musun?" diye sordum. Okulumuzdan pek çok çocuk vardı

ve Bayan Morrison merhaba demek için gelmişti, ama babamdan hiç iz yoktu ve aramamıştı da. “Geleceğini söylemişti. Sence fikrini mi değiştirdi?”

“Endişelenme, gelecek. Bunu hayatta kaçırmaz,” dedi annem. Elimi sıktı ve güven vermek için gülümsedi. Gülümsemesi az da olsa iyi geldi ama karşılaştığımızda Sue’ya ne diyeceğim hakkında endişelenmekten kendimi alamıyordum. Üç yıldan uzun süredir onu kabul etmem için uğraşıyor, beni Edinburgh’ya tatil yapmaya davet ediyor ve babaannemin evinde babamla her görüşmemizde bana onunla birlikte küçük hediyeler gönderiyordu ama ben her seferinde reddediyordum. Artık çok geç olmasından ve hikâyeme farklı bir son verme şansımı mahvetmiş olmaktan korkuyordum.

“Ay! O bastığın benim ayağımdı!” diye ciyakladım tekrar ayak parmaklarımı ezmesin diye çekilirken. “Zıplamayı keser misin! Eğer tuvalete gitmen gerekiyorsa git, jürinin bizden önce bakacağı üç masa daha var.”

Jamie içini kıpır kıpır eden bir enerjiyle “Çişim yok,” dedi “Sadece gerginim. Sakızımı unuttum.”

“Al, senin için birkaç tane almıştım.” Paige cebinden birkaç paket çıkarıp Jamie’ye uzattı. Bunun üzerine içimden ona sarılmak geldi ama kendimi tuttum. Bunda çok iyiydi. Birkaç ay önce onun her konuda berbat olduğunu düşünüyordum ama artık bunun doğru olmadığını biliyordum.

Bir gün harika bir öğretmen olacaktı. Benim olabileceğimden çok daha sabırlıydı.

“Hey, bakın!” dedi Jamie bir ağız dolusu sakızın arasından. “Beth gelmiş!”

Jamie’nin onu işaret etmesine gerek yoktu. Beth bizi görür görmez babamın elini bırakıp doğruca bana koştu, kendini kucağıma bıraktı ve onu kucaklayıp ona sarılmamı istedi. Bana o kadar benziyordu ki gülümsedim. Birinin ailesi olduğuna karar verdiğinde, ona sıkı sıkıya tutunuyor ve onu asla bırakmıyordu.

Beth’e tanklardaki kelebekleri gösterirken, babamın Sue’nun elini tuttuğunu ve Paul’ün da annemin beline sa
rıldığını görmezden gelmeye çalıştım. Ancak birbirlerine gösteri yapma derdinde değillerdi. Hepsi ilk kez mutlu ve rahat görünüyordu ve babaannem hepsine öyle büyük bir gülümsemeyle bakıyordu ki yüzü yanaklarının olduğu yerlerden çatlayacak diye korktum.

Derken Sue yanıma geldi ve Beth’in burnunu silermiş gibi yaptı ama benimle konuşmak için bir bahane aradığını biliyordum.

“Merhaba Elin, sonunda seninle tanışmak çok güzel. Baban bana senden o kadar çok bahsetti ki seni zaten tanıyormuşum gibi hissediyorum.”

“Hmmm, evet, ben de tanıştığımıza memnun oldum,” diye kekeledim. Bunun doğru olup olmadığından emin değildim ama içimde taşıdığım tüm o öfkeden kurtulmak o kadar rahatlatıcıydı ki kendimi on ton daha hafif hissettim.

“Üçünüzün bilim serginizle birkaç fotoğrafını çekmeme ne dersiniz? Babaannen duvarına asmaktan büyük mutluluk duyar. Hem işyerindeki tüm arkadaşlarıma deneylerinizin fotoğraflarını getirip onlara göstereceğimi söyledim. Böyle mükemmel. Peynir diyin!”

Jamie kolumu omzuna koyduğumda ve Paige ona yaklaştığında yüzünü buruşturdu ama gülümsemem gerçekti. Sue hâlâ benimle arkadaş olmaya çalışıyordu. Demek ki tatilimi babam ve Beth’le Edinburgh’da geçirme şansımı kaybetmemiştim.

Bu bana kendimi bilim fuarına katılmaya hak kazanmış olmaktan daha iyi hissettirdi.

Paul’ün aniden “Bakın jüri üyeleri geliyor,” demesiyle midemin içinde yine gergin bir hareketlenme oldu. “İyi şanslar çocuklar, size şans diliyoruz.”

Jürinin sunumumuza bakıp bize sorular sorabilmesi için hepsi geri çekildi.

Bunca haftadır uğruna çalıştığımız o an nihayet gelmişti.

O kadar gergindim ki jürinin sorularını zar zor cevaplayabildim ve sürekli takılıp kekeledim. Başarılı olmak ve babamı benimle gururlandırmak için can atıyordum ama herkesi hayal kırıklığına uğratma korkusuyla ne söyleyeceğimi öyle bir şaşırdım ki sonunda konuşamaz hâle geldim. Jamie de benden daha iyi değildi. Aynı kutudan fırlayan bir palyaço gibi bir aşağı bir yukarı zıplamaktan çok geçmeden cevaplarını bozmaya başladı. Öyle ki jüri için söylediği tek bir kelimeyi anlaması imkânsız hale geldi.

Bizi kurtaran Paige oldu.

O da gergindi ama bir şekilde sakin kalmayı, yavaş ve net bir şekilde konuşmayı başardı. Jüri üyelerine deneyimizin tasarımı ve kelebeklerimizin

büyümesinin farklı aşamaları hakkında her şeyi anlattı. Rachelin zorbalığına maruz kalmadığı veya Bayan Morrison'ın ona bakıp kaşlarını çatmadığı zaman çok daha cesurdu.

Ya da ben ona çok ama çok kötü davranmadığımda.

Jüri ellerindeki panolara yazmayı bitirip bir sonraki sunuma geçer geçmez Jamie tuttuğu nefesini sönen bir balon gibi koyuverdi ve ben Paige'in elini tutup sıktım.

"Harikaydın!" diye fısıldadım.

Paige bana bakıp gülümsedi ve kızardı. Sanki ona kötü şeyler söylediğim ya da okulda benimle konuşmak istediğinde onu görmezden geldiğim tüm o zamanları sonunda affetmişti.

Öğleden sonranın geri kalanı çabucak geçti. Göz açıp kapayıncaya kadar o an geldi ve herkes jürinin ikinci gelen takımı ve kazananları duyurmasını dinlemek için ana salonda toplandı.

"Sence kazanacak mıyız?" Jamie kulağıma öyle yüksek sesle fısıldadı ki bütün salon onu duyabilirdi. "Sence kazanacak mıyız?"

"Bilmiyorum!" diye fısıldadım. "Sadece yarım saniye yerinde dur. Birazdan öğreneceğiz!"

Kendimi sonucu umursamadığıma ikna etmeye çalıştım. Kendi kendime tüm farklılıklarımızı bir kenara bırakıp birlikte çalışarak bin pounddan çok daha iyi bir ödül kazandığımızı söyledim. Kendime içimden tüm doğru şeyleri söyledim, ama bu, sonuçlar açıklandığında midemin hayal kırıklığıyla sarsılmasını engellemedi.

Bilim fuarını kazanamadık.

Projemiz ikinci oldu.

Jamie'nin boğazı sıkılırmış gibi öfkeli inlemesinin Paige'in sevinç çığlıklarını bastırdığını duyabiliyordum. Sertifikasını alabilmesi için onu bizimle sahneye âdeta sürüklemek zorunda kaldım. Sergimizi söküp annemin arabasına yerleştirene kadar yüzündeki gülümsemeyi korumayı başardı ama sahte olduğunu biliyordum.

Yetişkinler otoparkta sohbet ederken, Jamie her şeyi yükleyip yüklemediğimizi kontrol ediyormuş gibi yaptı ama
aslında kimse ağlamamak için kendini zor tuttuğunu görmesin diye bagaj ın arkasına saklanıyordu. Benim de umduğum mükemmel son bu değildi ama onu bu kadar üzgün görmek, kazanmaktan daha önemli şeyler olduğunu anlamamı sağladı.

"Neşelen," diye fısıldadım, "çok iyi iş çıkardık. Koca Glasgow'da ikinci olduk! Deneyimiz gerçekten iyiydi."

"Bin poundu kazanacak kadar değilmiş," diye burnunu çekti.

"Yine de her birimiz elli pound alacağız. Bu da hiç fena sayılmaz, değil mi?"

"Evet, ama yetmez."

"Neye yetmez?" diye sordum şaşkın şaşkın. Jamie daha önce para ödülünden hiç bahsetmemişti. Bilimde iyi olduğunu herkese kanıtlamak için kazanmak istediğini sanıyordum.

"Binicilik derslerine," dedi burnunu koluna silerek. "O derslerin parasını ödeyemezsem, size kalmaya geldiğimde senin her şeyini mahvetmiş olmamı telafi edemem."

Tek yapabildiğim orada öylece durup şaşkınlıkla gözlerimi açıp kapamak oldu.

"Bunca zamandır sadece ben at binebileyim diye mi kazanmaya çalıştığını söylüyorsun?" diye sordum sonunda.

Ayaklarına bakarak başını salladı.

"Jamie eğer o kadar nefret etmeseydin, şu an sana sarılırdım," diye güldüm.

“Yani hayal kırıklığına uğramadın mı?”

“Babam yeniden işe başladı. O yüzden gelecek ay binicilik derslerine başlamam için gereken parayı ödeyecek. Beni hayal kırıklığına uğratan tek şey yine benim. Sana
karşı gerçekten kaba davrandım ve sen bana karşı hep çok naziktin,” diye itiraf ettim. “Keşke zamanı geri alıp yaptığım tüm kötü şeyleri geri alabilseydim.”

Şaşkınlıkla bakma sırası Jamie’deydi. Ardından kaş çatışı büyük bir gülümsemeye dönüştü.

“Sarılmaktan o kadar nefret etmeseydim, şu an ben de sana sarılırdım,” diye gülümsedi. Bu sözleri ikimizi de güldürdü.

“İşte buradasın!” dedi babam. Saklandığımız yeri bulmuştu. “Elin, babaannenin evine gidiyoruz. Seni bırakalım mı Paige? Yoksa annen seni almaya gelecek mi?”

Ani bir suçluluk hissettim. Jamie’ye o kadar odaklanmıştım ki, Paige’in duvarda tek başına sessizce oturduğunu unutmuştum. Böyle olmasına alışık olduğu hissine kapıldım.

“Sorun değil,” dedi. “Ben otobüsle dönebilirim.”

Bana doğru bir bakış attı, sonra bol sweatshirtünün kollarıyla oynayarak hızla başka yöne baktı. Annesinin bugün çalışmak zorunda oluşundan utanmakla kalmadığını, bilim fuarına gelip onu destekleyecek başka kimsesi olmadığını anlamam uzun sürdü. O da hayal kırıklığına uğramıştı. Bilim fuarı bittiği için benim gözümde artık önemi kalmadığını ve onu tekrar görmezden gelmeye devam edeceğimi düşünüyordu.

“Neden bizimle Whitburn’e gelmiyorsun?” diye sordum. “Babaannemin bahçesinde çay içip piknik yapacağız. Anneni arayıp sorun olup olmadığını sorabiliriz, ama eminim bir şey demeyecektir.”

Paige bir şey demedi ama başını tamam dercesine öyle bir salladı ki az daha gözlükleri düşüyordu. Birbirimizin en iyi arkadaşı olacağımızdan emin değildim, tıpkı annem ile babamın farklı insanlarla birlikte olmasıyla bir gün hiçbir sorunum olmayacağımdan emin olamadığım gibi. Ama Jamie’nin bana bir erkek kardeş olmasına alışmıştım ve Beth’in de küçük kız kardeşim olmasından hoşlanmaya başlamıştım. Bu yüzden Paige’e de bir şans vermeye razıydım.

Herkes arabalara doluştu ama babam ben Jamie ile Paige’in yanına oturmadan önce bana sarıldı.

“Bugün çok iyiydin tatlım,” diye gülümsedi. “Seninle gurur duyuyorum.”

Babam bilim fuarını kastetmiyordu. Sue ve Beth’e bir şans vermemden bahsediyordu. Evden ayrıldığından beri, geri dönüp tekrar babam olması için ona ne kadar mükemmel olduğumu kanıtlamaya çalışacağım diye kendimi çıkmaza sokmuştum. Babamın beni hiç terk etmediğini anlamam için Jamie’nin ailemi tersyüz etmesi gerekmişti ve onu hayatıma geri döndürmek için tek yapmam gereken değer verdiği insanları peri masalı canavarlarına dönüştürmekten vazgeçmekti.

Çok uzun zamandır yanılıyormuşum. Mükemmel olmanın öğretmenlere yağcılık yapmak ve karşıma çıkanları hiç umursamadan incitmek anlamına geldiğini düşünmüştüm. Dışarıdan güzel görünmekle o kadar meşguldüm ki içeride ne kadar çirkin olduğumu fark etmemiştim. Mükemmel olmaya ihtiyacım yoktu.

Tek yapmam gereken nazik olmaktı, tıpkı Paige gibi.

“Açlıktan ölüyorum!” diye bağırdı Jamie. “Whitburn’e yemek yemeye gitmek için hemen şimdi yola çıkmazsak, bilim deneyimizi yemeye başlayacağım.”

Babam “O zaman gitsek iyi olur,” diye güldü ve annemle Paul’e el sallayıp Sue’nun arabasına doğru ilerledi.

“Keşke oraya kadar araba sürmek zorunda olmasaydık, keşke ışınlanabilseydik. Bir zaman makinem ve ışınlayıcım olsaydı ışınlana... Hey! Elin! Paige! Bir sonraki bilim deneyimiz için HARİKA bir fikrim var!”

“Yine mi!” deyip gözlerimi devirdim. Ancak aklına bu sefer ne geldiğini öğrenmeye can atar halde, arka koltuğa, Jamie’nin yanına zıplamaktan geri kalmadım.

Jamie'yle yaşamak asla kolay olmayacaktı, ama onunla yaşamak daha önce yazdıklarımın hepsinden daha iyi bir macera romanına dönüşüyordu.

45

Jamie

"Size deneyin son bölümünde çiçek yerine Çılgın Jamie Spesiyallerimi kullanmamız gerektiğini söylemiştim!" diyorum bilim ekibime. "Bakın! Onları nasıl da sevdiler."

"Onları yemiyorlar," diyor Elin, "onlardan kaçıyorlar. Şuna bak. Sırf senin iğrenç yiyeceklerinden kaçmak için kola birikintisinde kendini boğmaya çalışıyor."

Elin kelebeği parmağının üzerine alıp kuru bir çimen parçasının üzerine koyuyor ama bunu yalnızca tek eliyle yapabiliyor çünkü diğer elinde sandviçlerimden birini tutuyor. "Sen de onları çok seviyorsun," diye kahkaha atıyorum. "Sevmiyorum," diyor kocaman bir ısırık alarak.

Paige sırıtarak bana bakıyor. Ben de kıkırdamalarımı yutmaya çalışırken burnumdan biraz daha kola fışkırtıp tişörtüme saçıyorum. Ben kelebekleri salarken benim telefonumla çektiği videoyu Beth'e göstermeye gidiyor. Ben de çimlere uzanıp mavi gökyüzüne bakıyor ve kendime gülümsüyorum. Eve gittiğimizde o videoyu anneme göndereceğim.

Ona içi tırtıllarla dolu tanklara haftalarca göz kulak olabileceğimi ve sonlarının yatak odamın halısı olmayacağını kanıtlamak istiyorum. Bu, onu bilim fuarı katılım sertifikamdan daha fazla gururlandıracak.

"Onlara öyle dememelisin," diyor Elin. Ben zihin okumakta iyi değilim. O yüzden neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok.

"Ha?" Babaannesinin arka bahçesinde uçuşan kelebeklerin hiçbirini ezmemeye çalışarak ona bakmak için dönüyorum.

"Çılgın Jamie Spesiyalleri. Güzel bir isim değil. Sen çılgın değilsin, sadece... farklısın."

"Evet," diye iç çekiyorum. "Tam bir sersemim." Parmağımı kafamın yanına hafifçe vuruyorum ve gözlerimi şaşı yapıyorum. Ancak komik suratıma gülümsemiyor, sadece kaşlarını daha da çok çatıyor.

"Değilsin işte Jamie. Olmadığını artık biliyorum! Ben kendimi çok mükemmel zannediyordum ama bunun sebebi senin gibi dışarı atmak yerine tüm öfkemi içimde saklamamdı. Doktor Murray bunu görmemi sağladı. Herkes bazen hayatla başa çıkmakta zorlanır. Zor şeylerle mücadele eden herkes çıldırmış olsaydı, bu tüm dünyanın çıldırdığı anlamına gelirdi. Farklı olmak ve bir şeyleri herkes gibi yapmamak sorun değil."

"Yani bir dahaki sefer yemek masasında huysuzlanabilir miyim?" diyerek ona sırıtıyorum.

"En sevdiğin yemeği beş akşam üst üste yemek zorunda kalmadığımız sürece istediğini yapabilirsin."

Elin kaşlarını çatmayı bırakıp yüzünü ekşitiyor.

"Öyleyse sence sandviçlerimin adı ne olmalı?" diye soruyorum.

"Sandviç Adam Spesiyallerine dersin? Ne de olsa baban onlara bu ismi takmış."

"Sandviç Adam Spesiyalleri..." Bir süre düşünüyorum. "Evet, sevdim."

Elin sonunda bana gülümsüyor ve son sandviçini ağzına atıyor.

"Çocuklar on dakika daha, sonra eve gidiyoruz," diye sesleniyor babam, yetişkinlerin masanın etrafına dizilip kahve içtikleri mutfaktan. "Arabaya geri götürmeden önce tüm kelebeklerin o tanklardan çıktıklarından emin olun." Tamam dercesine elimi kaldırıyorum. Bana gülümsüyor. Bugün benimle hayatım boyunca hiç olmadığı kadar gurur duyduğunu biliyorum ve bu beni o kadar mutlu ediyor ki dans ediyormuş gibi hissediyorum.

Tam çimlerin üzerinde dans etmeye koyulacakken Elin "Jamie, bana yardım etmek ister misin?" diye soruyor. "Kurtulmam gereken bir şey var."

Sırt çantasından büyük bir dosya çıkarıp verandada hâlâ tüten mangala götürüyor. Akşam yemeğimizden sonra alevler söndü, ama kömürler hâlâ kızgın.

"Al bakalım. Bunları buruşturup at ve yak. Okuma, tamam mı? Ve bu sefer dikkatli ol!" Elin klasörden birkaç sayfa çekip elinde buruşturup ufak bir top

haline getiriyor ve kömürlerin üzerine atıyor. Kül bulutunun içinde büzüşüp kayboluyorlar. Çok keyifli görünüyor, ne yaptığımızı sorma yı akıl bile edemeden kendi toplarımı içine atıp yakmaya başlıyorum.

Kâğıtlardan biri siyaha dönerken aniden "Prenses" ve "Canavar" kelimelerini fark ediyorum ve sonunda neyi yaktığımızı anlıyorum. "Bu kâğıtlarda senin masalın mı var?" diyorum nefes nefese. "Elin! Neden onları yok ediyorsun?"

"Bunu uzun zaman önce yapmalıydım," diyor Elin, büyüyen sıcak kül yığınına daha fazla sayfa atarken. "Beni üzüyorlardı." Oysa şimdi üzgün görünmüyor, sadece güçlü ve kararlı bir hali var. Lazer gözlü robottan ya da eskiden takındığı o ürkütücü porselen bebek ifadesinden çok daha iyi bir görünüm bu. Kimin 'Prenses', kimin 'Canavar' olduğunu bulabileceğimden oldukça eminim ama kendimi sormaktan alıkoyamadığım bir isim var. "'Sümüklüböcek' kim?"

"Hey! Sana onları okuma demiştim!"

"Kendimi tutamadım! Yanmadan hemen önce bir an gördüm. Okuldaki Rachel'a öyle mi diyordun?"

Elin hayır dercesine kafasını sallıyor.

"O... hakkında yanıldığım biri. Benim ona 'Tırtıl' demem gerekiyormuş."

"Neden? Yaprak yemeyi mi seviyormuş? diye soruyorum.

"Hayır, çünkü masalın sonunda güzel bir kelebek olduğu ortaya çıktı."

Elin belli ki bundan fazlasını söylemeyecek ama gözleri Beth'i kucağına oturtmuş benim telefonumdaki videoları gösteren Paige'e kayıyor. İkisi de öyle çok kıkırdıyor ki beni de güldürüyorlar. "Kazanamadığımız için hâlâ üzgün değilsin, değil mi?" diye soruyor, piknik örtüsünü toplayıp boş dosyayı çantasına geri koyarken. "İkinci olmak gerçekten büyük bir başarı."

"Evet, iyi iş çıkardık," diye başımı sallıyorum ama aslında aklımdaki bilim fuarı değil. Elin ile ben şu son birkaç ay içinde o kadar yol aldık ki sanki dünyanın en zor maratonunu koşuyorduk ve artık neredeyse bitiş çizgisindeyiz.

En iyi olan da artık hepimizin arkadaş olması ve bu son bölümü birlikte koşmamız. Hayatta her şey mükemmel olmak ve birinci olmakla ilgili değil.

"Hadi çocuklar, eve gitme zamanı," diye sesleniyor babam yine. "Jamie, tankları unutma."

Beth Paige'in kucağından fırlıyor ve Elin'in yanına koşup elini tutuyor. Elin bakmadığımı sandığı bir anda kalan son sandviç parçalarını Beth'e yediriyor.

"Harika bir gündü," diye iç çekiyor Paige. "Keşke her hafta sonu bilim fuarı olsa."

"Katılabileceğimiz daha fazla yarışma olduğuna bahse girerim," diyor Elin. "Eve döndüğümüzde internete bakalım. Biraz bize gelmek ister misin? Saat daha geç değil. Annen bir şey demez, değil mi? Belki bizde kalmana izin verir. Film izleyip dondurma ve patlamış mısır yerdik."

"Ve daha da çok sandviç, ha?" diye soruyor Paige bana umutla.

Onlara bakıp sırıtıyorum. "Bu, şimdiye kadar duyduğum en iyi plan. Arabaya kadar yarışalım. Sonuncu gelen mutfakta arkamı toplamak zorunda kalır!"

Hepimiz bahçeden arabaya doğru koşmaya başlıyoruz ama en büyük tankı taşıdığım için onlara yetişmem mümkün değil. Yine de umursamıyorum. Bu akşam herkes mutlu görünüyor ve benim tek umursadığım bu. Beni olduğum gibi kabul eden bir ailem var ve bu, yarışları kaybetsem bile benim yüzümü güldürüyor.

Benimle hayat asla mükemmel olmayacak ama elimden geleni yapıyorum. Artık bozuk olmadığımı biliyorum ve düzeltilmeme gerek yok. Farklı olabilirim ve tıpkı reçel, krem şanti ve fıstık ezmesinin birlikteliği gibi göze ilk başta biraz tuhaf görünebilirim. Ancak denemeye hevesi olan herkes benim Sandviç Adam Spesiyallerimi seviyor.

Ve biliyorum ki bana bir şans verebilirlerse, benden de bir o kadar hoşlandıklarını fark edecekler.

Jamie'nin tek dileği normal olmak. Fakat dikkat eksikliği ve hiperaktivite bozukluğu ona beyninde kelebekler uçuşurmuş gibi hissettiriyor.

Elin'in tek dileğiyse mükemmel olmak. Ancak o zaman ailesinin yeniden bir araya geleceğine inanıyor.
Jamie ve Elin'in hayatları ummadıkları bir anda ve beklemedikleri bir yerde kesiştiğinde ikisinin de hayatı baştan aşağı değişiyor ve sürpriz sonlu bir masala dönüşüyor.
Belki normal ya da mükemmel diye bir şey yoktur ve belki de mutlu sonlar farklı şekillerde de olur.
4
"Acı veren bir gerçeklikle yazılan fakat umudu da unutmayan bir yapıt." Kirkus Starred Revievv
"Gerçekten olağanüstü, iki farklı anlatıcıdan dinlediğimiz, samimiyetle kale-me alınmış, empati ve duygu yüklü, üstün bir hikâye anlatımı. Zamane çocuklarının bu kitaptan öğrenecekleri çok şey var. Okurken cidden yüreğim sızladı. Mutlaka ama mutlaka okunmalı."
Scott Evans, The Reader Teacher
GENÇ
ROMAN
İÇİNDE NE VAR?
DEĞİŞİM İLETİŞİM AİLE
ISBN 978-605-08-3793-3
9 786050 837933
genctimas.com